

ÇÖL TECRÜBESİ

Çölde Sayım Kitabı Üzerine Bir Çalışma

Rev. Dr. Turgay ÜÇAL

GDK

Çöl Tecrübesi

[Rev. Dr. Turgay Üçal](#)

Telif Hakkı/Copyright Rev. Dr. Turgay Üçal, 2013

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

ÖNSÖZ

I. ÇÖL TECRÜBESİ (Çölde Sayım 1:1)

II. KALK VE SAYIL (Çölde Sayım 1:19)

III. HERKESE BİR YER (Çölde Sayım 1:47-2:34)

IV. ÇÖL YÜRÜYÜŞÜ (Çölde Sayım 10:11-36)

V. ÇÖL FIRTINASI (Çölde Sayım 11)

VI. ÇÖL BAKIŞI (Çölde Sayım 13)

VII. ÇÖL DÖNGÜSÜ (Çölde Sayım 20)

VIII. ÇÖL DUYUŞU (Çölde Sayım 20)

IX. YENİ BAŞLANGIÇ (Çölde Sayım 21)

X. SAHİP OLMA PROBLEMİ (Çölde Sayım 32)

ÖNSÖZ

Her bir yeni seviye getirileriyle birlikte aslında kişi için kendi bilinmezliğinde bir çöldür. Çöl, aslında içinde keşfedilinceye dek kendi gizemini en güzel bir biçimde saklayabilen bir gerçekliktir. Ve bu hem dünyasal çöl gerçeğinde, hem de manevi çöl gerçeğinde de böyledir. Yani her iki gerçeklikte de vahalar mevcuttur ve her iki gerçeklikte de vahalar bilinmez in içinde keşfedilmeyi bekleyen bilinirler misalidirler ve esaslı bir biçimde ve kolaylıkla ulaşılabilmeleri ancak hakiki manada çölü bilenler sayesinde ama diğer taraftan çoğu zamanda çöl kaybolmadır, yok olmadır. Kısacası böylesi bir bilinmezlik ancak belli bir sürecin sonucunda bu sürecin değerlendirmesine bağlı olarak, ya bilinirlikle sonuçlanacaktır, ya da tamamen kendisini bilinmezliğe teslim edecektir. Bir başka deyişle ya böylesi bir seviyede yeni yaşam gönenilecektir ya da böylesi bir seviye tamamen kapanacak ve kişi hüsrana uğrayacak, kaybedenlerden olacaktır.

Bu nedenle özellikle Kutsal Yazılar'da Yaratan'a yürüyen halk için çöl, aslında yepyeni bir seviyenin başlangıcına

işarettir. Ve bu bir diğer anlamda da Efendimiz Mesih'in kurtarişında adeta mananın maddeye hükme başladığı yeni yaşamın başlangıcına da işaret eden bir tecrübedir. Ve bu başlangıç, aynı zamanda gelinen noktada, gelinen seviyede bir anlamda her ne kadar bilinmezlik diyarı olarak görölse de, bu sürece tahammül edebileni bilinirliğin derinliğine taşıyacak olan eşsiz bir yoldur da. Çünkü bu yolda kişi ya yalnızca maddenin farkındalığında kendi ile karşılaşacaktır ya da mananın farkındalığında kendinin ötesine geçip Yaratan'a ulaşacaktır. Bir anlamda çöl tecrübesi acılar yolunda yürüyen insanlığı mana yoluna taşımak için adeta bir olmazsa olmazdır. Mesih'inde ve Ruh'unda Yaratan'a yürüyüşünüzde vaat edilene kavuşana dek yılmadan ilerlemeniz dileğiyle...

Rev. Dr. Turgay Üçal

I. ÇÖL TECRÜBESİ (*Çölde Sayım 1:1*)

RAB Sina çölünde, buluşma Çadırı'na Musa'ya şöyle seslendi; Sen ve Harun İsrail topluluğunun bütün boylarıyla ailelerinin sayımını yapın.

Çölde Sayım 1:2-3

Mısır'dan çıkış ayrı bir boyut, Sina'dan hareket ise çok ayrı bir boyuttu, hele hele Sina sonrası ise tamamen insanı esas insan seviyesine taşıyabilecek olan çok özel bir boyuttur. Her üç seviyenin de esasında bizim mana bakış açımız için oldukça önemli değerleri vardır. Adeta Kutsal Yazıların Yaratılış bölümünde “kendi için alma arzusuyla” yüzleşen ve kötü eğiliminin etkisinde “benliğinin” ne denli kişiyi Yaratan düşünceden ayırdığını fark eden insan Yaratan'ı “sevgi ve ihsan” sunumu ile karşılaştığında o kendi kendine köle olduğu diyar olan Mısır'dan harekete geçmektedir. Fakat elbette ki bu harekete geçiş, kurtuluşun yönü ve tarifi hiç kuşkusuz yukarıdan verilmektedir. Yani Yaratan'ın işlevi bütün manevi doruklarda ve manevi manada bir işleyişle çalışıp yukarıdan aşağıya kişiye kendi benliği ile sarılı dünyasından ve hatta kendi benliğinin

Yansıması olan “firavuna” olan köleliğinden birden bire mirasçı bir önder tarafından kurtuluşa çekilivermektedir. Bu birinci aşamadır.

KURTULUŞA ÇEKİLME AŞAMASI – DENİZ

Yani bu aşama kurtuluşa çekilme aşamasıdır. Yukarıdan uyandırma, aşağıdan uyandırmayı ve aşağıdan uyandırma yukarıdan uyandırmayı gerçekleştirerek kişiler buldukları “acılar yolunun” içinden, “yaratılmış benlikleri içinde benlerine hizmetlerinden” yukarıya yani Yaratan’a çekilmektedirler. Olması lazım gelene çekilmektedirler. Bu ilahi önderliğin önderleri döneminde Musa gibi ilahi önderlik önderlerince yapılırken artık insanın kemal erme noktasına daha da yaklaşmaya başladığı son dönemlerde Mesih düzeyinin o en üst noktalarına İsa Mesih’in ilahi önderliğinde bir son aşama olarak “iman yoluyla ve lütufla geçilmektedir.” Bu aşamada artık Yaratan düşüncesi, işlevi ile birlikte Oğul’da bütünleşmekte ve Oğul’u giyinen ise “yeni doğası ile” Yaratan’ı edinme yoluna çıkmaktadır. Bu ilk aşamada Mesih’in yüreğin kapısını çalması yani esasında “gönül gözünün, kalp noktasının” açılması aşamasıdır.

BEN'İN TAM FARKINDALIĞI AŞAMASI – DAĞ

İkinci aşamada ise; Sina dağı üstünde Tora'nın verilmesi hadisesi vardır. Yani kurtuluşa yukarıdan uyandırılan kişi, ilahi önderlik önderinin yönlendirişinde en büyük adımı atmaktadır. Bu adım “Kızıl Deniz'in” aşılmasıdır. Yani “acılar yolu” ile “mana yolu” arasında madde ve mana arasındaki o büyük aşılmaz deniz vardır. İşte “kurtuluşa çekilmekle” bu birinci ve en büyük aşama aşılar ve Sina Dağı eteklerine varılır. Yani şimdi maddenin mutlak hâkimiyetine ket vurulmuştur. Ama bu kez ikinci büyük engel artık bir deniz değil dağdır. Yani bu kez de aşılması gereken dağ yani “ego, yalnız kendimizi düşünen ve kendimiz için alan bir benliğimiz, bir enaniyetimiz vardır.” Deniz madde ile mana arasını ayıran büyük engeldi, dağ ise bizi konuşan düzey, insan gibi bir insan olmamızdan ayıran yani ben ile seni ayıran o en üst engeldir. Bu dağın üzerine çıkıldığında ise artık ikinci engel de aşılmaktadır.

BEN DEĞİL SEN AŞAMASI – ÇÖL

Ama bu kez vaat edilene yani esas Mesih düzeyi, o insanın

esas varması gereken Yaratan sureti noktasında “sonsuz haz hayatını yakalaması için” aşması gereken üçüncü bir unsur karşımıza çıkmaktadır. Bu da “çöldür.” Çölün ıssızlığı, çölün dehşeti, çölün vahşeti. Çöl ise “benliğinin üzerine çıkan insanın” en kötü olanla “kendi alma arzularıyla birebir, yüz yüze cenk etmeye başlamasıdır.” İşte “denizi aşan”, hatta “dağı aşan” birçok canlar için Mesih olmak ya da Şeytan olmak bu noktada kendisini göstermektedir. Bu nokta adeta bir dakika önce Efendimiz İsa Mesih’ten övgü alan Petrus’un bir dakika sonra esas ana yaratılış temelini yani “sevgi ve ihsanı” inkârında Efendimiz tarafından birden kötü olanla işbirlikçi olarak addedilmesi gibi bir durum burada söz konusudur. Bu noktaya kadar samimiyetle ve hakikaten “acılar yolundan” tam bir teslimiyetle gelen bir kişi için “asla çıktığı Yaratan’a doğru mana yolculuğundan” artık dönüş yoktur. Ama bazıları için bu noktada vaat edilen topraklara giriş yani tamamen “mana talebesi, uyum talebesi olma” hakikaten mümkün olamayacaktır.

ÇÖLDE İKİ NESİL İKİ YOL

Efendimiz İsa Mesih bu nedenle kendisine sürekli o en üst düzeyde kelimeleri kullanıp söylediklerini yapmayan

kişilerin ebedi hayatı edinemeyeceklerini, dolayısı ile Yaratan'ı edinme şanslarının hemen hemen olmadığını söylemektedir. Demek ki, çöl aşaması önemli bir aşamadır. Bu aşamaya gelmiş kişiler bir manada Yaratan tarafından sayılan, kaale alınan kişilerdir ve bu sayımları sonrasında ise Yaratan'a zorlu bir yürüyüş başlamaktadır. Vaat edilen topraklara doğru yani manevi manada tam Mesihi düzeyin hayata indirgenmesi. Zorludur çünkü burada artık “kendim için alma arzusunun üzerine çıkıldığı gibi orada hep, her gün kalınması esastır.”

Bu da inanılmaz zor olan bir durumdur. Yani bir manada Yunus Emre'nin dediği gibi “dövene elsiz gerek, sövene dilsiz gerek” durumudur. Bir başka deyişle “mana yoluna tabi olmak” ve yahut “olamamak” bir anlamda meşhur ifade gibidir yani “olmak ya da olmamak.” Ben denizi aştım, dağı aştım, demek ki aştım” sözü esasında “vaat edilen topraklar yani sonsuz yüceltme ve hazda yeni, bol, esenlik yaşamını” Yaratan'ın “sevgi ve ihsanının” sizden doğanın tabii bir ifşası olarak yansıma hali gerçekleşmedikçe hiçbir anlam taşımadığı gibi sizin al aşağıya başlangıç noktasına dönmeniz demektir. Yani “acılar yoluna” ve “acılar çocuğu olmaya” bu da dini düzeylerin en üst seviyelerinde bile olsanız hala Efendimiz İsa Mesih'in bahsettiği ve hayatıyla sunduğu kurtuluşu

alıp gönenememiş olmanız demektir. Bu çok kötüdür. Yani çöldesinizdir bir yerlere gelmiş gibisinizdir ama esasında sadece dışsal manada bir şeyleri deneyimlemektesinizdir.

“BEN’DE” KALANLAR VE “BEN’İ” AŞANLAR

Bu nedenle Kutsal Yazılar’ın “Çölde Sayım” ya da “Sayılar” isimli bölümünde iki neslin çölde dolanıp durduğunu, bunlardan ancak bir neslin vaat edilen topraklara girmeye manevi manada hak kazanmış olduklarını görüyoruz...

Demek ki, denizi aşıp dağa varmak ve dağın üzerinde Yaratan ışığının yani “Tora’nın” bir başka tabirle “Yaratan’ın nurunun” muhteşemliği ile benliğin alma arzusunu fark etmek oldukça önemli bir ilerleyiş olmakla birlikte, “çöl tecrübesi” bir manada hayat meselesidir. Ebedi hayat yani Yaratan’la form eşitliğine vasıl olmak, O’nu edinmek Mesih’inde kurtuluşun doruklarında Yaratan’ın Kutsal Ruh’unda Yaratan’ı deneyimlemek çölü aşmakla bağlantılıdır.

Bir grup, bu geldiği mana seviyesinde Yaratan'ın özet olarak vasıflarını ifade eden “sevgi ve ihsanı ifşa” konusunda benliği ile mücadelede başını birçok belaya sokacak ve kendi kendini “acılar yoluna” itecektir ve diğer bir grup ise bütün zorluklara rağmen “ışığına ışık” katarak Efendimiz Mesih İsa'nın öğretisi ve kurtuluşunun gönencinde Ruh'ta Yaratan'ı edinme yolunda büyük bir yükselişle sonsuzluğa yürüyecektir.

TAMLIK YA DA TÜKENMİŞLİK

Çöl yaşamı esasında bütüne baktığımızda bizim hakikaten sonunda inanılmaz bir vahaya varacağımız bir yaşamdır. Yani bir manada ana rahmindeki bebek inanılmaz renkli bir hayata varmadan önce esasında bir manada bir çöl yaşamı sürdürmektedir. Daha henüz dünyaya gelmediği için henüz dünyayı farkındalığında bile değildir. Ama bazı bebekler yolculuğun bu bölümünü tamamlayamazlar, bazı yolculuk şartları onların bu yolculuğunu muhteşem sona erdirmez. Teşbihte hata olmaz. Bu da manevi manada bizim Yaratan'a yolculuğumuz esnasında tünelin sonunu bir manada yukarıdan uyandırılışla görebilmemiz ya da göremememiz hadisesi gibidir. Eğer tünelin sonunda “ebedi haz ve hayat” gibi “Yaratan'la form eşitliğini” yani

“sevgi ve ihsanı” algılama ve doğamıza ekleme kavranamıyorsa, bulunduğumuz anın ve ortamın zorluğu ve darlığı elbette bizlere büyük hayal kırıklıkları oluşturacaktır. Yani bu çöl tecrübesinde ya başladığımız noktaya tamlıkta ya da tükenmişlikte ulaşmak söz konusu olacaktır.

DÖNGÜ YOLCULUĞU

Peki, uzun süre çöl içinde bir daire çizme her iki neslin başına geldiğine göre böyle bir durum neden olmalıdır? Olmalıdır çünkü “dönüşüm ve değişim” doğanın hayat döngüsü içinde bir döngüler zinciri sonucudur. Buradaki bu çöl tecrübesinde bir başka deyişle tamlık ya da tükenmişlik yolculuğunda böyle bir dairesel döngü elbette gerekmektedir. Bu bizim manevi hayatımızın en güzel göstergesidir. Yani deniz aşılmış ve dağ üstüne çıkılmışsa artık günlük hayatımız “insanın Yaratan’a zıtlığı” prensibinde devam etmeyecek demektir. Yani Yaratan’la doğru paralele gelmek bu kez insanla yani sıradan insan hayatıyla “acılar yolunun hayatıyla” zıtlaşmak demektir. İşte bu da kısır döngünün, zorlu hayat alanlarının, kişisel çekişme ve çelişmelerinin başlaması demektir. Bu noktada insan ya düşecek ya kalkacaktır. Bu çöl hayatı için en

güzel kestirme gibi görünen yol “dindarlığın dini kurallar, kaideler, gelenek ve görenekler yoludur.” Bu yol kestirme görünür çünkü insanın “kendi nefsinin inkâr ile” Yaratan’la paralel yolda olması alışılmış olan her şeyle zıtlık demektir ve çok acıdır. Hep “sen” kavramı çok ama çok zordur. Dindarlık bütün kaideleriyle görünüşte sanki “sen” dedirtmektedir ama esasında altta, yürekte “ben yaptım oldu” gibi bir “beni ortaya koyma çabası vardır.” O nedenle günümüzde insanlar farklı mezheplere ya da dinlere geçmeye kalktıklarında hep bir yığın engeller, başka insanların kendilerini bir manada “sanki Yaratan yerine” koymuş insanların kurallarına tabi olma gerçeği söz konusudur. Bu acıdır, bu yazıktır, bu Efendimiz Mesih İsa’nın öğretili ve kurtuluşuna tamamen ve taban tabana zıt bir durumdur.

İNANCI EDİNİM YA DA İNANMAYAN İMAN

Bu nedenle Kutsal Yazılar’ın Sayılar bölümünde bu iki nesli gözlemlemek mümkündür. İlk bölümden 26. bölüme kadar olan anlatımlarda imanı yalnızca bir inanma olarak değerlendirenlerin ve Yaratan’ın esas anlamda haz olan varlığını ve ışığını varlıklarında tecrübe edinememiş olanların özellikle Yaratan’la paralel olma konusunda ve

insanlığın zıt gidişine olan meyillerinin kendilerine ne denli zorluklar çıkardıklarını görüyoruz. Oysa 27. bölümde Selofhat'ın kızları ile diğer neslin Yaratan'a yürüyüşlerinde inancı edinime dönüştürmelerine tanık oluyoruz. Bu iki görünüm de doğal olarak bizim “mana yolundaki” hayatlarımıza ve Mesih’le Mesih düzeyine Yaratan Ruh’u ile yürüyüşümüze büyük bir tecrübi destek sağlamaktadır.

Kısacası eğer “kurtuluşa çekilerek” denizi, “benliği tam fark ederek” dağı aşabildikse o zaman Yaratan'a yürüyüşümüzde O'nu vasıflarında ifşa etmemizin gerekliliğinde yani “ben değil seni” yaşama gayretimizle de Ruh'ta ve gerçekte çölü aşabilmemiz muhakkaktır. Ama bu muhakkak “inanmayan bir imanla” değil hakikaten Yaratan'ın bütün vasıflarının bizde işlerlik kazanmaya yüz tuttuğu “inanç edinimiyle” söz konusu olacaktır. Bu “iman ve lütuf aracılığıyla” dediğimiz söz ve kavramın esasıdır. Bu imanda “Mesih'i yüreğe alma, Mesih'i giyinme ve Mesih'te biçimlenme” gibi çok derin “mana değerleri vardır.” O nedenle “iman yoluyla lütufla kurtulmak” ya da “İbrahim imanla aklandı” cümlelerini kullanmak sadece “bir dine, bir fikre, anlatılan bir şeye inanmak” şeklinde algılanabilecek düz ya da dini cümleler değildir.

ÇÖLDE DAYANMAK

Ben'in farkındalığı için doğal olarak yaratılış gereği insan elbette evvel emirde Yaratan'a tezat bir hayat sürmektedir. Bu yaşam ancak Yaratan'ın Ruh'unun yürekteki işlevinde yavaş yavaş dönüşüm ve değişimle Yaratan'ın "sevgi ve ihsan" vasfındaki varlığını edinme suretiyle algılamaya ve bu kez de insanlığa tezat teşkil etmektedir. İşte zorluk budur. Yani "uyum talebesi olmak" yani "yolun dostu olmak." Bu esas terminolojiler suyun H₂O formülü olması gerçeğindeki değişmezlik prensipleridir ve bunlardan hep bahsetmek zorundayız. Çünkü kâinatta Yaratan'dan kopup gelip O'nu aksettirme vazifesinde yine O'na dönüşün başka bir formülü yoktur. İnsanın yaratılma gayesi "Yaratan'ın aksini ifşasıdır." Yani Yaratan sureti olup ışımayı gerçekleştirmesidir. Bu ışıma Mesihî düzeydir. Mesih'teki kurtuluşunda kendi nefsinin inkâr ile Mesih'te biçimlenmesiyle o muhteşem insan-ı kamil'e, Yaratan suretinde "sevgi ve ihsana" ulaşmasıdır. Adeta suyun yüz derecede kaynaması ve buhar olması gibi ancak Mesih düzeyinde de bu dönüşüm ve değişim kişinin manevi manada ve elbette ruhen Yaratan'a geri dönüşünün gerçekleşmesidir.

Burada yazar Yaratan'a yürüyenlerin sayımının istendiği noktanın Sina'da toplanma çadırı içinde olduğunu söylemektedir. Yani çölde Yaratan'ı edinme noktası "mana grubudur." Mana grubu Yaratan'ın ışığının gönüllerinin gözlerini açtığı kişilerin bir arada oturduğu noktadır. Bu noktada artık "bütünlük" kendi ışımaya ışımaya katmaktadır. Yani "çöl tecrübesinde" tamlik "mana grubunda" oturmaktır. "Çöl tecrübesinde" dayanmak "mana grubu içinde sevgi ve ihsan vasfını" her şeye rağmen irdeleyip edinmek ve yaşamaktır. O zaman çöl tecrübesi "vaat edilen diyarı" yani "Yaratan'la form eşitliğindeki ebedi hayatı, hazzı" bize çekecek olan en son aşama olacak ve bizi bir kez daha geriye itmeyecektir.

II. KALK VE SAYIL (*Çölde Sayım 1:19*)

RAB'bin buyruğu uyarınca ikinci ayın birinci gününü bütün halkı topladılar. Yirmi ve daha yukarı yaştakileri boylarına, ailelerine göre birer birer sayıp yazdılar. Böylece Musa Sina Çölü'nde halkın sayımını yaptı.

Çölde Sayım 1:19

Sayılar üzerine yaptığımız çalışmanın ilk bölümünde esasında hepimiz için deniz ve dağ aşamasını aştıktan sonra “ben değil sen” kavramını yaşarken, yani mecazi manada çöl hayatını sürdürürken gerçek anlamda Mesahi düzeye layık birer kurtulmuş fert olup olmadığımızın ortaya çıkacağını söylemiştik. Çölde dönüşün iki nesille işlediği gerçeği çok barizdir. Bir nesil çöl döngüsü içinde sürekli olarak “ben'inin” kendi benliğini yeniden ele geçirme gayreti ile boğuşurken bir diğer nesil ise çöl döngüsü içinde yontula yontula artık vaat edilen

topraklara gerçekten girebilecek manevi olgunluğa erişir.

Bu bağlamda kişinin Yaratan'a sayılması, O'nun Mesih bedeninde ve Ruh'un aydınlığında birer samimi fert olması hakikaten önemli bir aşamadır. Ama bu aşamada sayılmanın getirdiği sorumlulukları da algılaması ve hatta yüklenmesi esastır. Çünkü sayılma yukarıdan gelen bir buyruktur. Bir anlamda yukarıdan uyandırılmadır. Kişinin bu buyruğa tabi olarak kalkıp sayılmayı kabul etmesi ise elbette aşağıdan uyanmadır. Kısacası Mesihi düzey, kurtuluş düzeyi hayatı bu noktada ışık doğuracak ve ışık yansıtacaktır. Bu Yaratan'ın işlevi Kutsal Ruh'un ıslık ıslık yansıdığı ve “sevgi ve ihsan” olarak işlevini gerçekleştirdiği noktadır.

O zaman Yaratılış bölümünde kişinin “benini fark edişi” ve “alma arzusunun keskinliğindeki” yaşamının kendisini ne denli aşağıya çektiği gerçeği vardır. Mısır'dan çıkışta bu gerçekten kurtulma vardır adeta aşılmaz denilen “deniz” aşılar yani kölelikten özgürlüğe geçiş yaşanır. Sonra ilahi ıslahın “benlik üzerine” ne denli zorlu geldiği gözlemlenmeye başlar bu ilahi ıslahın yani kurtuluş sonrası ıslahın bir manada ifade edildiği bölüm Levililer bölümüdür.

Fakat Yaratan'a yürüyenler yani mecaz manada İsrâ-el (Yaratan'a yürüyen-sıratı müstakim-doğru yol üzerinde olanlar) kaostan yani benliklerinin firavunundan kaçışlarından sonra aştıkları o müthiş deniz engelinden sonra yeni kurallara ve ıslaha pek bir tahammülsüzdürler. Çünkü maddede Firavun'a kölelikleri manada Musa ile yaşamalarından daha alışık oldukları bir durumdur. Ve düşmeye başlarlar. Bu yükselişin zaman zaman düşüşlere sahne olacağı ve bu düşüşlerin aşılmasında ise daha çok yükselme şansları olduğu gerçeğini temsil etmektedir. Mesele Efendimiz'in haçlanması her ne kadar bir son gibi görülse de muhteşem mana yolunun esasında başlangıç noktasıdır.

KAYNAK OLMA VE İHTİYAÇ OLUNAN KAYNAK

Sayılardaki sayılma prensibinde esasında “çöl tecrübesi içindeki” şahısların kendilerinin de net olarak nerede olduklarının farkındalıkları içindir. Çünkü bu farkındalık aynı zamanda bu kişilerin çağırılma, aklanma ve kutsanma prensibi içindeki mesuliyetlerinin de ne olduğunu belirginleştirmektedir. Yani sayım emri yukarıdandır ve

bu emre gönülle tabi olup “kalkıp sayılanlar da” kendi farkındalıklarında olanlardır. Yani bir yandan Yaratan kimlerin kendisine halk olduğunu net bir biçimde gözlemlemekte diğer taraftan Yaratan’a halk olanlar da kendi yerlerini net olarak algılamaktadırlar. Esasında bu durumda Yaratan ve yaratılan ilişkisinin “sevgi ve ihsan” seviyesine çekilmesi vardır. Yani Mesih’in esas çekmek istediği kendi kurtuluş seviyesine. O zaman bu noktada Sayılar bölümünün mesajı oldukça büyük bir anlam taşımaktadır.

Kendi alma arzusunun farkında olup Yaratan’a yürüyenler ve henüz kendi alma arzularının farkında olmayanlar zaten manevi manada insanların iki ana temel üzerinde olduklarının göstergesidir. Şimdi bu durumda “alma arzusunun farkında olup” Mesih’in kurtuluşunda “kendi nefislerine” ölenler için denizin aşıldığı ve Musa ile dağa çıkıldığı noktadan sonra esas bütün bu maneviyatın hayatta uygulandığı “çöl tecrübesine” varılır ki, Efendimiz İsa’nın da hizmet öncesi ilk platformu budur ve bunun aşılması Yaratan’ı edinme ya da edinmeme durumunu bize getirecektir. Yani en önemli maneviyat tecrübesidir. O zaman Sayılar’daki sayım ve gruplara ayrılma ve “yolun dostu” olma konusuna net olma hep bu sayılmaya bağlıdır. Sayım emri uyarınca kalkıp sayılan “Yaratan’a halk olmayı net kabul eden, yürüyüşünün farkında olandır.” O zaman burada esas mesaj “kalkıp

sayılmamızdır.” Yaratan yolunda yürüyenler olarak Mesih’in kurtuluşunu giyinip Ruh’un rehberliğinde Mesih’e benzer olmaya yürüyüş ve bu yürüyüşün getirdiği her şeye tabi olma, adanma bu “kalkıp sayılmamızla” netleşmektedir.

Bu söylemlerin hiçbiri maddi dünya kavramları olarak değerlendirilmemelidir. Hep mecazi manada, manevi manada ifadelerle buradaki mesajın algılatılmaya çalışılması esastır. O zaman bir başka tabirle buradaki sayımla ifade edilmek istenilen kimlerin “mana yolunda” yani Yaratan’ın “sevgi ve ihsan olan” o muhteşem vasıflarını edinmede adanmış olduklarıdır.

Adanmış olurlarsa ne olur? Şu olur, her şeyden önce mana yolunda yine mecazi manada vaat edilen o gönül noktasına, o Yaratan’la bütünleşilen ruhani noktaya ulaşmak için oldukça güçlü ruhsal savaşlar bizi beklemektedir. Yani birçok engeller vardır. Adanmışların belirginliği “mana grubunun” yani “Mesih bedeninin” ruhani manada, gönül manasında ne kadar güçlü olup olmadığı bütün bu ruhani engellerin aşılıp aşılmamasına bir neden teşkil etmektedir. Bu durumda kaynağın ne olduğu ve esasında ne kadara ihtiyaç olunduğu ancak

sayıyla ortaya çıkmaktadır. O zaman ne olacaktır? Mesela bugün bu kadar manevi bölünmüşlikle Mesih'in bedeninin ifşası mümkün müdür? Elbette mümkün değildir. Kaynağa bakalım ve takriben “kendisini samimi imanlı olarak sayanların kaçının bu bölünmelerden uzak durduğuna bakalım” ve “Mesih bedeninde hiçbir bölünme kabul etmeyen ne kadar bir imanlı kitlenin olması gerektiğini bir düşünelim” ve bu iki tarafı kaynak olma ve ihtiyaç olunan kaynak açısından değerlendirelim ve olması gerekeni yapmaya yönelelim. Biraz karışık gibi geliyor ilk önce ama işte Sayılar bölümünde yapılmaya çalışılan budur.

Yani “çöl tecrübesinde” ıslaha meyletmiş Mesih İsa'da kurtulduğunu söyleyen samimi inanan işte bu noktada Yaratan'ı Mesih'inde ve Ruh'unda edinme ya da edinememe aşamasındadır. Bu döngü içinde iki nesilden birine dahil olma durumunda olacaktır.

O dönemdeki sayımlarla yönetimler ellerinde ne kadar vergi kaynağı olduğunu tespitte ve bununla birlikte halka ne kadar harcama yapma durumunda olduklarını hesap etmeye çalışıyorlardı. Özellikle kendi yönetimine tabi olmak istemeyen bazıları özellikle vergi

yükümlülüklerinden kaçmak için sayımdan da kaçmaya çalışıyorlardı. Yani günümüzde olduğu gibi sorumluluklarını harfiyen yapmak isteyenler olduğu gibi tamamen gözden irak olmak isteyen kişiler de vardı.

Sayılar bölümünde ise denizi yani Firavun'u -alma arzuların ve dağı - yani kendi benliklerini aşmış bulunan inananların tamamının sayılmak için öne çıktığını görüyoruz. Burada halkın Yaratan antlaşmasına ayrılmış bir halk olduğuna, yani bir manada “antlaşmanın çocukları” olduklarına tanık oluyoruz. Çünkü hepsi Yaratan'ın önünde “kalkıp -sanki ben de varım diyerek-sayılmak istiyorlardı.” Bir nevi “beni de yaz, ben de Yaratan'a yürüyeyim, yerim ve mesuliyetim bilinsin” demek istiyorlardı.

DAHİL OLMANIN İKİ YOLU

Sosyologlara göre insanlar herhangi bir grup içinde yerlerini alırlarken daima iki yoldan bir tanesini kullanma durumundadırlar. Bu yollardan bir tanesi “belli sınırlar içinde olmadan ötürü bir gruba dahil olma” yoludur. Bir diğeri ise “merkezi bir hedefe sahip olmadan ötürü bir gruba dahil olma” yoludur. Mesela “Green Peace”

insanların çevre bilinci üzerinden hareketle merkezdeki bu fikri ortak olarak benimseme ile oluşturdukları bir gruptur, “merkezi hedefleme” esası vardır burada. Tiyatro grupları, opera grupları, hayvan severler bütün bu kişilerin bir arada oluşturdukları gruplarda her bir fert çok net bir biçimde kendilerini bir araya getiren merkezi nedeni ifade edebilirler. “Biz çevreci bir grubuz” diyebilirler, “biz hayvanları korumayı amaç edinmiş kişileriz” diyebilirler. Amaçlarındaki bu netliği gruplarına dahil olan kişilerin sayıları üzerinde veremeyebilirler. Bu konuda “sınır tutunma ile gruba dahil olma” konusunda da bir netlik olmayabilir. Ama bu yolla bir grup oluşturanlar da esasında kendi sınırları konusunda nettirler. Gurubun içindeki hemen hemen herkes kimin gruba dahil, kimin dahil olmadığını fark etmektedirler. Mesela aile böyle bir gruptur “sınırlar belirgindir.” Hem de herkes farklı düşünse bile, farklı şeyler yapsa ve farklı şeylerden hoşlansa bile “belli sınırlar içinde olmadan ötürü” bu aile fertleri bu ailenin fertleridir ve asla bu bağdan kopmaları mümkün değildir. Kişiler doğumla, evlilikle belli sınırlar içinde olmadan ötürü bu gruba yani bir aile içine girerler ve ancak ölüm ve boşanma gibi belli bir sınır dahilinde, bir çizgi dahilinde bu gruptan dışarıya çıkarlar. Yani böyle bir grubun ya içindedir ya da dışındadır.

Yaratan'a yürüyenler de esasında böyle bir grup içindedirler. Yani Yaratan'a yürüme ve Mesih düzeyinde kurtuluşa erme, Ruh'un rehberliğini arama "belli sınırlar içinde olma" durumudur. Farklı tecrübeler, farklı hissedişler, farklı seviyeler ve farklı manevi hazlar olmakla birlikte Yaratan'a yürüme arzusu, Mesih'le bütünleşme, biçimlenme hedefi ve Ruh'ta doluluk arayışı hep Yaratan'a halk olma tarafına meyletmedir ve bu Mesih talebesi olmamızı ve dolayısı ile Mesih'in bedeni olmamızı ve daha da ötesi "antlaşma halkı" olmamızı sağlar. Ve farklı bakış açılarından da bakılsa, farklı algılar da olsa, farklı ibadet biçimleri ve yaklaşımları da olsa samimiyetle Yaratan'ı edinme yolunda Mesih'le kurtuluşu algılayan ve edinenlerin yürüdüğü yolda bir birliktelik vardır. "Mesih severler cemiyeti" şeklinde bir cemiyet yoktur burada eğer belli bir inancı amel etme şeklinde bir mezhep algısında ve otomatik bir bağlılık söz konusu oluyorsa bu edinme olmadığı için adeta "merkezi bir hedefe sahip olma" gibi bir durum olacaktır. Yaratan'a yürüyüşte Yaratan'ı edinme gayreti burada adeta antlaşma altında yani sanki bir evlilikle bir aileye katılım gibi bir durum oluşturmaktadır.

İşte burada ya antlaşma altındasınızdır ya da değil, ya Yaratan'a hakikaten yürüyor ve O'nu arıyor ve

arzuluyorsunuzdur ya da değil. Ya Mesih sizdedir ya da değil, ya Ruh'un doluluğunda kurtuluşu göneniyorsunuzdur ya da değil. Sınırlar nettir. Olmak ya da olmamak gibi. Elbette bu söylemleri sadece dini terminoloji olarak değerlendiriyorsak burada anlatılmak istenilenin anlaşılmadığı bir gerçektir. Çünkü dinlerde tecrübeler sadece öğretilerin doğrultusunda akla yerleştirilen belli öğretilerle şekillenmektedir. Kişinin ruhunun kaynağı olan Yaratan düşüncesi ve işlevi ile pek bir edininim bağı olmamaktadır. Terminoloji her ne kadar aynı gibi görünse de burada esas büyük bir farklılık söz konusudur. Bu da madde ve mana arasındaki fark gibi bir farktır.

Satır araları iyi okunursa esasında Pavlus'un ifadesinde de "Yaratan'ın İsrail'i (Yaratan'a yürüyeni)" şeklinde bir kavramı Mesih'i izleyenler için söylemektedir (Galatyalılar 6:16). Şunu net ifade etmek gerekirse bu samimi Mesih izleyenleri derken bugün dünyada ortada dolaşan ve kendini "Hristiyan" kelimesinin yegane sahibi addeden ve "küçük dünyaları ben yarattım" edasıyla dolaşan bir yığın "Efendimiz'in öğretilerinden fersah fersah uzak" camiaların birçoğu değildir. Çünkü Mesihî seviye yürek seviyesinde tamamen kişinin manevi derinliklerine işleyen ve ferdi yaşamlarda filizlenen insan yaşamıdır. Yani

“acılar yolu” ya da “mana yolu” dediğimiz iki yoldan birini yaşayan insanlığın önündeki sadece iki seçenekten “mana yolu” seçeneği. Bu da asla dini kurum ve kuruluşların tekelinde tayin ve tespit edilecek bir yol değil “yukarı’dan verilme” ve “aşağıdan gayretle” bir araya gelen insan-ı kamil yoludur. Mesih’in yoludur. Sakin, gösterişsiz, sessiz ama birbirlerine mana bağı ile bağlı birbirlerini tanımasalar da birçok insanın Yaratan’a yükseldiği yoldur.

SORUMLULUK VE AYRICALIK

O zaman böylesi bir “belli sınırlar içinde olmadan ötürü” belli bir manevi grup altında olan ve Yaratan’ın buyruğu ile “çağrılan, aklanılan ve kutsanılanlar” yani sayılması istenilenler ne gibi bir sorumluluk için sayılmaya davet edilmektedirler? İşte bu sorunun cevabı gerçekten önemlidir.

Daha önce de üzerinde sürekli olarak durduğumuz gibi esas olarak Yaratan’ı edinme O’nun Mesih İsa’da çok net, yaşamıyla tarif edilmiş olduğu şekliyle gördüğümüz gibi “sevgi ve ihsan olma” vasfını edinmektir. O zaman sayılmaya layık görülen kişiler esasında “sevgi ve ihsana

davet edilmiş olan kişilerdir.” Yani Sayılar bölümündeki sayım ve daha doğrusu “çöl tecrübesindeki” esas durum “sevgi ve ihsanı” yani “Yaratan’la form eşitliğini, O’nun vasıflarını Mesih’te giyinmeyi ve Ruh’ta icra etmeyi edinme ya da edinememe durumudur.” İki nesilden biri o uzun çöl deneyimlerinde bunu edinebilme yoluna girerek vaat edilen topraklar sınırında hazır vaziyete gelmiş bir durumdadır. Diğeri ise o denli yürüyüş sonrasında hala başladığı “acılar yolunun” başında kala kalmıştır. Ya biz neredeyiz? İşte bu bölümün çalışması esnasında, Yarattılış bölümünde algıladığımız “ben için almadan”, Çıkış bölümünde “kendi firavunumuzdan kurtulma” sonrası Levililer’de “yürek ıslahının zorluğunu görmemiz” bizi Sayılar bölümünde zorlu bir aşamaya çöl aşamasına taşımıştır. İşte burada ak ile karanın belli olması için Yaratan artık bizi Yaratan yoluna çıkmış yani “yolun dostu” olarak görmek istemektedir. O zaman “ben için alma” tamamen “dönüşüm ve değişimle” vermeye dönüşme durumunda olmalıdır. Sayım verme içindir.

O zaman hakiki “yolun yolcusunun” ilk temel sorumluluğu “ihsandır.” Çünkü Yaratan ihsan edendir. Kendini bilen Yaratan’ı bilir ama eğer kendisi “sevgi ve ihsan vasfındaysa.” O dönemdeki sayımlarda sayılanlar hep mabet için ondalıklarıyla Yaratan’a yürüyen grubu

ayakta tutanlar olmuştur (Çıkış 38:21-31).

Bu “ihşan” etme konusunda Yaratan’ı yansıtmaya, O’nun benden ifşasında yer almada Mesih’i bizde ifşa ile bütün insanlığa kurtuluşu sunma sadece maddi manada vermeye işaret değil, insanlığa insanlık sunmaya da işaretler. Maalesef bu verme olgusu özellikle mezhepsel dini anlayışlarda sadece dini yayma ve maddi konularda katılımlar olarak değerlendirilmektedir. Oysa bütün insanlık Yaratan’ındır. Ve Mesih’inde Ruh’unun açtığı yolda kurtuluş “Yaratan’ın sevdiği dünyaya” sunulmuştur. O zaman bütün dünyaya yüreğin, esenliğin, barışın, hakiki çıkarsız sevginin sunulması hep Yaratan’ın “sevgi ve ihşanını” Mesih’te biçimlenerek sunmaktır. Sadece günahlarımızdan kurtuluş ve cennet kazanımı dini düzeyin ucuz pazarlama zihniyetidir. Oysa Mesih İsa “bütün dünyanın günahı” için kendini feda ederken çevre sorunlarından tutun da, bütün insanlığın hangi inanışta olursa olsun hizmetine koşmak ve Mesih düzeyinde Ruh’un aydınlığında ihşan etmek esas olmalıdır. Ve elbette dahil olunan ve beslenen “mana grubuna da” tam bir yürek katılımı göstererek o Yaratan’ın gözle görünmeyen gönül mabedinde, Mesih dergahında yer almak, O’nu yüceltip, O’ndan sonsuza dek haz almak esas olmalıdır.

İkinci önemli sorumluluk ise ruhani manada bütün menfi olan, negatif olan bütün şeylere karşı Ruh'un rehberliğinde ve Mesih'in önderliğinde o yükseliş derecelerinde, edininim imanıyla "ışık ile ıslah için mücadele" gerçeğidir. Sayılar'da anlatılanlar sadece tarihsel şekilde irdelenirse ve hakikaten oradan yazıldığı dünyevi şekliyle alınırse sanki sadece bir kavmin "din için savaşıması" gibidir. Eğer Kutsal Yazılar hep böyle algılanır ve harfi tefsire gidilirse işte o zaman maddi olarak yanlış algılara çok müsait ve hatta dünyaya kaos getirecek bir takım algılara ulaşmak mümkündür. Oysa Yaratan düşünce bütün işlevi ile "mananın" doruklarıdır. Neden insani düzeylerin kaotik ve birbirini tutmayan, kıran, döken taraflarını öne çıkarsın, o zaman ilahi düzeylerin o manevi derinlikleri Kutsal Yazılar'ın her yerinde yine mana gözlükleriyle gözlemlenmelidir.

Bütün Kutsal Yazılar esasında tek bir insanı anlatmaktadır. Onun "kendi için alma arzusunu, yani günahlılığını, düşkünlüğünü" ve bu Adem'in Yaratan'dan gelip kendi benini tanıyana dek içinde kaldığı bu kaos ortamından ancak bu durumunun farkındalığı ile çıkması bir gerçektir. Bu farkındalıkta Yaratan düşünce ve işlevi esas olması gerekeni, esas Yaratan benzerini yani sonucu ortaya

kurtuluş yolu olarak, “mana yolu” olarak koymaktadır. Bu yolun yolcusu “yolun dostudur.” Yaratan’ın o muhteşem Yaratan düşünce ve Yaratan işlev vasıfları sonucu yani mirasçıyı yani kadim yazılar tabiriyle “Oğul’u” getirmektedir. Kim bu sonucu edinirse işte Yaratan’la form eşitliğine tabidir artık. Yani “sevgi ve ihsan olan” o kişide “Oğul’u” biçimlendirmekte ve Mesih düzeyi o kişide ifşa olmaktadır. O bay ya da bayan yani insan “mirasçı” olmuştur. Yaratan suretine dönüşüm ve değişimle ulaşma yoluna çıkmıştır.

Görüldüğü gibi insan sağ ve solu, yani reaktif ve proaktif yani artı ve eksi ile hep savaşım yani mücadele halindedir. O zaman böyle bir mücadelede “mana grubunda” sayılmak yani “Yaratan’ın ışığı ile ıslah için mücadeleye” hazırlıklı olmak, manevi manada vaat edilen Mesih çağına yürürken, sonsuzluğa yürürken ve sonsuzlukta sonsuz hazla Yaratan’a yürürken bütün menfilikleri aşma gücünde olmak durumundadır.

Ve “mana yolu” proaktivite yoludur. Işık oluşturma yoludur ve insanın dünyada alıştığı reaktivite yoluna bu çok ters olduğu için kişi manen Mesih İsa’nın kurtuluşunda ve öğretisinde Ruh’un teşvikinde bir hayatla hep ruhsal

anlamda güçlü olma durumundadır. Bunun için “Yaratan’ın ışığı ile ıslah için mücadele” kararlılığı, Yaratan’a “sevgi ve ihsan” yolunda bu yolu edinmede ve Mesih’e dönüşüm ve değişimde, adanmışlığı önemlidir.

Ve sayılardaki tabirle “denizi ve dağı aşanlar artık Yaratan yolunda olduklarına göre düzenli bir şekilde “ihsana ve Yaratan ışığı ile ıslah için mücadeleye hazırlıklı olmalıdırlar” yani ayağa kalkıp “evet, beni de sayın” demek durumundadırlar. Bu hakiki manada Mesih talebesi olmaya adanmışlıktır. Efendimiz’in dediği gibi “beni seven buyruklarımı yerine getirir” ve elbette Efendimiz gibi maddeye ölür ve manada hakikaten Yaratan’a dirilir.

MANAYA ADANMIŞLIK

Elbette bu ifadeler yanlış anlaşılmalara neden olabilir. “İsa

Mesih'e adanmışlık varken manaya adanmışlık ne demek?" gibi. Ama zaten bizim de "mana ile kast ettiğimiz Efendimiz'in kendi hayatını ortaya koyarak öğrettiklerinin" her yüzyılda belli bir mezhebe-dine mal edilmeden her bir insanın kendi ortamında algısında hakikaten algılanıp yüreğinden bir yaşam olarak Yaratan'ın Ruh'unun rehberliğine ifşasıdır. Bu sadece mezheplere göre bir takım teolojik bilgi ve öğretilere değil "benliği için alan Adem'in" düzeyinden "başkaları için kendini feda eden Mesih'in" düzeyine dek bütünü Yakup'un merdiveninin farkındalığında algılayabilme sorumluluğu ve ayrıcalığıdır.

Günümüzde ne yazık ki, artık ibadethaneler birer teolojik farklılıklar mektebine dönüşmüş ve hatta Yaratan'ı hakikatte ve Ruh'ta yüceltmenin yerini konferans ya da aşırı mistik mezhepsel uygulamalar ya da teatral gösteriler ve belli kişilerin tekelinde birer yüksek rütbeliler ve sıradan insanlar seremonileri halini almıştır. Oysa Mesih İsa'nın neler öğrettiği ilk yüzyılın çok farklı verileri incelendiğinde üç aşağı beş yukarı algılanabilmektedir.

Adanmışlık hayatı esasında Yaratan'ı edinme hayatıdır. Yani "kadim yazıların" ifadesinde olduğu gibi "otururken,

kalkarken, yürürken” kısacası hayatı kapsayan bir inanç ve ibadet yaşamının önce gönül mabedi temelli ve sonra da böylesi manada gönüllerin birlikteliğinde esenlik ve huzur içinde ifşasıdır. “Kötü gören, farklı gören, ayrı gayrı gören gözlerin kör edilmesiyle, gönlün Mesihî bakışıyla ve herkesi hakikaten yürekten Yaratan’ın sureti olarak kucaklayabilecek bir gönle sahip olarak, kısacası tamamen reaktiften proaktife dönüşüm ve değişimle “yaşanılan bir yaşamı” irdelemektir, Yaratan’a Mesih’inde ve Ruh’unda adanmış bir hayat.

İşte bütün insanlığı kaostan ıslaha kainatı yaratmış olanın insanlığı olarak kabul ederek kaostan ıslaha bir gönülle “ihsan” ve “yürekten ıslah için manevi mücadele” için ayağa kalkıp Yaratan’ın buyruğundaki o manevi sayıma “evet” demek ve sayılmaktır.

VE DOĞAL ÇOĞALIM

Bütün bu anlatılanların ışığında Efendimiz Mesih İsa’nın ifade ettiği gibi “Ruh’ta ve gerçekte” tapınanlar Yaratan’ın ışığını alıp “sevgi ve ihsanla” sunanlar olacaklardır. Ve “ışık kile altında saklanamayacaktır.” Böylelikle insanlar şahit oldukları, gözleriyle gördükleri ve olması gerektiği

gibi olduğunu gördükleri “Yaratan’la form eşitliğindeki” yaşamlara yani Mesihî düzeydeki hayatlara eninde sonunda geleceklerdir. Bu insanların “konuşan düzeye” olan doğal çekilimlerinin de doğal bir sonucu olarak yani yukarıdan uyandırılma ve aşağıdan uyandırılmayla daha da çabuk olacaktır. Yani dünyada “acılar yolunda” yürüyen insanlık eninde sonunda “her diz çökecek” ifadesiyle netleştirildiği gibi “mana yoluna” çekileceklerdir. Bu çekilişte elbette “kalkıp sayılanların” adanmışlığı Yaratan’ın en güçlü ışıklarından biri olacaktır. Zaten yaratılma yansıtma ile paraleldir. Yani muhteşem Yaratan düşünce ve Yaratan işlevi kendi yaratıcılığını kainatta yansıtarak muhteşem ışıkların ve hazların kaynağı olarak olması gerekeni yani bütünlüğü ifşa etmiştir.

Ve her bir fert Ruh’un yüreklerdeki işlevi ile Mesih’te kurtuluşa hazırlanmaktadır. Her bir “mana yolu yolcusu” her bir hakiki ve samimi Mesih talebesi esasında Yaratan’ın ışığının bir hüzmesi olarak Yaratan’ın “sevgi ve ihsanını” herkese yansıttığında o vakit zaten Mesih çağı için kapılar açılmış olacaktır. Planlar, programlar, ya da mezhepsel, dini faaliyetler, propagandalar hiçbir insani çaba Yaratan düşüncesinden fişkıran ve Yaratan işlevinde sonuçlanan ve insanı insan olarak sonuca koyan ve Mesih ile onu Adem’den Mesih’e getirerek kurtarıyla taçlandıran

Yaratan'ın kainatı üzerinde etkin değildir, olmayacaktır, olamayacaktır. Ancak Mesih İsa'nın başkaları için kendisini feda etmesinde şekillenen “nefislerin inkârı ve çarmıhın yüklenildiği” hakiki bir “sevgi ve ihsan” yaşamı bütün kainatın beklediği Yaratan'ı edinme ve O'nda Mesih'inde ve Ruh'unda sonsuzlukta dinlenme yoludur. Bu yol hakiki “bol yaşam” yolu, sonsuzluk yoludur.

Bütün bu manalarda kalkıp sayılmak artık Yaratan'a yürüdüğünü söyleyen her bir ferdin esaslı aşağıdan gayreti olmalıdır. Bu kalkış ve sayılmada aynı Mesih İsa gibi “ihsan” ve “Yaratan ışığında ıslah için mücadele vardır.” Bu kalkışta hakiki “İsra-el yani sıratı müstakim yani Yaratan'a yürüyüş vardır.”

VE DOĞAL SONUÇ

İbrahim'in yürüyüşünde vadin sesi vardır. Vaat yaratılanın Yaratan'ı fark etmesi ile Yaratan'ın yaratılana samimi hükmedişi yani kainat sisteminin ne denli insanla bağlantılı olduğu gerçeği vardır. Yaratan olma ve tabi olma vaadi hep “yola uyumu” gerektirmiştir. Yola

uyumda ise bereket yani çoğalma vardır. Bu bağlamda Sayılar'daki sayılma aynı zamanda İbrahim'e vaadin ne şekilde gerçekleştiğinin güzel bir işaretidir. Aynı şekilde uyumun devamlılığı bütün bir yürüyüşün Mesih'te bütünleşmesi gibi daha da büyük manevi tekamülleri getireceği hiç kuşkusuzdur. Mesih İsa bu nedenle “benden daha üstün şeyler de yapacaksınız” diyebilmektedir.

Uyum prensibinde farkındanın yürüyüşü “yüce babayı” tekten bütünlüğe taşımış ve “çokların babası” haline getirmiştir. Sayımda aynı zamanda manevi aydınlığın “tekten çoğa” doğru genişlemeye yönelik olduğu gerçeği de oldukça net olarak verilmektedir.

III. HERKESE BİR YER (Çölde Sayım 1:47-2:34)

*Herkes kendi ordugahında, kendi sancağının
altında bulunsun... sancaklarının altında,
aile bayraklarıyla Buluşma Çadırından
biraz ötede çepeçevre konaklasın.*

Çölde Sayım 1:52;2:2

İnsanın kendi kendini köleleştirdiği o Firavun diyarından kurtulması ve kara ile deniz arasında karar verip denize adım atması hiç de kolay değildir. İbrahim'in hareketinde üst dünyaların adeta açılması ile İbrahim'e yön tayini verilmesi arasındaki bağ ile suya adımla Firavun'dan kaçan insana sunulan yön tarifi arasında hiç kuşkusuz bir mana bağlantısı vardır. Kısacası ayağı suya değen insanın kararlılığı suyu yaracak derecede bir güce sahiptir. Bu nedenle Efendimiz İsa Mesih'in söyleminde "hakiki bir edinim imanı ile dağın denize yürütülebileceği" şeklinde net bir öğretiş yer almaktadır. Suyun yarılması manevi

aşılmazların aşılması, manevi derinliklerin geçilmesi gibi birçok konuya temas etmektedir. Ve böylesi bir adım “ben’in yüksekleri üzerine” tırmanmayı da getirecek bir başlangıçtır hiç kuşkusuz ve yükseklerle çıkıldığında ise orada “devşirme direncinin” ışık olma prensibi bizi aydınlatacak ve bizi dünyaya yani kendi düzeyimize ve kendi gerçeklerimize bu kez aydınlanmış olmakla yürümeye itecektir.

İşte bu aşama bu kez olması gereken çöl aşamasıdır. Çöl aşamasında yukarının aşağı ile buluşması vardır. Yani göksel değerler ancak Firavun diyarının farkındalığı ve bu diyardan kaçışla esas normlarda ilahi yaşam dünyaya indirgenmiş olacaktır. Burada da elbette tükenmişler ve dayananların birbirlerini zıtlamaları, birbirlerini değer belirlemeleri söz konusu olacaktır. Öyle de olmuştur. Bu nedenle çöl “Saran ışığın gönül gözünü açmasından sonra yüreği tam olarak fethetme merciidir. Burada ışık ya yüreği fethedip Mesih tahtını gönle oturtacaktır. Veyahut bu taht yeniden “benliğin” tahtı olma yoluna, tükenmişliğe meyledecektir. Gönüle Mesih tahtının kurulması ise elbette kişinin artık manevi manada vaat edilen topraklara geçmesi demektir. Yani artık “gönül kendi benliği için alma arzusunu aldığı ihsanı vermeye devşirecektir.” Böyle bir durum zıttın zıttı direnci olmasından ötürü elbette

zorlu bir yürek savaşıımı demektir. Yüreğın her köşesının “vaat edilen topraklar üzerinde o manevi yürek fetihlerinin” gerçekleştirilmesi gerekecektir.

Bu nedenle “ışık ile ıslah için mücadelele” soyunan her bir iman ehli yani Yaratan’ı edinme yolunda Yaratan’a yürüyen kişi “devşirme direncine” hazırlanma konumunda yani yüreğının kendi doğasının zıttına Yaratan’a paralel bir “sevgi ve ihsanı” edinip yaşaması konumunda olması için sayılmaya davet edilmektedir. Burada yukarıdan çağrı aşağıdan gayreti getirmektedir. Ve elbette “kalkıp sayılmaya tabi olan her bir Yaratan’a yürüyen” aşağıdan gayreti ile yeniden yukarıdan aydınlığı çekmektedir.

Bütün bunlar zorlu bir “çöl deneyimini” beraberinde getirmektedir. Kötüye meyil, kötünün etkisi bütün bu manevi “dönüşüm ve değişim” yolculuğunda dikkate alınan her bir ferdi hep teşviksiz kılmakta ve sürekli olarak aynı yanlışları yapmalarına neden olmakta, aynı zamanda aynı eksikliklerini tekrarlarına yol açmaktadır. Ve bu nedenle sayıldıkları halde, dikkate alındıkları halde hala “acıların yolunun” alttan çekişine dikkatleri doğrultusunda verdikleri aşırı değer onların yeniden aşağıya çekilmelerine sebep olmaktadır. Oysa kadim yazıların

ifadesinde olduğu zaman “kaos zamanı yukarıya bakma esası” vardır. Yani yukarıya bakış “manevi vaat edilen toprakları” ve “bu manevi alanın bütün bereketlerini aleni görebilmeyi” beraberinde getirecektir.

Çöle çıktığımızın farkında olmak esasında “ruhta fakir olma” durumudur ve “göklerin hükümranlığını” bize takdim eden bir durumdur. Bu nedenle “kalkıp sayılmak” bu konumda yapılacak olan en önemli şeydir.

“Beşi bir yerde” dediğimiz ve “benin farkındalığı, düşüşü görme” -Yaratılış; “düşüşten kurtuluşa yol”- Çıkış; böyle bir kurtuluş yolunun getirdiği benin ve dolayısı ile kötüye meylin alıştığı disiplinsizliğe disiplin-Levililer; ve disiplin zorluğunda yürüme gayretleri ve yeniden düşüş-yani Sayılar ve Yaratan’ın yeniden “benin farkındalığında, düşüş yaşamış kişiyi” kurtarması şeklindeki bir sıralamada yazılı Tora (Işık, nur) şu an işlediğimiz “Sayılar bölümünün” bu noktasında “çöle çıkan ve kaale alınıp sayılan her bir ferdin esasında Yaratan düşüncesi sonucu Yaratan işlevinin oluşturduğu dünya üzerinde mana anlamında muhakkak bir yeri olduğunu açıkça ifade etme gayreti içindedir. İnsan “acılar yolunda da” olsa “mana yolunda da olsa” muhakkak Yaratan’ın “sevgi ve ihsan vasfında” yarattığı ve kendi sureti olarak “hükmetme ve çoğalma” vazifesiyle onurlandırdığı varlıktır. Cevherden

kopmuş bir parçadır. Cevherin bütün vasıflarını bir küçük damla halinde de olsa çok güzel içeren ve yansıtır. Ne yazık ki, “kendi benliğinin farkındalığı için” düşmüşlüğünde bu harika konumun farkında değildir. Ancak Mesih’in “sevgi ve ihsan vasfını” varlığında ifşası ve sunduğu kurtuluş sayesinde insan tam kemâlat derecesinde farkına varabilme durumundadır.

SAYILANIN OLMASI GEREKEN YER

Sayılan sonunda oluşturulan kamp anlatımında her bir sayılan grup kendi karakteristik özelliği içerisinde, kendini ifade etme özgürlüğü içinde, kendi aile bayrağı altında ama “buluşma çadırına” göre belirli, belirgin, kendine has ayrılmış bir noktada yerini almaktadır. Bu bizi kainat içinde Yaratan’a göre yerimizin belirgin olması gibi bir durumdur. Yani kainatta esasında bütün yaratılış sistemi içinde en ufak bir boşluk bulunmamaktadır. Yazıların ifade ettiği ve Efendimiz’in sözleri ile “Yaratan düşüncenin dışında bir yaprağın dahi hareketi söz konusu

değildir.” O zaman kainatta “boşu boşuna var olan ve helak olsun diye ortaya konulmuş” herhangi bir insan yoktur. Çöl yolculuğuna dahil olmuş kişi bu durumu görebilecek olmalıdır. Çünkü yukarıdan verilen nettir; *“buluşma çadırından biraz ötede çepeçevre konaklasın”* - 2:2. Bu sözle Musa ve Harun’a söylenen kalkıp sayılan yani insan olarak yeryüzünde bulunanlar içinde Yaratan’a yürüyenler için artık konaklama mekanı “buluşma çadırı” etrafıdır.

Bütün kainat sistemi içinde “kendi benliklerini tanıma gayreti içinde olanlar yani acılar yolundakiler” ve “kendi benliklerini fark ettikten sonra Yaratan’a yürümeye başlayanlar” yani mana yolunda olanlar bütün insanlığı esasında iki perdelik bir oyunun oyuncularını olduklarına işaret etmektedir. Oyunun ilk perdesinde Adem düzeyi ve ikinci perdesinde ise Mesih düzeyi net olarak görülmektedir. Esas oyunun sonunda bütün oyunun anlattığı tek bir gerçek vardır. Her şey Yaratan’dan ve Yaratan düşüncesinden ve işlevindedir. Amaç O’nu yüceltmek ve O’ndan sonsuza dek haz almaktır. Yani her bir ruh esas Olan’ı ifşa için en alt düzeyden başlamakta ve sonra Mesih’in kurtuluşunda Yaratan’a yani geldiği noktaya yeniden dönmektedir. Bu arada madde bu maneviyatın kabı olarak görev yapmakta ve hazların adeta

buharın su suyun buz kristalleri olması gibi bir teşbih yapılacak olursa ruhun farklı farklı safha ve hazlarının binlerce renk ve biçimlerde maddelerle ifşasıdır. Ama esas ifşa, her bir zerre misali her bir insan Yaratan suretini tam ifşa edene dek yani bütün insanların birer zerre veya hücre misali tamlığı yansıtması kaydı ile o tek bir bütün insanda Yaratan'ın tam ifşası durumuna kadar kainatın genişlemesinde ve işleminde neticelenecektir. Bu muhteşem bir birlik ve bütünlüktür. Mesih İsa'nın varlığında bu kurtuluş en üst derecede ilan edilmiştir. Yani “nefse ölüş ve Yaratan'a Mesih'inde ve Ruh'unda diriliş.” Ve sonsuzluk o anın bütünlüğündedir.

SAYILANIN HEDEFİ

Bu gerçeğin merkezinde Yaratan'ın yaratılana vaadi vardır. İbrahim'i yürüten bu vaattir. “Ben sana Yaratan, sen Bana yaratılan yani halk olacaksın.” Yani Yaratan'a yürüyenin önünde esas slogan “Yaratan'ın yaratılana Yaratan olmasıdır.” Yani yeryüzünde yaratılmış düzenin sınırsız genişliğinde yaratılan yalnız değildir. Acılar yolunda yalnızlığının farkında bile olmayan insan kendi bencilliği içinde aslında yalnız kendi dünyası ile meşgulken birden bire benliğinin o sınırlı ve tatminsiz

dünyasının farkındalığında olduğu anda esasında yalnızlığının da farkına varır ama işte o sırada kainat düzenin bütünlüğünü görmeye başlar ve bu bütünlük içinde de Yaratan'ın vaadi kendisine hitap eder. İnsan için esas önemli olan budur yani “O esas her şeyin kaynağı ile bütünleşmek” çünkü kendisinin varlığı zaten o kaynaktır. Mesih İsa O'nun için o kaynağa “yol, gerçek ve yaşam” olduğunu ifade etmektedir. Çünkü “antlaşmanın çocuğu olmak” Mesih'le bütünleşmektir. O muhteşem sistemin içine yükselmek Mesih'in ölüm ve dirilişi ile bütünleşmektir. Bu bütünlük “Baba ve Ben biriz” prensibi içinde en önemli olandır. Bu nedenle Yaratan'a yola çıkan “çöl tecrübesinde” ışık olma ve olmama direncinde denenir. Ve esas hep o bütünlüğü, o gelinene geri dönüşün ışığını yakalamaktır. Saran ışığın açtığı yoldan yüreğe giren o üst haz Mesih'i yürek tahtına oturtur. Bu kişiler için inancın unsurları, basamakları değildir değerli olan her şeyin kaynağı esas Yaratan düşünce ve işlevidir ve elbette sonucudur. Sonuç “oğuldur” yani Yaratan'ın mirasçılığıdır. Manada vasıflarını edinmişliğin manevi gücü ve sonsuza çeken gücüdür.

Musa'nın ifadelerine bakılırsa, Musa da bunun kesin bilincindedir ve bütün önderliği bu gerçeğin üstündedir. Yani “kalkmış sayılmış ve uyandıran olmuştur.” O nedenle gönül gözünün açılmasında ve engin “çöl

tecrübelerinde” esasın Yaratan’ı edinmeden başka bir şey olmadığını keşfetmiştir. Bu nedenle Musa’nın algısında ve burada ifade edilmek istenilende de esas olan varılacak olan vaat edilmiş topraklar değildir. Burada esas madde içinde anlatılan öykünün maddi konumları esas önemli olan değildir. Önemli olan buradaki dekor içinde anlatılanın manevi boyutudur. Yani esas aranan “Yaratan’ı edinmiş olmaktır.” Yaratan’ı edinmek kainatın tek hükümranı o muhteşem düşünceyi küçücük benliklere sığdırmaya kalkmak gibi bir zır delilik değil, aksine O’nu Mesih’inde ve Ruh’unda tam manasıyla “sevgi ve ihsan olmasını” yani bu vasıfları harfiyen edinmektir. İşte Efendimiz, bizler uğruna kendini feda edip, bu fedada kanı ile kurtuluşu bahşetmesindeki esas unsur bu vasıfların kendisinden ifşa ile gelip bizi, varlığımızı, ruhumuzu tamamen sarması ve “ben için almanın” günah temelinden kurtuluşla Yaratan’ı bu vasıflarında kendimizde edinmemizdir. Bu derin bir hayat gerçeği ve öğretisidir. Derindir. Sadece ilahiyat terimleri ezberlemekle edinilebilecek bir iman bilgisi, bir durum hiç değildir.

Musa bu nedenle Çıkış bölümünde, *“Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse bizi buradan çıkarma” -33:15* demektedir. Yani dikkat ederseniz Musa için de önemli

olan o vaat edilen diyarlar değil esas Yaratan'ın anlaşmasında Yaratan'ı edinmiş olmaktır. Yani Anadolu ozanının tabiriyle “bana Seni gerek Seni” demektedir.

MERKEZİ BİR HEDEFE DAHİL OLMA

Yaratan yolunda yürüyenler “belli sınırlar içinde olmadan ötürü” bir dahil olma ile Yaratan'a yürüyenler içindedirler. Yani “anlaşma çocukları olarak” bu anlaşmanın farkındalığında olma yani her birimizin “sevgi ve ihsanda” yaratılmışlar olarak “sevgi ve ihsan vasfını” edinmede Yaratan'a yürüdüğü gerçeğini algılamadır. Ve bu gerçeği algılayanlar Mesih İsa'nın kurtuluş Müjdesi'nde kurtuluşu gönenip biçimlenmeye başladıklarında esasında mana itibariyle kocaman bir manevi manada bir iman edinim bedenine dahil olmuşlardır. Bu kişiler öyle ya da böyle Yaratan'la form eşitliği için yola çıkmışlardır. Ama diğer taraftan farklı yerlerden, farklı konumlarda, farklı yaklaşımlarla ve hatta farklı bakış açıları ile Mesih'te bütünleşmektedirler. Ve bunu Yaratan suretine dönüşüm değişimle “insan-ı kamil” olma tecrübelerinde “belli sınırlar içinde olma” dahilinde gerçekleştirdikleri gibi

Yaratan'ı edinme, Yaratan'la form eşitliğinde olma gibi konularla da “merkezi bir hedefe sahip” olmakla da gerçekleştirmektedirler.

“Belli sınırlar içinde olma” manevi kurtuluşu Mesih'in kurtuluşunda Yaratan'ın lütfu olarak algılama ve hayata indirgeme gibi daha geniş bir kapsam içindedir. Bu genel bir dahil olmadır. Ama diğer tarafta “merkezi bir hedefe sahip olma” ise böyle geniş bir alan içinde, manevi kurtuluş alanı içinde Yaratan'ı edinmeyi yani vasıflarını tabi bir biçimde hakiki doğamıza indirgememizdir.

Yani Hristiyan inancı içinde Protestan mezhebinin Reform geleneğinde yer almak ve belli bir iman ve inanç uygulamaları pratiğine dahil olmak “belli sınırlar içinde olma” şeklindeki bir dahil olma durumudur. Ama diğer taraftan Mesih'in yüreğinde ve iman ve inanç pratiğinde kişi olarak Yaratanla form eşitliğinde olmayı hedeflemek kesinlikle “merkezi bir hedefe sahip değildir.” Şimdi bu durumda bir kısım inananlar sınır belirleme konusunda ileri gidip merkezi hedefi ihmal ederlerken, bir kısım inananlar bunun tam tersini yapmaktadırlar. Oysa her konuda olduğu gibi esas “devşirme direncidir.” Yani sağın ve solun dengesi bir diğer değişle hem sınırların tayini

yani Yaratan'ın antlaşması altında olmanın ne anlama geldiği ve hangi alanları kapsadığını iyice tespit edebilmekle birlikte bu ortam içerisinde esası yani Yaratan'la Mesih'inde ve Ruh'unda tam bütünleşmeyi hayat prensibi edinmek. Bu teoloji ile iman arasındaki bağında ne denli önemli olduğuna güzel bir işarettir. Yani sınır ve merkez konusunda bir denge oluşturmak evli bir çiftin yaşadığı hayat sorumlulukları ile birlikte birbirlerine olan aşklarını da belli bir dengede tutabilmeleri gibi bir durumdur.

İBADETİN ROLÜ

“Belli sınırlar içinde olma” aynı zamanda bize “merkezi bir hedefe sahip olma” durumunu da getirdiğine göre o zaman bu iki ucun bir ruhta oluşturması gerektiren bu bütünlüğün yani “kalkıp sayılmış olmanın” o karşı durulmaz sorumluluğu altında “devşirme direnci ile” mümkün olacağı kesindir. Böylesi bir “devşirme direnci” ise yani dönüşüm sonrası yaşamın sürekli dönüşüm ve değişimle Yaratan'a doğru yürüyüşü “buluşma çadırına” yakınlıkla bağlantılıdır. Yani ibadet, yani bir manada mana yolunda iç çalışma ve dönüşüm ve değişimin yani Yaratan ışığının yüreğimizden başlamak kaydı ile bütün

vücudumuzda doğallığını alması ibadetin ruhta ve gerçekte oluşu ile yakından alakalıdır.

İbadet esasında bir iç çalışma olmakla birlikte ferdi ve aynı zamanda aynı yürüyüşte “yolun dostu” olan diğerleriyle bir araya gelmenin birlikte inşa ettiği bir “belli sınırlar içinde olup aynı zamanda merkezi bir hedefe sahip olma” gayretidir. Yukarıdan verileni aşağıda ferdi ve toplu olarak irdeleyebilmektir. Ferdi olarak alınan ancak toplu olarak teoriden pratiğe bir akışla değerlendirilip hayata indirgenebilir.

Bu nedenle Efendimiz’in hayatı ile ortaya koyduğu kurtuluş müjdesinde kendisinin her şeyden önce Yaratan’ı tam yansıtan İsra-el olması yani bütün Yaratan’a yürüyenleri temsili söz konusudur. Aynı zamanda ferdi olarak o İsa Mesih’tir. Yani hem İsa ve hem de İsa olarak bir anlamda hem zerreyi hem bütünü temsil etmektedir. O zaman ibadette de Yaratan’ın ışığının kalpte oluşturduğu noktanın kişinin öncelikle eksikliğini fark etmesine sebep olur ve bu eksiklik sonra “Mesih’in bedeni” dediğimiz “gönül ehlinin” bir araya gelmesinde yani “Mesih talebelerinin bir bütün oluşturmasında” yani “Mesih dergahında” Mesih’le Yaratan’a yürüyüş kapısında toplanmakla Mesih bedeni ifşa olunur.

Bu Musa ile birlikte Yaratan'a yürüyenlerin çöl yürüyüşlerindeki oturma düzenlerinde çok açıktır. Buluşma çadırı "merkezidir." Yani hayat "buluşma çadırı" etrafında sürmektedir. O zaman ibadet çok daha derin bir işleyişe sahiptir. Adeta manevi olarak insanın eksikliğini tamlığa dokuma merkezi "Yaratan'la buluşma çadırıdır." Burada ışıkla kavuşan yürekler bu ışığı daha derinlere çekmek için ve aynı durumdaki diğerleriyle birlikte daha büyük bir manevi güç oluşturarak çekmek için sık sık bir araya gelmektedirler.

Efendimiz'in tabirleriyle ibadet esasında Mesih'te ve Ruh'un yönlendirilmesinde tamlığı Yaratan'ın sureti olmayı "aramak", "sormak" ve "dilemektir."

MERKEZDEKİ HEDEF

Hiç kuşkusuz merkezdeki hedef Yaratan'ı edinmedir. Bu noktada O'nun vasıflarına dünyamızın O'na doğru dönüşüp değiştiği duruma devşirilmemiz esastır. Aslında

çoğumuz için bu merkezi hedef oldukça “sağa ve sola” meyletmiş durumdadır. Mesela birçoğumuz neden Mesih talebelerinin sık sık bir araya gelmesi gerektiğinin farkında bile değildir. Hatta bu durumu sosyallik olarak algılayanlar vardır ya da ruhsal bir şeyler edinmek gibi. Hayatımız içinde bir anlamsızlık hakimdir. Yani sebebi bilinmez bir hayatın yaşanma zorunluluğu bize anlamsızlık vermektedir. İşin kötüsü bunlar, Mesih’te kurtuluş bulduklarını söyleyen birçok kişinin esas yürek gerçekleridir. O zaman bu iki konu, bizim için hayatımızın ne kadar Yaratan’dan gelen kişiler olarak Yaratan’a yönelik olup olmadığını belirliyor.

Yani “Mesih’te kurtuluş bulunduğunu söyleyenler, Mesih’in talebeleri olduğunu söyleyenler olarak bizim aynı yürek durumuna sahip olan kişilerle her pazar ya da daha sık bir araya gelmemizin esas sebebi nedir?” Hakikaten bu sorunun cevabı önemlidir. Çünkü esas merkezdeki hedef bu sorunun cevabına bağlı olmalıdır. “Ya hayatımızın esas gayesi, esas hedefi nedir?” Bu soru da yukarıdaki soru kadar belirleyici ve önemlidir.

Kainatta her bir zerre Yaratan’ın o muhteşem düşüncesinin işlemi sonucu olduğuna göre “O’ndan

başkası yok” ilkesinde ve hakikatinde merkezde esas Olan’ı edinip O’nunla bütünlükte bir hayat sürmekten başka “esas haz veren” ve “esas bizi hakikaten sınırsız tatminde” tutabilecek başka hiçbir şey yoktur. O zaman merkezde, o noktada ve her noktada sadece ve sadece tek bir gerçek vardır “sevgi ve ihsan.” Bu iki cümle kısaca O’dur. Hedef O’nu bu vasıflarında vasıflarımıza zerre işleyişi ile benliğimizden ifşadır.

MERKEZE GÖRE HAYAT

Sayılar bölümünde özellikle “buluşma çadırına” göre Yaratan’a yürüyenlerin kendi tabiatlarına, karakteristik özelliklerine göre yer almaları esasında “mana yolu” üzerinde yürüyen ve Mesih’te Yaratan’ı edinenler için bir yaşam prensibidir.

Bu noktada merkezde Yaratan’la birlikte olunabilecek özel bir buluşma çadırının olması hayatın merkezinde rahatlıkla “mantık üstü inancı” kullanmak kaydı ile “üst akla tutunmanın” esas olması gereken olduğu vurgulanmaktadır. Ve bütün “çöl yürüyüşünde” olanlar

Yaratan'la buluşma çadırı etrafında bir dairesel yerleşim düzeninde değil, diktörgen bir yerleşme düzeninde oturmuşlardır. Bu oturma düzeni esasında merkeze bakış ve yakınlık açısından her birinin ayrı bir değerlendirmeye tabi oldukları esası vardır. Yani her bir oymak bulunduğu konumda Yaratan'dan ötürü bulunmakta ve aynı zamanda olması gereken bu yerde de belli bir öneme sahiptir. Yani Yaratan'ın kurtuluş planında, kişilerin “kendi benlikleri için alma durumlarından ihsana dönüşü ve değişimlerinde” her birinin ayrı bir yeri ve önemi ve elbette bir de kâinatta bir zerre dahi olsalar önemleri vardır. Yani “kalkıp sayılan” daha doğrusu “denizi aşır, dağa tırmanır, çöle inen, Yaratan'a yürüyen kişi” artık Yaratan önünde yeri olan kişidir. Hem de her bir “yolun dostu” ile birlikte farklı farklı da olsa, farklı seviyelerde de olsa bir yeri vardır.

Özellikle Yaratan'la form eşitliğinde olanlar ise elbette tamamen madde üstünde üst akla tutunarak artık mananın tamamen doluluğundaki kişilerdir ve elbette onların bu bütünlüğünde “hoca uyandırır” olgusu vardır. Bir manada Yaratan'ı tam edinme konumundakiler “mana yolunda” Yaratan yaratılan arasında adeta bir uyandırma, yaratılana Yaratan'la buluşma yolunun işaretçileri olarak görev yapmaktadırlar.

VE BULUŞMA ÇADIRI

Ve o günün buluşma çadırı önce manada bize emsal teşkil ederken Adem düzeyinden Mesih düzeyine ruhun o manevi hac yolculuğunda çadır Mesih'in "insan-ı kamil" varlığında "mana yolu" için buluşma çadırı olmuştur. Yani saran ışığın yürekte açtığı nokta Mesih'in gönlü teslim alması içindir ve o noktada buluşma sürekli oldukça ve eksiklik tamlığı Yaratan'ın "sevgi ve ihsan vasfında" buldukça ve bu Mesih'te biçimlendikçe merkez artık kişinin yüreğinde temellenmiş olacaktır. Bu bütün İsrail için yani Musa önderliğinde Yaratan'a yürüyen için buluşma çadırı neyse günümüzde kilise için yani Mesih'in kurtuluşunda Yaratan'a yürüyen için Mesih yüreklerde daha olması gerektiği gibi "mana derinliğinde" buluşma çadırıdır. Demek ki, insan artık Adem seviyesinde "benliğinin farkındalığından" Yaratan'ın suretine dönüşme yolunu daha da kolay aşabilme durumundadır. Çünkü insanlığın çağların ilerleyişindeki maddi gelişimi manada dönüşüm ve değişimin çok daha çabuk fark edilmesi için de birçok şeyi getirmiş her şeyden önce beklenen Mesih çağının öncüsü Efendimiz hayatı, öğretileri ve kurtuluşu gerçekleşmiştir. O zaman zamanımızda artık insanlık mana yoluna harekette çok

daha şanslıdır. Unutulmaması gerekenin “her bir dilin çökeceği her bir dilin diyeceği” gerçeğinde bütün insanlığın Yaratan’a bir “kutsal hayat hacılığı” yürüyüşünde olduğu gerçeğidir ve bu yolculukta dışarıdan içeriye doğru herkesin bir yeri olduğu kesindir.

IV. ÇÖL YÜRÜYÜŞÜ (ölde Sayım 10:11-36)

RAB'bin Dağı'ndan ayrılıp üç günlük yol aldılar. Konaklayacakları yeri bulmaları için RAB'bin antlaşma sandığı üç gün boyunca önleri sıra gitti.

Çölde Sayım 10:33

Bizler hiç kuşkusuz genel olarak bize ihsan edilmiş olan bütün kainat sisteminden gün be gün keşif yoluyla öğrendiğimiz gibi, diğer insan kardeşlerimizin tecrübelerinden “acılar yolunda” ya da “mana yolunda” oluşlarından çok ama çok şeyler öğreniyoruz. Özellikle Yaratan'a yürüyen insanların kendi benlikleri için alma arzuları içindeki düşüşleri ve sonra bu düşüşlerinden çıkmaları gerektiğinin farkındalığında oluşları ve kendilerini yönlendirecek olan “mana yolu” anlamında “üst bir akla tutunmaları” gerektiğini fark ederek önderleriyle birlikte denizi aşip bir dağın etrafında yine

“mana yolunda” yükselişi beklmeleri ve bu dağın da aşılması ile alınan ışıkla Yaratan’a doğru esas zorlu yürüyüşe çıkmaları bizler için gerçek manada “nereden geliyorum ve nereye gidiyorum” şeklindeki sorumuza çok büyük tecrübi bir tablodur. Yani bu bölümler sadece bir halkın düz bir biçimde okunsun diye kaleme alınmış hikayesi değil bizim ruhlarımızın Yaratan’dan “benliğimize” ve “benliğimizden” Yaratan suretine ve oradan da “Yaratan’a” bir kutsal hayat haccını anlatan ve kısacası “kendimizin ruhani yürüyüşünü” bize gösteren özel bir tablodur.

O TEK BİR ADIM

Esasında bütün yeni şeylere hep tek bir adım atmakla ulaşılmaktadır. Kainatın yaratılış noktasındaki şekilsizlik, karanlık ve boşluk yani kaos tek bir adımla o muhteşem aydınlığa sahip olup ıslaha dönüşmüştür. Adem ve Havva o tek bir adımla “alma arzusunu kendi istemleri doğrultusunda kullanmayla” inanılmaz bir düşüş yaşamaya başlamışlardır. Ve Nuh tek bir adımla yani bir gemi inşası ile varlığını ve çevresini tufan gibi dehşetli bir hayat kaosundan kurtarmıştır. Ve elbette İbrahim de yine tek bir adımla o hepimizi Yaratan’a geri götürecektir olan “mana yolu” kapısını açmıştır. Ve Musa tek bir adımla deniz gibi büyük bir engeli yalnız kendisine değil kendisi

ile beraber yürüyenlere attırıştır. O tek adım manevi cihetten baktığımızda ve manevi manada düşündüğümüzde hakikaten çok önemli olan bir adımdır.

Dilek yani hakikaten gönülden istemek ve niyet edip adımı atmaya başlamak hedefe koşmaktır aslında. Ama çoğu zaman gönülsüz istekler veyahut tam hesabı kestirilememiş ve kap hazırlanmaksızın atılan adımlar bizi yarı yolda bırakacak olan adımlardır da. Yani çöl tecrübesinde İsrâ-el (Yaratan'a yürüyenler)'in bir kısmı vaat edilen toprakların yakınına bir türlü erişememişlerdir. Çünkü muhtemelen doğru dürüst bir "dua bina edememişlerdir." Belki dilekleri yani istemleri vardır ve niyetle yürüyüşe başlamışlardır. Ama kendileri yüreklerinde Yaratan ışığını tam olarak edinemedikleri için belki bu kendilerine sunulan cevabı alıp sindirebilecek bir kapasitede kap oluşturamamışlardır. Yani birçokları Mesih yolunun o muhteşem ışıklı "sevgi ve ihsan" takdimini gördüklerinden sevinçle "yeni yaşama" atılırlar ama kendi varlık alemlerinde gönülleri yani "alma arzuları" hala kısıtlı, sınırlı "kendi benlikleri için var olan" alma arzusudur ve Mesih düzeyinin "başkaları için sürekli ve hiçbir beklenti olmaksızın sevgi ve ihsan yani verme olduğu" prensibini kaldıramazlar ve yarı yolda yoldan geriye dönerler ya da kenara düşer kalırlar. İşte o çölde

birinci nesil İsrail “istemmiş ama kap hazırlamamıştır.” İkinci nesil ise “dilemiş, yürekten talep etmiş, niyet etmiş ve yürüyüşe başlamıştır” ve elbette onlar vaat edilen o manevi yerlerin kıyısına varmış olanlardandır.

Bazen bu önemli fark iyi değerlendirilemediği vakitlerde zor olan şey her iki neslin de yani kap oluşturan ve oluşturmayan Yaratan’a yürüyenlerinden başlangıçta her şeyi toz pembe görebilmeleridir. Burada tablo budur. Yani denizi aşıp dağ kenarında Musa’nın önderliğini bekleyenler Tora’nın ışması sonucunda Musa ile birlikte Yaratan’a doğru harekete geçmişlerdir ve böylesi zorlu bir mana yolculuğuna gördüğümüz gibi her iki tarafta oldukça sevinçle başlamışlardır. Ama biz bütün anlatımı bildiğimiz için burada “her iki tarafı” ayırt edebilme şansındayız. Dolayısı ile onlarda gördüğümüz yürüyüş tecrübesinden de hemen bir şeyler öğrenmeye başlayabiliyoruz. Demek ki, dilek, niyet bizi hedefe doğru harekete geçiriyor ve özellikle mana yolculuğu da birçok başlangıç gibi ilk anda insan için ilginç, yeni, haz veren olarak görülüyor ama sonrası işte sonrası ancak gerçekten gönülden dileyen ve niyet edenler için zorlu da olsa sabırla sürdürülen bir yol oluyor. Diğerleri içinse bir manada çöl yolculuğu manevi bir ölüm yolculuğu halini alıyor.

Burada esasında öğreneceğimiz bir başka konu daha vardır. İsrâ-el böyle bir yürüyüşe Yaratan'ın yönlendirişinde Musa'nın öncülüğünde başlamaktadır. Aynen ruhlarımızın dünyaya yani bir manada denizi aşip, dağı aşip çöle geliş gibi ve böyle bir yürüyüş başlangıcından planı olan bir yürüyüştür. Yani hedef Yaratan'la Yaratan'dan Yaratan'a bir yürüyüştür. Bu nedenle başlangıç nettir. Yani herkes memnundur bu başlangıçtan. Peki, sonradan neden sorunlar çıkmıştır ve bizim için de dünya yolculuğumuzda neden sorunlar çıkmaktadır? Çıkmaktadır çünkü bu Yaratan'ın bize oluşturduğu bir sorun değil aksine bizim yol boyu kendi kendimize “benlikle” “Yaratan sureti olma” esası arasında sıkışıp kalmamızdır.

Mesela, ozon tabakasının delinmesi Yaratan'ın bizim için oluşturduğu bir durum değildir. Bütün kainat sistemi içinde tabakalar kendi sistemleri içinde var olmak için yaratılmışlardır. Ama birileri yani insanlar bütün üretimleriyle böylesi bir sistemin kendi hassas değerlerini dikkate almaksızın havayı kirletmeye devam ettikçe sistem kendilerine yani insanlığa sorun çıkarmaktadır. İsrâ-el burada bir küçük insan grubu olarak görüldüğü gibi tecrübi olarak manevi cihette bize bir örnek oluşturmaktadır. Esas kelime anlamı ile İsrâ-el Yaratan'a yürüyen anlamında olduğuna göre demek verilmek

istenilen mesaj bütün dünya insanlarınadır. Ve herkes esasında Yaratan'a yürümektedir ve bu yürüyüşlerinde bir grup birinci nesil, bir diğer grup ikinci nesildir. Yani bunu fark edenler ve Mesih'in kurtarışında Mesihi düzeyi algılayanlar ve Yaratan suretine dönüşerek Yaratan'a yürüyenler ya da Adem seviyesinde kalarak hala dünya üzerindeki yürüyüşlerine anlam verme çabası içinde olanlar.

Şimdi bu "kutsal hayat haccı" yürüyüşüne biraz yakından bakalım:

1. YARATAN MERKEZLİ YÜRÜYÜŞ

Dışarıda bir hayat yani evden uzak bir yaşam doğrudan bütüne bağlı olan bir yaşamdır. Yani bizler dünyada sürdürdüğümüz yaşam esnasında esasında "evden" yani manevi manada esas bizim geldiğimiz kaynaktan uzak olduğumuz bir yaşamdır. Şimdi böyle bir yaşamda dışarıda günün, çevrenin ve ortamın bütünlüğü bizim sokaktaki hayatımızı nasıl etkiliyorsa, o zaman mana anlamında dünyadaki yaşamımızın da merkezi sistemin

yegane sahibi olan Yaratan'a tabi olmak durumundadır. Esasında çöldeki Yaratan'a yürüyen halk bunu tecrübe etme durumundadır ve yola çıkışta ilk olarak İsrail bunun farkında olmak durumundadır. Evde değildir. Yani henüz yerleşmemiştir. Geldiği yerler hedef nokta arasında dışarıdadır.

Yaratan onları kölelik diyarından Mısır'dan çıkarmıştır, yani bizler Mesih'in kurtuluşunda vaatlerle kendi Mısır'ımızdan kurtarıldık. Ama henüz Sina dağında aldığımız kurtuluş sonrası saran ışıkla manevi manada o vaat edilen "kurtla kuzunun bir arada emniyetle oturduğu" diyara henüz varmadığımız bir noktadayız. Ve henüz bize vaat edilene de tam manada kavuşmuş değiliz. O zaman şimdi neden Mesih'in kurtuluşunu gönenen birisi için dünyanın manevi manada bir çöl ortamı olduğunu herhalde anlamamız daha kolay olmaktadır.

Bu durumda Yaratan'a yürüyüşe çıkmak Ruh'un yüreği aydınlatmasında Mesih'in yüreği fethi ile yani ışığa ait yeni bir kimliğin oluşması ile söz konusudur. Bu yürüyüş ölüme dek olabilecek bir yürüyüştür. O zaman bu yolculukta "manevi manada henüz eve varmadığını" hissedenlerle "kendine ev konforu" arayanlar arasında hep

büyük bir uçurum olacak hayat, bakış açısı, hissediş, çalışma, ibadet ve hizmet gibi birçok konuda hep mutlulukla başlamış yolculuğun envai çeşit cilvelerinde mutlular ve mutsuzlar ayrılmaya başlayacaktır.

Bu tecrübe tablosunda, böyle bir çöl yürüyüşünde sembolik olarak Yaratan hep öncü durumundadır. Yani böyle bir yürüyüşün merkezidir. Bu nedenle burada “buluşma çadırı” vardır ve bu çadırın içinde “ahit sandığı” ve bütün bu sembolik varlığın özenle sahiplenilip onun ardı sıra takibi söz konusu edilmektedir. Kamp kurduklarında da sandık hayatlarının merkezidir. Yürürken de. Yani bizler de Mesih’in kurtuluşunda Mesihi düzeye olan yürüyüşümüzde Yaratan’ın saran ışığı olan o muhteşem Ruh’unu rehavet zamanlarında da hareketli zamanlarımızda da hep yüreğimizin merkezinde tutmamız gerekmektedir. Çünkü bütün bedenin canlılık ve sağlığında kalp nasıl bir merkez teşkil ediyorsa ve beyin nasıl önemli bir idari merkezi oluşturuyorsa aynı şekilde Yaratan düşüncesi ve işlevi de bizim hayatımızın merkezi olmak zorundadır. Ve bu bütünlük Mesih’in tamlığını bize sunmaktadır. Yani bizler Mesih’e benzer, Ruh’un yönlendirilmesinde kurtuluşumuzda ilerledikçe esasında Yaratan merkeze gelmektedir.

Bakın bu Yaratan merkezli yürüyüşün sembolü buluşma çadırında sadece Yaratan buyruğu olmadığı gibi sadece bir arada bir ayin yapma hadisesi de yoktur. Burada yukarıdan gelen buyruk doğrultusunda yukarıda bir istem oluşturmaya yani bir başka deyişle “dua bina etmeye” gelinmektedir ve aynı zamanda yukarıda oluşan istem doğrultusunda bu kez “dua bina eden” Yaratan’a yürüyen kişi yönlendirilmektedir. Yani manevi manada yukarıdan uyandırış, aşağıdan gayret ve yeniden yukarıdan uyandırışla adeta kalbin kan akışını yönlendirmesi gibi bir manevi hayat kaynağı gerçeği vardır. Bu nedenle normal olarak Yaratan’a yürüyenlerin itaatle bu “sevgi ve ihsan Olan’ın” yönlendirişini dinlediklerinde huzur ve esenlik içinde ilerlediklerini “sevgi ve ihsan Olan’ın yönlendirişinde sevgi ve ihsan olmaya doğru” adım attıklarını görüyoruz. Zaten Efendimiz İsa Mesih bu nedenle Efendimizle yürüyüşte bile aynı prensibin çok net işlediğini beyan ederek bizlere şu çok önemli sözleri söylemektedir; “*Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz*” –*Yuhanna 14:15*

2. SÜREKLİ BİR MÜCADELE YÜRÜYÜŞÜ

Bu çöl yürüyüşünde İsrâ-el'in edindiği birçok manevi tecrübe içerisinde ikinci sırada sayılması gereken hiç kuşkusuz ki böyle bir yolculuğun sürekli bir mücadele yolculuğu olduğu gerçeğidir. Yani bunu şimdi bizlerin Mesih'te mana yolu yolculuğumuza indirgersek esasında “mana yolu yolcusu” Mesih'i düzeyi edinme yolunda Yaratan'a yürüyen hiçbir kişi dünya üzerinde mücadelesiz kalacak değildir. Bu mücadele gerek günlük hayatın gaileleri olsun gerekse manevi hayatın getirdiği uyum ve uyumsuzluk prensipleri olsun kısacası kişi sürekli olarak “henüz evine ulaşmadığı” ve dışarıda olduğu için bir mücadele yaşamı içinde olacaktır.

Esas olan “iki nesil olması” gerçeğinde bu durumu başından böyle görenlerin yolculuğu sabırla, aşkla, şevkle ve zevkle sürdürebilecek olmaları ve diğerlerininse bunu yapamayacaklarıdır. Burada yürüyüş kabile kabile belli bir düzen içindedir yani mana yürüyüşünde her bir fert Yaratan'a kalkıp sayılmış ve her bir ferdin önemli olması prensibi içinde çöldeki yolculukta bir önem taşıdığı gerçeğidir. Bu harikadır. Yani sadece dua edebilen dua eder, maddi yardımda bulunabilen maddi yardımda bulunabilir, öğretebilen öğretir, talebe olmak isteyen talebe olur, serbest meslek sahibi olmak isteyen, iş adamı olmak isteyen, işçi, memur olmak isteyen hepsi kendi yerine göre Yaratan'a yürüme gerçeğinde bulunduğu her anı bir “yüceltme ve haz alma” anı olarak değerlendirerek

Yaratan'ın Ruh'unda sürdürür. Bu harikadır.

Aslında buradaki anlatımda Yaratan'ın sembolik olarak önde tasvir edilmesi “Başlangıç ve son” olma gerçeğinde “kutsal hayat hacılığı” yolu boyunca insanları bekleyen her sorunda esasında çarpışan insanla durum arasındaki tezatlıktaki gerilimi göğüsleyen Yaratan'ın kendisidir ve yazılardaki ifade ile Musa'nın haykırışındaki “*Ya RAB kalk düşmanların dağılsın*” sözleri bu durumu vurgulamaktadır. Diğer tarafta Yaratan'ın yön göstermediği yani sembolik manada sandığın durduğu anlarda ise Musa'nın haykırışı “*Ya RAB, binlerce, on binlerce İsrail'liye dön*” şeklindedir. Yani Yaratan'a yürüyen binler, on binlere dön. Bu şudur: Zorluklar kaostur. Kaos zamanı manevi olarak harekete geçme zamanıdır ve kişi böylesi kaos anlarında aslında bütün kainatla hareket halindedir. Doğal olan neyse, yapılması gereken neyse, kainat belli başlı bu tür kaosları nasıl hallediyorsa Yaratan'ın kainat kitabından “sevgi ve ihsan vasfı” edinimi ile edinilip hareket edilmesi esastır. Ve hakikaten de bütün sistem tıklar tıklar işlediğine göre Yaratan işlemektedir. Bizim için mücadele etmektedir. Aynı zamanda ıslah anlarında ise insanlar bu kez yüreklerine dönmeli ve nerede olduklarını, eksiklerini tespit etmelidirler. Yani Yaratan dönüp İsrailiye -burada

asla kavim mahiyetinde anlaşılmalıdır- yani Yaratan'a bütün samimiyetiyle Mesih'i düzeyi edinme yolunda, insan-ı kamil olma yolunda, nefesine ölüp "sevgiye ve ihsana" dirilme yolunda yürüyene bakma durumundadır.

Bütün sistem, bütün bedenim ve mana alemim esasında oldukça düzenli bir biçimde yaratılıp işletilmektedir. O zaman benim için esasında mücadele eden Yaratan ve beni benden daha çok düşünen yine Yaratan'dır. Bu nedenle "beni bende bırakmamak için" Mesih'inin kurtuluşunu Ruh'unun rehberliğinde sunan yine Yaratan'dır. Bu gerçek bana kaos anlarında esenlik, esenlik ve ıslah anlarında ise farkında olma ayrıcalığını verecektir. Bir tarafta gururu kırıp, bencilliği silecek diğer tarafta Ruh'u ile varlığıma motif motif işlenen Mesihî vasıflar, kurtuluş vasıfları benden ifşa olacak yani yansıyacaktır. Fakat hep dediğimiz gibi Yaratan sürekli ihsana ve sevgiye önemli bir sistemi bağlamıştır. Bu sistem insanın manevi uyanık hali ve talebiyle işleyen bir sistemdir. Yani normal bir durumda çocuk sahibi olmak isteyen bir aile Yaratan'ın yarattığı sistem içindeki çocuğa sahip olma sistemini harekete geçirir ve çocuğu edinir. Bu hareket dilek, niyet, hareket ve hedef yani sonuç şeklinde bir yukarıdan uyandırma, alttan gayret ve yine yukarıdan bereket şeklinde bir çarkla devam eder. Bu nedenle "dua bina

etmek” böyle bir hareketlilik Yaratan’la Ruh’unda ve Mesih’inde aşkla, şevkle ve zevkle birlikteliktir. Ve Yaratan düşünce ve işlevi ile sonucu oluşturur.

3. TEMELLİ BİR HUZURA YÜRÜYÜŞ

Çöl yürüyüşünde İsrail’in bir diğer önemli tecrübesi ise bu yürüyüşün bir gaye yürüyüşü olduğu gerçeğidir. Evet, bu Yaratan’la ve Yaratan’da bir yürüyüşür. Aynı zamanda bu yürüyüş madde içine gerçekleştiği için ve “benlik farkındalığı keşfi” ile yoğrulmuş olduğu için oldukça zordur. Ama sonucu Yaratan’dır.

Yani bu tabloda anlatılan esasında insanın yukarıdan aşağıya ve aşağıdan yukarıya yolculuğudur. Daha önceleri de hep ifade ettiğimiz gibi bir uydu anteni varsa uydu yayını vardır. Böylelikle bir maddi yansıma alanı varsa Yaratan’ın yaratma vasfı vardır. Bu nedenle bu yaratma vasfı kendi varlığından küçük parçacıklar halindeki ruhların birer hücre misali oluşturdukları tüm insanlık bedeninde bir tamlık noktasında yansımak durumundadır. O zaman her bir ruh tam bir suret olana dek yani alıcı ve

yansıtıcı olana dek bir madde beden içinde doğumdan ölüme olgunlaşmasını sürdürmek durumundadır ki, esas çıktığı kaynağı yansıtıp yeniden kaynağa geri dönüşümünü sağlasın. Şimdi bu durum yani tamliğe yürüyüş Mısır'daki benliğin farkındalığı ile bundan kurtulup Mesih'te esas benliğe ulaşmakla söz konusudur. O nokta sıfır noktasıdır ve her şeyin pozitif varlığı artık her bir ruh parçasınca deneyimlenmiş olarak pırıl pırıl bir mükemmellik yansımasıdır. O zaman vaat edilen manevi topraklar “arzuların tam ıslahı” yani “son büyük ıslah” noktasıdır ki, o nokta Yaratan'dır.

O zaman böylesi bir yürüyüşte yol üstündeki bütün çentikler, yaralar, bereler, acılarla pekişen bir yürüyüştür. Yürümenin farkındalığı bütün bu acıların olması anlamındadır. Aksi takdirde nötür durum yürümeme durumudur. Yani İsrâ-el özellikle vaat edilen sınıra gelen ikinci nesil İsrâ-el bu gerçeği tecrübe etmiş olanlardır. Daha pratik deyişle eğer büyük resme sahipsek “acılar yolundan” Efendimizin hayatı, öğretileri ve kurtuluşu ile “mana yoluna” geçmiş olanlar için hayatın günlük kaosları, sorunları, acıları, karanlık durumları hep ilerideki esas noktaya bakılarak ikinci planda değerlendirilebilecek olan gerçeklerdir ve bu yürüyüşü anlamlı kıldığı için çöl ne kadar zorlu da olsa aşılması gerektiği gibi aşılar ve

istenilen noktaya varılır.

ÇAĞRILANIN ÇAĞRISI

Bu bölüme genel olarak baktığımızda bütün hikayenin arka planında esasında her zaman olduğu gibi yine özel vahiy kapsamında özel tecrübelerle insanın maddedeki mana yolculuğunun anlatıldığı bir gerçektir. Bu gerçek içerisine “acılar yolundan” Yaratan’ın saran ışığı olan Ruh’un gönül gözünü açmasıyla Mesih’in kurtaran müjdesine ulaşılmış ve gönül Mesih’e benzer olma yoluna çıkarak o manevi daveti kabul etmiş ve artık “mana yoluna” yani bütün insanlığın geldiği o “sevgi ve ihsan pınarı Olan’a” geri dönüşü için içine girmesi gereken mana yoluna çağrılmıştır. Ve bu noktada yalnız kişinin kendisi yoktur. Kişi Yaratan vasfını yansıtmaya konumuna da davet edilmiş olmaktadır yani Yaratan’ı gibi ve elbette Efendimiz Mesih’te yansıdığı gibi “sevgi ve ihsan”

vasıflarının bizde yansması kişiyi de “doğal tebliğci” kılmaktadır. Bu gönül ışığının çıkarsız, beklentisiz insanlığa “sevgi ve ihsan olarak sunumudur.” Musa bu nedenle kayınpederine şöyle seslenmektedir: *“RAB’bin bize vereceğim dediği yere gidiyoruz.. bizimle gel, sana iyi davranırız..çünkü RAB İsrail’e iyilik edeceğine söz verdi (yani Yaratan’a yürüyene) ...lütfen bizi bırakma! Çünkü çölde konaklayacağımız yerleri sen biliyorsun. Sen bize göz olabilirsin. Bizimle gelersen, RAB’bin yapacağı bütün iyilikleri seninle paylaşıyoruz”* –Çölde Sayım 10:29-31

Bu sözler esasında günümüz “müjdecî” olduğunu söyleyen kişilerinin algı ve anlayışlarının çok ötesinde önemli öğretileri içermektedir.

Yani Musa kendisi gibi inanmayan kayınpederini bir manada olduğu gibi sırf bu yoldaki edinimlerin bereketinden mahrum kalmaması için yanında istemektedir. Yani “sevgi ve ihsan” vasfını bizzat sunmaktadır. Ayrıca “gelmesi için yalvarmakta” ve “olduğu gibi kimliği, bilgeliği ile” gelmesini istemektedir. Ve bu kişi Musa’nın gittiği yolda da gitmediği halde olduğu halde davet edilmiş ve ilerde özellikle Musa’nın çok zorlandığı bir noktada da Musa’ya destek olmuş, yön

vermiştir. Bugünkü “müjdecilikte” kişileri hep bir kalıba sokmak ve kendi gibi görür, düşünür kılmak esastır. Oysa kadim yazılarda bakış çok farklı gelişmektedir. Hele hele “benimle gelmiyorsan benden değilsin” hiç dememektedir.

Kısacası çöl oldukça zorludur. Bu yolculuk Yaratan’ın suretini tam yansıtmaya yolculuğudur. Bu suret Mesih’tir. Ruh’un gönle ışıdığı ışık Mesih’in kurtarışıdır. O zaman gönlün Mesih’le bu yolculukta vaat edilen düzeye taşınması esastır. Aksi takdirde Musa’nın bile sınırda kalması esas düzeyin Mesihî düzey olduğunun çok güzel bir göstergesidir. Musa düzeyinde çölün aşılması anlatılmaktadır. Mesih düzeyinde ise sınırda nefsin ölüşü ve “yeni yaşama” dirilişi esastır. Ve Mesih düzeyi vaat edilen topraklarda yaşamdır. Sonrası ise Yaratan’a Mesih’le yükseliş ve o düzeyde sonsuzlukta kaynağa dönüş ve sonsuz yüceltme ve hazzın tamlığıdır.

V. ÇÖL FIRTINASI (*Çölde Sayım 11*)

Halk çektiği sıkıntılardan ötürü

yakınmaya başladı.

Çölde Sayım 11:1

Özellikle dini seviyelerde gezinen birçok insan için “yakınma” hiç de önemsenen bir davranış değildir. Çünkü birçok dini seviye insanı için daha çok sonuçlar önem taşımaktadır. Özellikle kişinin belli bir sonuca ulaştığında kendi “beninin” etkileşiminden kaynaklı acılar canını yaktığı için artık bu günah sonucudur. Ve bağışlanma arayışı çoğunlukla yeniden kendini iyi hissetme arayışıdır. Kısacası “benin” yaptıklarından pişmanlık duymaksızın yine “kendi için almasına” devam edebileceği aldatıcı bir ortamın oluşması bir çoğu için en önemli noktadır. Ama günümüzde ve her zaman insanlığı bir kurt gibi kemiren çok önemli bir nokta vardır ki, hep göz ardı edilmiştir. Esasında birçok kötü sonucun arka planında negatif bir güç olarak yerini almaktadır. Bu hiç kuşkusuz “yakınma” tavrıdır. Büyük ve kötü bir alışkanlık olarak adeta insandan insana bir virüs gibi atlar durur. Her şeye bir

kulp bulma misali her bir konu için yakınmalık bir durum vardır hele hele bu durum maneviyat yollarında yön bulmaya kalkanlar için esasında önemli bir noktadır. Çünkü başından fark edilmez ve yakalanmazsa bunun ardını arkasını kesebilmek hiç mümkün olmayacaktır.

YAKINMA VE SONUÇLARI

Metne baktığımızda deniz ve dağ aşamasından sonra çöle çıkmış yani artık “mana yolunun” zorlu enginlerinde yol almaya başlamış kişinin zorlu yolculuğuna tanık olmaya başlarız. Bu yolculukta yolculuğu daha da zorlaştıran konum kişinin “acılar yolunda” edindiği tecrübelerini sürekli olarak “mana yolculuğuna” taşımasıdır. Yani orada edindiği edinimleri bir anlamda mana yolu üzerindeki edinimlerine şablon olarak kullanma gayreti içindedir. Elbette bu büyük bir yakınmayı da beraberinde getirmektedir. Bu doğru olan değildir. Bu yanlış olandır. Çünkü acılar yolunda “henüz benim farkındalığı yoktur.” Acılar yolunda arzuların sürekli beni tatmini çabası vardır. Oysa “mana yolu” denizin ve dağın aşılmasında ışılan bir yoldur. Yani zorlu bir aşama ile “ben yönetimi” terk

edilmiş ve bir anlamda “Yaratan vasfında” bütün benliklerin işlediği bir ortamda zıt konumdan “zıta zıt olma” denilen başka bir konuma gelinmiştir. Bu zıtlık artık Yaratan’a değil ama insanadır. Ve çöl de zaten bu noktada başlamaktadır. Ve elbette sürekli acılar yolunun içinde olmanın alışkanlığı ve bu alışkanlığın kolaylıkla tanımlanabilmesi kişiyi mana yolunda hep geriye doğru çekmekte ve bir bakıma kolaylıkla iki ileri bir geri şeklinde bir ilerleme zorluğuna sevk etmektedir. İşte bu noktada kişi yakınmaya başlar.

Şimdi aslında bu bölümde kişinin bir uyandırana “üst akla sahip” olmasının önemi çok net olarak gösterilmektedir. Çünkü kişi kendi başına devam ederse bu sürekli geri çekim kişiyi hiç kuşkusuz hep yakınma gibi çok içten içe kişiyi yiyen bir konuma getirecektir. Ama kişi eğer kendisine bir “üst akıl belirleyecekse” işte o zaman bu bölümde gördüğümüz gibi Musa’ya yakınmanın çok olumlu sonuçlar getirdiğini görüyoruz. Yani esasında hakiki bir mana hocasının varlığı kişilerin yakınmalarını bir anlamda Yaratan’ın sistemi için yönlendirmektedir. Bu noktada önder yani üst akıl esasında yakınmayı bilinçli yakarma hali için örnektir. Çünkü Yaratan’ın vasfını kendi bünyesinde yansıtan “üst akıl” burada Musa ama bizim içinse artık Kurtarıcımız Efendimiz Mesih İsa’dır. Musa

düzeyi ışığı henüz alan düzeydir.

Oysa Mesih düzeyi ise artık “Baba ve ben biriz” düzeyidir. İşte bu bağlamda o zaman çöl yakınmaları ya “kendi geri çekmelerimiz akıntısında zorlu bir mücadele olacak” ya da hakiki mana önderine tutunmayla “yani üst akla tutunmayla” önden çekilen ve bizi “vaat edilen diyara taşıyan” bir hale dönüşecektir. Eğer “üst akılla” bütünleşme varsa o zaman çöl yakınmaları çöl yakarılarıyla bir manada “haklı davaları için kendilerini sloganlarıyla teşvik ederek yürüyüş yapan” bir grup misali çöl yakarılarının gölgesinde büyük bir heyecanla yürüyüş devam edecektir. Çünkü “yakarış” ileriye slogan, “yakınma” geriye özlemdir.

YAKINMANIN TÜKETME GÜCÜ

“Derken, halkın arasındaki yabancılar başka yiyeceklere özlem duymaya başladılar”–4.a

Yakınma her ne kadar üzerinde durulmasa da esasında bizim manevi hayatımıza ve psikolojik yaşamımıza oldukça etki eden bir durumdur. Ve ayrıca etrafını da kolaylıkla etkileyen bir tavidir. Aslında buradaki örnekte de görüldüğü gibi her şey hemen hemen “benin alma arzusunun” tatminsizliği ile başlamaktadır. Ve işin ilginç bir manada bir kişinin kendi benliğini bir başkasında görmesi tarzında birbirinden “alma arzusu eksikliği hissi” konusunda etkilenmesi ile başlamaktadır. Yani esneme gibi kolay kolay kişiden kişiye geçen adeta manevi bir virüs gibidir. Bu bölümdeki anlatımda da olan zaten budur.

İnsan, geldiği her seviyede bir arka seviyedeki alışkanlıklarının zaman zaman etkisi altında kalmaktadır ve bu etki altında kalış çoğu zaman yeni seviyenin getirilerini görememek anlamına gelmektedir. İşte o zaman da “yakınma” dediğimiz bir önceki seviyenin aşağıya çeken gücü ortaya çıkmaktadır ve bu güç esasında oldukça tüketici bir güçtür. Çünkü kişi “yakınma” seviyesine düşerse Yaratan’ın ışığında Yaratan’ı edinme yolundaki hazzını anında yitirme durumuna gelmektedir. Bu da kişinin bütün manevi yükselişini önce durduran sonra da aşağıya doğru çeken oldukça zorlu ve tüketen bir durumdur.

Burada özellikle böyle bir özlem içine giren kişilerin “yabancılar” olduğundan bahsedilmektedir. Yani Yaratan’a yürüyüş esnasında daha önce iki neslin varlığından bahsetmiştik. Bunlardan bir kısmının yolda tükendiklerinden diğerlerinin ise çok samimi bir adanmışlıkla manevi manada vaat edilen toprakların sınırlarına vardıklarından bahsetmiştik. İşte burada Mısır özlemiyle yanıp kavrulanların o birinci nesle ait olanlar olduklarını görebiliriz. Bu kişiler hiç kuşkusuz burada yürekleri tam anlamı ile “dönüşüm ve değişime” tabi olmayan ve sadece bir güruh zihniyeti ile bir şey olma, bir camiaya katılma gayesi ile katılmış olanlar olarak karşımıza çıkmaktadırlar. Ama işte böylesi samimi yürekleri olmayan kişilerin tavırlarının büyük bir kitleyi de etkileme ihtimali her zaman mevcuttur. Bu nedenle dikkatli olmak dilek ve niyetle yola çıkan manevi yolcuların doğrudan hedefe kenetli ve Yaratan’ın ışığının rehberliğinde hareket etmeleri esas olmalıdır.

YAKINMADAN KORUNMA

Çöl yürüyüşü adı üstünde olduğu gibi zaten zorlu bir

yürüyüşdür. Bu yürüyüşte birinci nesil ile ikinci nesil arasındaki en önemli fark birinin hedefi diğerinden daha net görebilmesidir. Fakat netliği bozan her zaman başka vericilerin olmasıdır. O zaman önemli olan Yaratan'ın ışığını görebilecek tek bir "ışığı alan kap" oluşturmak esas olmalıdır. Yani Efendimiz Mesih İsa'nın yüreğinin, bakış açısının ve kurtuluşunun bizde yoğunlaştığı bir bakış açısının olması esas olmalıdır. Efendimiz Mesih'in "sevgi ve ihsan" vasfında hayatını ortaya koyan kurtuluş yaşamı tutunacağımız "üst akıl olmalıdır." Bunun daha ötesi yoktur. Yani her tür parazit görüşlere, eleştirilere, yakınmalara bakış açımız hep "saran ışığın" huzmesinde olmalıdır. O zaman kişi bu yürüyüşünü Yaratan'ın "toplanma çadırında" sürdürebilecek ve dolayısı ile vadin o en üst düzeylerdeki Yaratan'la Mesih'inde Mesih düzeyinde olma hazzına ve Ruh'un aydınlığında bütün kainatı ve sonsuzluğu net olarak görebilme ayrıcalığına ve elbette Yaratan sureti olmuş olarak kavuşmuş olacaktır. Bu bütün insanlığın bütün "kötü eğilimleri" arkasındaki esas arzudur. Ama "benliğin" evvel emirde fark edilmesi durumunda olması bunu hep engellemektedir.

Burada aynı zamanda denge önemlidir. Yani bir tarafta Hovav gibi kişilerin yürüyüşte yanımızda yer alması için sürekli teşvik etmek, diğer tarafta ise "yabancıları" yani

“hakiki manada yürüyüş yüreğine” sahip olmayanların farkında olup onların etki alanlarından çıkmak oldukça önemli bir denge prensibidir. Bu ancak “saran ışığın gönlünüzde oluşturduğu göz” ile ayırt edilebilecek ve “kötü gören gözleri kör edebilmenin” sonucunda da esasında daha da belirgin olabilecek bir durumdur.

İNANÇSIZLIK ÜRÜNÜ

Yakınmanın arka planında kişinin edinimsiz bir inanca sahip olması büyük bir rol oynamaktadır. İnançlar eğer sadece toplumsal giysiler olarak üzerimizde ve öğretildiği şekliyle bir “iman bilgi deposu” olarak ve alışkanlıklarla birleşmiş bir biçimde mevcutsa elbette arka plandaki bu müthiş güvensizlik, belirsizlik ve daha doğrusu hakiki mantık üstü inanç dediğimiz şekilde sahip olunmayan iman sebebiyle “yakınma” kaçınılmaz olacaktır. Kişilerin hedeflerini tespit ettikleri ve hedefe yürüdükleri noktada ve varacaklarından da emin oldukları noktada yakınabilecekleri normal normda hiçbir şey yoktur. Oysa hedefin net olmaması yürüyüşün hangi yöne gittiğini bilmemek demektir ve dolayısı ile niyetin kararsızlık içinde olması ve dileğin de güçlü olmaması anlamına gelmektedir. Gördüğümüz gibi hep söylediğimiz dilek

(yani güçlü istem) ve niyet ve yürüyüş ve hedef bu tabloda tam tersine işlemektedir ve yakınma tamamen bir çölde kayıp olmuşluk hissinde haykırış olmakta ve bir panik hali olmaktadır. Ve dolayısı ile bir alt seviyedeki “benliğe kölelik” çekilen ızdıraplar unutulmak kaydı ile adeta oradaki birkaç hoş ayrıntının hatırlanması ile bulunmaz Hint kumaşymış gibi görülmeye başlanmaktadır. Bu panik durumunun tutunacak yer bulamamasından geçmiş seviyenin bütün olumsuzluklarını kaybedilmiş olumluluk gibi görme eğiliminde yeniden tutunmaya çalışma gayreti içine girilmesidir.

Farkındaysanız bu yakınma durumunda Mısır’dan çıkan ve orada resmen en kötü koşullarda kölelik yapan halk içinde bazıları oradaki durumlarını çoktan unutmuşlardır. Yani bizler “bütün bencilliğimizle doymak bilmez arzularımızı doyurma” kudurmuşluğu içinde hayvan düzeyinde yaşarken kendi başımıza açtığımız bütün dertleri ve tatminsizlikler sonucu kendi canımızı dahi en aşağı seviyelere indirdiğimiz durumları çok çabuk unutabiliyoruz” ve hemen Yaratan’ın o muhteşem ışığında hazzında Yaratan’a benzeme vasıflarını giyinmede Mesih’le erdiğimiz o yeni yaşamı hemen yakınmalarımızla donatabiliyoruz.

Bakın Çıkış 5:6-21'deki ifadeler esasında çöl yürüyüşündekilerin Mısır'daki halini çok güzel bir göstermektedir: *“Firavun o gün angaryacılara ve halkın başındaki görevlilere buyruk verdi: Kerpiç yapmak için artık halka saman vermeyeceksiniz. Gitsinler, kendi samanlarını kendileri toplasınlar...kerpiç sayısını azaltmayın...işlerini ağırlaştırın ki...”*

İnançsızlık daha doğrusu hakiki edinin inancından yoksunluk yani Efendimiz'de ifşa olunmuş sevgi ve ihsan vasıflarının bir türlü bizim doğal hayatımızda karakter yapımıza ve benliğimize oturamaması yakınma ile varlığımızın bu uyumsuzluğu haykırmasına yol açar ve dolayısı ile bu “yakınma” durumu da beraberinde tükenmişlik gibi ve daha birçok alt ve elbette çok olumsuz sonuçları getirir. Mesele bunlardan bir tanesi hayatı bu yeni yaşamda da yani bu yeni düzeyde de Mesih düzeyinde de tek düze olarak görmek gibi ve her şeyden önemlisi “vizyon” kaymasına düşmek gibi; şimdi kısaca bu iki sonuca bakalım..

1. HAYATI TEK DÜZE GÖRMEK

“Bu mandan başka gördüğümüz hiçbir şey yok”–6.a

İster öyle olsun ister böyle olsun esasında insanlar üç aşağı beş yukarı hep kendi yaşam halkaları içerisinde belli aynılıkları tekrarlar dururlar. Bu insanın mana düzeyinde geldiği seviyeler içinde geçerli durumdur. Mesela çocukken çocuklar hep oyun oynamakla meşgul olmak isterler. Ve esasında bu bir tek düzeylilik olmasına karşın o düzeyde henüz farkında olmadıkları bir konumda pek de şikayetçi değillerdir. Sonra “acılar yolu” yaşamında da doğrusu birçok insan hep aynı şeyleri tekrarlar durur. Çünkü her düzeyin aynılıkları esasında belli yaşam zincirlerinin döngüleridir. Yani olması gerekenlerdir. Mesela her yaz Bodrum’a gidenler bunu artık bir alışkanlık haline dönüştürmüşlerdir. Oysa birçok görülecek belki daha da haz alınacak yerler vardır.

Burada Mısır’daki monoton yaşamlarını bir başka seviyede ne için o düzeyde olduklarının ve nereye gittiklerinin farkında olmadıkları için unutanlar ve ne zorlu bir çalışma sonucunda yemek yediklerini akıllarına bile getiremeyecek kadar belki de rahata ermiş olanlar her gün

aynı gıda ile beslenmekten şikayet etmektedirler. Oysa bu koşulda da eski koşullarında olduğu gibi tek düzelik elbette hakim olacak olan temel unsurdur. Ama arada büyük bir fark vardır. Bu fark buradaki “tek düzeyliliğe” bakış açısı ve onun ne gibi mücadeleler sonucunda elde edildiği gerçeğidir. Ayrıca bu manalandırmada hedef olarak yürünen noktanın ne olduğudur. Hedefsizlik içindeki bir monoton döngü ile hedefi olan bir monoton yürüyüş arasında inanılmaz büyük değer farkları vardır. Tabi bu da ancak “gönül gözü” açılmış olanlar ve Mesih’i düzeye Efendimiz Mesih İsa’da biçimlenerek gidenlere açılan bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır.

2. VİZYON KAYMASI

Vizyon kaymasında daha önce de dediğimiz gibi esasında dilek, niyet, yürüyüş ve hedef sıralamasının tersten işlemesi söz konusudur. Yani böyle bir durumda kişi yönsüzlük gibi bir durum içinde esasında kendi kendini koyduğu bir durum içinde sağa sola haykırmaya onu bunu suçlamaya başlar. İşte bu vizyon kayması “çölde panikleme” halidir. Böyle bir durumda eskinin her şeyi bir “nostalji” olarak görülmeye başlar. Aslında insanlar için biraz “nostalji” iyidir, bize yaşadığımız eski güzel

anılarımızı, dostluklarımızı hatırlatır. Bu farklı bir durumdur içinde bulunduğumuz konumdaki vizyon kaymasından kaynaklı bir durum değil sadece bir anmadır. Oysa burada vizyon kayması sizi allak bullak eden, çölde sürekli olarak kalmanıza yani “acılar yoluna” çöle geldiğiniz halde yine geldiğiniz yere “acılar yoluna” dönmenize nedendir. Yani aşılın deniz ve dağ birden bire çöl ilizyonları içinde kaybolur gider. Adeta onlar birer serap olmuştur.

Bu nedenle Mesih İsa kendi öğretilerini yapma ile kendisini sevme arasında bir bağlantı kurmaktadır. Çünkü “yol, gerçek ve yaşam” derken Efendimiz bize kesin bir vizyonu Mesih’le ölüp, dirilip Yüceler Yücesi olan Yaratan’ın yanındaki yerimizi almamızı istemektedir. Bu nettir. Çöldekilerin gittikleri vaat edilen topraklar, yeşil bereketli yerler vardır. Hazırdır ve onları beklemektedir. Ama tek yapacakları ve yapmaları gereken bu vizyona kenetlenmeleri gerçeğidir.

EDİNİM VE SONUÇ BAĞLANTISI

Aslında “acılar yolunda” da insanlar zorluklar çekmektedirler. Ama çoğunlukla çekilen zorluklar salt yaşam gailisi denilen sonucu net bilinmeyen ve hatta acı olarak görülen bir durum içindir. Bu nedenle tükenmişlik hat safhadadır. Milyonlarca insan için günlük hayat akıp giden ve hatta boşa akıp giden bir nehir gibidir. Esasında bütün kainatta boş olarak, nedensiz olarak hiçbir şeyin yaratılmadığı bilincinde bir yaşam ise nehrin sonundaki denizi görebilen bir yaşam olduğu için nehrin nehir olduğunun ve akıp gitmesi gerektiğinin farkındadır. Dolayısı ile nehrin farkındalığı ve akıp gitmesi gerekliliği ve bunun boş bir şey olmadığını algılamak hayatın yani içinde yaşanılanın Yaratan’ın içinde bir devinim olduğunu algılamak ve bundan haz alarak Yaratan’ı yücelten bir yaşama girmektir. Efendimiz acılar yolunu sonsuzluğun demlerinde mana yoluna çevirmektedir. Kısacası edinim yani Yaratan’ı Mesih’inde edinim demek sonucun farkındalığında olmak demektir. Bu iman, ümit ve sevgi denilen o üç önemli gerçeğin kişide boyut oluşturmalarıdır. Ve dolayısı ile yakınmalar bu farkındalıkların olmadığı alanda çevre bulup ilerlemektedirler. Veya yakınma vardır, ya da yakınma ötesinde “sonuca kadar dayanma yakarışı” vardır. Çöl yakınması yerine sonucun bilincinde

edinimlerle “dayanma yakarışı” kişinin birinci nesilden ikinci nesile geçmesini dolayısı ile tükenmek yerine sona kadar dayanmasını sağlayacak olandır.

ÜST AKLIN ÖNEMİ

Üst akıl kişinin benliğinden dışarıya doğru çıkışı ve Yaratan’a yürüyüşünde Yaratan’ın saran ışığının gönül gözünü açması anında ve sonrasında hep kişiyi “uyandıran” konumundadır. Bütün manevi uyandırmalar yukarıdandır. Ama bir tarafta bu ruhsal bir uyandırış olduğu gibi yani “saran ışık Kutsal Ruh’un” uyandırışı olduğu gibi “dönüşüm ve değişimin” zorlu yolculuğunda bir varlık içinde uyandıran olması da gerekmektedir. İşte Musa’nın önderliğinde olduğu gibi. Çünkü insanlar böyle bir “üst akıl sağlayışında” Yaratan’a doğru mana yolculuklarında yeniden acılar yoluna çekilmeleri durumunda “uyandırılmaya” ihtiyaçları vardır. Uyandırılmak ve üst akla tabi olmak yerine sadece kendi kendilerine yakınmayı seçerlerse yakınma merhametle birlikte yargıyı da çeker. Oysa üst akla danışmada üst akıl durumunda “üst akıl yakınmayı yakarışa çevireceği” için bu kez merhamet ve yargı karışımı merhametin ağırlığını getirecektir.

Buradaki örnekte de olan budur. Yakarışta istenilen nimetler verilmiş ama normalin üstünde verilmesinde bir anlamda “merhametin normal durumuna yargıyı” çekmişlerdir. Sistem zaten vermek içindir. Çünkü Yaratan ihsandır. Ve Mesih İsa’da bize sunulan lütufta da bu görölmektedir. Günahın aşağıya çeken durumunda insana kurtuluş kapısı açılmaktadır. Ama esas olması gereken şey aşağının da bu üstten lütfu cevabıdır. Yani yakınma “yakarış” olsaydı hazır sistem o an zaten sunmaya hazır olduğu işlemini yerine getirecekti. Yaratan’ın işleme biçimi sistemi budur. İstenmese de verendir. Ama istense de sistemin verdiğinin farkındalığında ziyadesini sunandır. O nedenle bir yanda yakınma yakarış olmalı, diğer yanda Yaratan’a Mesih’inde ve Ruh’unda yürüyüş zorluklarında bir üst akla bir manevi öndere, bilene danışılmalıdır. Ve önder denilen kişi de ismen değil hakikaten ve ruhen önder olmalıdır. Kaldı ki, her bir samimi Mesih talebesi için “bir tek üst akıl ve bu aklın velileri olanlar olabilir.” Bu üst akıl Efendimiz Mesih İsa’dır ancak diğer manevi önderler Mesihî düzeyde olmak kaydı ile bir veli düzeyinde Ruh’un aydınlığında da kalmak kaydı ile önderlik edebilirler.

YAKINIş ÇOKLUĞUNDA ÖNDERLİK

Metinden öğrendiğimiz kadarıyla yakınış çokluğunda “önder” dahi etkilenecek olandır. Yani buradaki örnekte Yaratan’ın bu kadar kişiye et ihtiyacını karşılayabileceği konusunda kuşkuya düşmüş olan Musa’nın kendisidir. Yük ağırlığı altında birden bire ezilmeye başlayan da Musa’nın kendisidir. “Kuluna niye kötü davrandın? ...bu halkı tek başıma taşıyamam! ...bana böyle davranacaksan... kendi yıkımımı göreyim” (11:11-15) gibi ifadelerle halk gibi yakınmaya başlayan da Musa’dır. Her ne kadar daha sonra kendisini topladıysa bir önderin “yakarış” hizmetine yani “kainat sistemini, Yaratan kurtuluşunda Ruh’un işlerini” bilme hizmetini “yakınmaya” çevirmesi öndere örnekte gördüğümüz iki sonucu getirmektedir. Bu sonuçlar elbette bir tarafta merhamet diğer tarafta yargıdır. Ama yargı sistemi önderin özellikle sistem farkındalığında biraz daha sorumluluğunun farkında kıldığı için dönüşleri ile daha hafif algılanmaktadır. Fakat her ne olursa olsun anlatılarda önder bunu art niyetle sürdürürse o vazife herhangi bir insanla kolaylıkla sürdürülebilir. Çünkü “saran ışık” dilediği yerde eser durumdadır. Kısacası yakınma gerçekten çöl yolculuğunda Yaratan’a yürüyen için en büyük görünmez tehlikelerden biri olup bir manada “çöl fırtınasıdır.”

VI. ÇÖL BAKIŞI (ölde Sayım 13)

Negev'e dağlık bölgeye gidin –bakın nasıl

bir ülke... güçlü mü, zayıf mı?

Çölde Sayım 13:16 -17

Çöl fırtınası yakınmaları arasında esasında çölün hedefini unutmak oldukça kolaydır. Çünkü insan olarak bizim dikkatimiz bütünlükten çabuk olarak parçalara dağılma eğilimindedir. Özellikle iyiye olan eğilimimizde başladığımız yeni yaşamda sevinç çölün monotonluğu ve çöl fırtınaların keskinliği içinde oldukça çabuk kaybolmaya meyillidir. Bu nedenle sürekli olarak “hedef” noktasının gözlemlenmesi bakışlarımızın hedef noktasına doğru yönelmesi esas olmalıdır. Çünkü geçmişin yanlışları şimdinin sonuçlarıdır. Ve bu sonuçlar içinde üstüne üstlük her ne kadar benlikten kaçırıyorsak da gerçek yaşamın içindeki çöl tecrübeleri ile karşı karşıya kalırız. Ve büyük bir güreş başlar.

İşte bu nedenle zaman zaman hedefin sürekli gözümüz önünde canlı tutulması ve nasıl bir şey olduğunun bize hatırlatılması esası vardır. Burada da bu nedenle İsrail'in özellikle yakınmalarının arttığı bir dönemde hedefin nasıl bir yer olduğunun kendilerine hatırlatılması istenmektedir. Yani böyle bir yer gerçekten ulaşılabilecek olan bir yer midir? Yoksa ulaşılması zor mudur? Hedefe doğru gidildiğinde ruhun o son varış noktasında son ıslah evresinde acaba bütün arzuların üstesinden gelinebilecek midir? Gelinemeyecek midir? Acaba Yaratan'a yürüyen kutsal hayat hacısının önünde gerçekten aşılabilir engeller mi vardır yoksa zorlu mudur? İnsanların bunları algılamaya ve algılamakla birlikte edinimlerinin sonucunu görmeye elbette ihtiyaçları vardır.

HEDEFİ UNUTMAMAK

Özellikle Mesih'in vardığı yükseklikleri görmek algılamak esastır. Bu nedenle buradaki anlatımda olduğu gibi çöldekilere hedeflerini hatırlatma sorumluluğunda yola çıkan kişilerin özellikle Yaratan'a yürüyenler için önemli bir hatırlatma noktası olan Hevron'a kadar uzanmışlar ve oradan bir bir salkım üzüm olan asma dalı ve nar ve incir olarak geriye dönmüşlerdir. Hevron önemlidir. Çünkü

yüce Yaratan orada İbrahim'e vaadini vermiş ve İbrahim'i oradan çıkararak hakikaten de birçoklarının babası kılmıştır.

O zaman böyle bir durumda özellikle Mesih'i düzeye doğru Yaratan'la form eşitliğine yürümeye kalkan "mana yolcuları" içinde birçok kişilerin edinimlerinin aydınlığını bu yola çıkıp tükenmişliğe doğru kaymaya başlayanlarla paylaşmasının büyük önemi vardır. Yani burada çöl fırtınası olan yakınmalarla sağa ve sola dikkatlerini veren bir İsrail vardır. Yani Yaratan'a yürüyüş "sevgi ve ihsan olanı" edinme sağa ve sola kaymaktadır. Bu acıdır. Günümüzde birçok kereler, meyvedar olmak sadece yeni insanlarla sürekli olarak Mesih'i paylaşmak, Mesih'in kurtuluşunu ve Mesih'te bize sunulan bağışlama ve lütfu paylaşma olarak algılamaktadırlar. Ama çöldeki İsrail için bu yolu yürümek hiç de kolay değildir. Özellikle arada var olan henüz samimi yürek geliştirmemiş olan yabancıların yakınmaları ile ortaya çıkan yakınma hastalığı ve büyük çapta insan olmadan ve "benlik için almaya var olan meyilden" ötürü hedefi şaşırma, Yaratan'a İbrahim yürüyüşünde Lut'un yön değiştiriciliğine tabi olma oldukça kolaydır. Bu nedenle olması gereken yürüyüşü sabit ve sürekli tekamül halinde bir yürüyüş tutmak ve bu yürüyüşü sürekli ışığa doğru bir yürüyüş kılmaktır.

ACABA VARABİLİR MİYİM?

Ama akıllarda ve yüreklerde şu iki soru vardır: 1. Gerçekten bir yere yürüyor muyum? 2. Gerçekten böyle bir yere varabilecek miyim? Efendimiz'in öğretileri iyi incelenirse sonsuzluğun başladığı yer dünyadır. Yani cennet dediğimiz o Yaratan'la bütünleşme ya da cehennem dediğimiz Yaratan'la bütünleşememe esasında buradadır. Yani bu noktada başlamakta ve sonsuzluk bir saniye sonrası olmak kaydıyla hep ileriye doğru bir genişleme göstermektedir. O zaman bu metinde gözlemlenen çöl bakışı yani içinde bulunduğumuz negatif ve pozitif arzular çatışmasında bizi sürekli ileriye ya da geriye doğru itme ve çekme durumundaki ortam bizi elbette çölde kaybolmaya ya da çölün sonunu bulabilmeye yönlendirecektir.

Bu arada bizi öne çeken bakış açılarımız yani öncülerimiz olmalıdır. Aksi takdirde bizi arkaya çeken alışkanlığımızdan dolayı arkaya çeken, çok geriye çeken yüksek sesler olacaktır.

Bu anlatımda her bir kavimi temsilen gönderilen yani her

düzyey için gönderilen kişilerin her düzeydeki deneyimlerinde böyle bir varış noktasının olduğu gerçeğidir. Yani böylesi bir manevi seyahatin ortak noktası *gerçekten süt ve bal akan bir ülke* bir manevi mekan ifadesidir. Yarattılışta yaratılmış asla başlangıcı ve sonu olmayan değildir. Parçalar halinde Yaratan'dan Yaratanı Mesih düzeyinde ifşa edecek olan ve bu gaye ile yüceltmeyi tamamlayacak olan ruhlar kainatta başı ve sonu olan bir vaziyette döngü içinde yollarına devam etmektedirler ve böylesi maddeye gömülmüş ruhlar maddedeki seyahatleri sebebiyle elbette bir başlangıç ve son döngüsü içindedirler ve neticede insani tabirlerle, teşbih ve mecazla ifade etmek gerekirse varış yerleri içinde "bal ve süt" akan diyardır. Yani sonsuzlukta Yaratan'la bütünleşme hazzının o en doruk noktalarıdır. Süt gibi pak, bal gibi tatlı harikulade o en üst hazzın olduğu mekandır.

İKİ FARKLI BAKIŞ AÇISI

Bu deneyimlemede çöl yürüyüşünde birinci nesil ve ikinci neslin farklı edinimlerindeki o birbirinden zıt koşul yani tükenmişlik ve dayanma koşulu hedefe bakış açısından kendisini açıkça göstermektedir.

İlk neslin bakış açısına göre hedefte kendilerine verildiği söylenen yere ulaşmak oldukça uzak bir ihtimaldir. Yani bu bakış açısına göre böyle bir yere yürüyüş de, böyle bir yolculuğu tamamlamak da mümkün değildir. Çünkü çölden bakıldığında büyük bir çoğunluğun kendi o anki edinimine göre vaat edilen yere ulaşmak mümkün değildir. Üstüne üstlük bakış açısının negatif köklerinin nedeni derin olduğu oradaki insanları bile farklı değerlendirmelerine yol açmaktadır. Yani bu bakış açısına göre bizi vaat edilen manevi yüksekliklere çıkmamız önünde bizi engelleyecek uzun boylu arzular vardır ve arazi tamamen bunlarla kaplıdır ve mekan girişe hiç elverişli değildir.

Oysa böylesi bir çoğunluğun içinde iki kişiden oluşan azınlığın çöl bakışında hedefte gördüğü yer bambaşka bir yerdir. Kolaylıkla fethedilebilecek, içeriye girilip orada huzur içinde bir yaşam sürülebilecek bir mekândır. Çünkü bu kişiler için zaten vaat edilmiştir. Zaten bu vaadin varlıkta farkındalığında bu bakış açısına varmak kaçınılmazdır. Çünkü anne rahmindeki karanlıktan bu gördüğümüz inanılmaz muhteşemlikler dünyasına varılması en güzel göstergedir. Ölüm gerçeği arkasındaki hayat, her bitişin yeni bir başlangıcı getirmesi

paralelliğindedir.

TEK BİR SÖZCÜK “FAKAT”

Her iki bakış açısı birbirinden oldukça farklı görünmektedir. Esasında bu farklılık “fakat” sözcüğü ile kendini ifade eder bir durumdadır. Mesela büyük çoğunluğun olumsuz bakışında 13:28’de “gerçekten süt ve bal akıyor” dedikten sonra “fakat” ifadesiyle varılacak noktanın bütün olumsuzluklarının sıralandığını görüyoruz. Diğer tarafta Yeşu ve Kalev’in olumlu bakış açısında da yine bir “fakat” ifadesi ardından varılacak noktanın olumluluklarından bahsedildiğine tanık oluyoruz. Bizim hayatımızda da durum hep bir fakat ve sonrasına bağlıdır. Özellikle Mesih’le çöl yolculuğumuzda Yaratan hazzında yeni yaşama yürüyüşümüzde bu “fakat” sözcüğü “yakınma” ile “yakarış” bağlantısında önemli bir rol oynar. Çünkü vaat edilen toprak yani manevi arzular hem şimdi hem sonra içindir. O zaman “Kenan” hem şimdi hem sonradır. Yani hem dünya içinde “benliğin aşılması” ardındaki Yaratan’la yürüme zorluğu sonrasında hem de bütün beden hayatının sonunda varılacak olan sonsuzluk noktasındadır. Bu nedenle bakış hakikaten önemlidir. “Fakat’in” ardındaki görüş önemlidir. Yakınma içindeki

yolcunun “mana yolu” teşvikçilerine ihtiyacı büyüktür. Mana yolu teşvikçileri yakınmada olduğu gibi çöl bakışında net göremeyenler gibi yani negatif çoğunluk gibi olabilirler ya da mana yolu teşvikçileri Yeşu ve Kalev gibi “ileriye görebilen” hem de çöl içinde deneyimleriyle ileriye görebilenlerdir. Çünkü zaten “vaat edildiğini” bildikleri yere “kendilerinin” gözüyle bakarak gidebilmiş olanlardır. Dolayısı ile onların raporları da buna göredir.

FARKLILIK NİYE

Burada bize aynı yerde oturup farklı bakış açılarında Yaratan’ın yoluna Mesih’in kurtuluşuna, Ruh’un rehberliğine bakabileceğimiz anlatılmaya çalışılmaktadır. Çok ilginçtir çünkü çölde bütün bu kavimlerin temsilcileri aynı “buluşma çadırı” etrafındadırlar. Aynı kurtarıyla kurtarılmışlar ve aynı yakınmaları duymuşlardır. Ama içlerinden büyük bir çoğunluğu Yeşu ve Kalev’in görüşünü edinememişlerdir. Her iki tarafta “Yaratan’ın gönderdiği diyara” gitmiştir. Ama deneyimleri farklıdır.

Burada ismi üzerinde Yeşu esasında “Yaratan kurtarır”

anlamındadır. Yani Yaratan'ın ışığını almış bir yürek gerçekten bakış açısında da doğal olarak bu ışığı yakalamış bir yürek olacaktır ve bu ışıkla dünyaya bakacaktır. Burada da öyle olmuştur. Dikkat edilirse Davut ve Golyat hadisesinde de büyük bir çoğunluğun göremediğini Davut fark edebilmiştir. Yani orada kendini olgun zanneden birçok kişinin önünde henüz toy sayılan birinin o saf ışığı kavrayabilen yüreği birden bire farklı renkler yansıtabilmektedir.

Bu yürek renginin farklılığını yukarıda ifade ettiğimiz o “fakat” sözcükleri ardında görmemiz mümkündür. Olumsuz ifadeler için kullanılan “fakat” sözcüğü arkasında “ne” kavramını yani yaratılanı kendi sınırlarımız ve algımız içinde görme ve bu sınırlara göre değerlendirmemiz söz konusudur. Oysa olumluluk ifadeler için kullanılan “fakat” sözcüğünün ardında ifade “Yaratan'ı edinme” söz konusudur. “Eğer Yaratan bizden hoşnut kalırsa” yani O’nu “sevgi ve ihsan” vasıflarıyla edinebilirsek işte o zaman, yani “üst akla tutunabilirsek” yani “mantık üstü bir inançla devam edebilirsek oraya varabiliriz” demektedir.

EDİNİM İNANCININ BAKIŞ AÇISI

Edinim inancı adeta çölü tecrübe ede ede aşma kavramıdır. Yani daha önceki izlenimlerimi yeni izlenimlerin üzerine eklerken “sevgi ve ihsan” vasıflarındakileri daima hatırlayarak Yaratan’ın saran ışığında yeni edinimlerle varış noktasına yani Yaratan’ı edinme noktasına yürümektir. O nokta Mesih’le bütünleşme, kurtuluşun gönendiği noktadır. O zaman çöl yolculuğunda yalnızca engelleri, yalnızca olumsuzları görmek edinim inancına sahip olamamak “kuşklar inancı” içinde devam etmek anlamındadır ve esas edinim inancı “sevgi ve ihsan olanı” edinme koşuluyla “bahis olarak ortaya kendinizi” koymadır. Yani “risk” Yaratan’a tam güvenme riskidir. Risk “vaat edileni” algılama ve hissetme ve edinme riskidir. Bu risk ise bize yeni seviyeleri keşfetme şansını doğurur. Bir ülkenin var olduğuna inanır hatta biliriz. Ama uçağa binip o ülkeye gitmek bize o ülkeyi içimize almayı getirir. Ama eğer giderken çok önyargılarla gidersek o zaman o ülkede arayacağımız hep eksiklik olacaktır. Ama daha önceki iyi edinimlerden o ülkenin güzelliklerini duymuş ve önceden bir önyargı oluşturmamışsak o ülke hakkındaki izlenimlerimizde çok daha olumlu olacaktır. Ayrıca uçağa binme korkusundan hiçbir zaman bir ülkeye gidip o izlenimlere sahip de olamayabiliriz. İşte çölden bakışımızda bu iki bakış açısının hep varlığı karşımıza çıkmaktadır.

MANTIK İÇİ İMAN

Burada İsrâ-el olarak bu kadar yolu aştıktan sonra en ufak bir olumsuzluk ile insanların ne kadar çabuk doğru istikamete doğru yönelişlerinden geri dönmeye kalktıklarına şahit oluyoruz. Bu bizim hayatımız için de böyledir. Eğer bakış açımız gerçekten Ruh'un ve Mesih'in rehberliğinde bir bakış açısı değilse, eğer gören gönül gözlerimiz ışığın o muhteşem algısında Mesih'in gözleri değilse o zaman görüldüğü gibi hemen mantık içine göre yani kendi düzey algısına göre çözüm bulma derdindedir. İlginç olan bu çözümün “geri dönüş” olmasıdır. Yani bizler manevi manada Yaratan'a yürüyüşümüzde eğer sürekli olarak bakış açımızı geniş tutamıyorsak o zaman her an düşüşle burun burunayız demektir. Bu yükseliş ve alçalış eğer belli bir istikametteyse elbette bizi daha üst yükselişlere taşıyacak demektir. Ama diğer tarafta çoğunlukla tükenmişliği getirmektedir. O zaman Yeşu ve Kalev'in edinimi Yaratan'ın vaadinde yani ışığında bir edinim olduğu için esasında “mantık üstü olarak” bizi sona taşıyacak yani “insan-ı kamil” düzeyinde Mesih'le Yaratan'a bağlayacak olan bir imandır.

Oysa burada İsrail'in paniklediği noktada seslenişinde “Keşke, Mısır’da ya da çölde ölseydik! RAB neden bizi bu ülkeye götürüyor?”–14:2-3 şeklinde o anın hissedişinde ve o anın mantığında bir isyan açıkça belirgindir.

SONUÇ

Sonuç her şeyden önce kâinata birçok ruhun kendi yollarında sadece “acılar yoluna” baktığı gerçeğidir. Bu “ben için almanın” kısa vadeli görüşünün getirdiği bir alışkanlığın sonucudur. Esasında yapılması gereken Yeşu ve Kalev gibi kimin, nereye, ne için gönderdiğinin bilincinde bir mantık üstü imanla hedefe kenetli bir biçimde gitmek ve hedefi tam yerli yerinde tespit etmiş olmaktır. Bu gidiş illa bedenen bir yere gitme tarzında da anlaşılmalıdır. Bu gidiş manevi yolculuğun gidişidir. Bu gidiş hedefi Yaratan’ı edinme hedefini Mesih’le aynı yerde mecazi manada tahtın o muhteşem Yaratan düşüncenin yanında oturma hedefini edinmektir. Böyle bir ediniş yalnız bu tarz bir edinişte olanların Yaratan’ı edinip bu döngüden “acılar yolu” döngüsünden kurtulup sonsuzluğa hakiki bir yüceltme ve hazla ereceği anlamındadır. O zaman çölde yakınmadan yakarışa dönüşümde bakış açısının da büyük bir rolü hem de

hakikaten Yaratan'ı edindiren bir rolü olduğu kesindir. Ve bakış açısı yürüyüşün bereketidir. Hakiki vahayı görebilmekle serap görmek arasında çok büyük ve hayati bir fark olduğu kesindir.

VII. ÇÖL DÖNGÜSÜ (ölde Sayım 20)

*Madem İsrâ-ellilerin gözü önünde benim
kutsallığımı sayarak bana güvenmediniz...*

Çölde Sayım 20:12

Çöl zorluklarla dolu bir yerdir. Su yoktur, ağaç yoktur ve kendine has tabiatı ile adeta hayata karşı bir direnç oluşturmaktadır. Bu nedenle Kutsal Yazılar'da İsrâ-el'in yani Yaratan'a yürüyenlerin "deniz" ve "dağ" ile teşbihte bulunduğumuz iki büyük zorluğu aştıktan sonra ulaştıkları yer çöldür. Elbette bu anlatımlarda esasında her şey manevi hayatımız için bir mecaz olarak kullanılmaktadır. Ama bizi bu kadar yakın anlatan mecazlar dahi neredeyse gerçek hayatımızın tam sureti olmaktadır. Dikkat ederseniz Musa önderliğinde "Firavun'dan" yani kişinin kendi için almasının baş nedeni olan "benliğinden" kurtulması kendisini zorlu suların içine atmasıdır. Yani bu büyük bir dilekle, niyetin adımıdır ve yürüyüş başlar. Bu noktadan hedefe varma daha çok uzaklardadır.

Denizin aşımı esasında dönüşüm için kararlılığın denizleri yaracak kadar etkin olmasıdır. Ve bu büyük dönüşüm artık kişiyi “kendi Mısırından” çıkarmıştır. Bu dönüşümdür. Ama şimdi bu dönüşümün yaşama indirgenmesi vardır yani “değişim.” Değişim ise burada “dağ” ile sembolize edilmektedir. Öncelikle saran ışığın önderliği yani Musa bu dağa çıkmaktadır. Ve dağa yani “kendi benliği için almanın, esas günah dediğimiz bu gerçeğin, kötüye meylin” üzerine çıktığında “Tora” yani “Yaratan’ın ışığı” ıslıl ıslıl ifşa olunmaktadır. Ve elbette bu dağ aşamasında esasında “değişim” başlamıştır. Ama değişim bir süreçtir. Çünkü dilek, niyet ve yürüyüş hedefe doğru gitmeye başladığında kişi artık İsrail’dir. Şimdi bu İsrail olma yani Yaratan’a yürüme esas zorlu aşamadır. Çünkü yürüyüş parkuru artık madde ile mananın çakıştığı, çekiştiği “çöldür.” Yani buradaki hakiki manadaki çöl böylesi bir manevi yaşam yürüyüşünü en güzel bir biçimde ifade edecek olan örnektir. Çünkü çölde serapla vaha adeta iç içe geçmiş durumdadır, ilizyonlar, yanımlar birçok kavramla bizi bir sağa bir sola çekmektedir. Oysa önemli olan “orta” çizgide yani solu sağa çekerek ortada Yaratan’ın saran ışığında Yaratan’ın “sevgi ve ihsan olan” o muhteşemliğinin vasıflarını edinerek ve gönenerek, bir başka deyişle Yaratan’la form eşitliğine bürünerek hedefe devam etmek esastır. Böyle bir devam edişte “hep içten kaynaklı, başkasını kayıran, koruyan, kendi yararını aramayan sevgi ile hakikaten

hiçbir beklenti olmaksızın ihsan prensibi esastır.

Ama böyle bir yolculukta hep hakiki yolun yolcuları yani Yaratan'a yürüyen İsrâ-el ve aynı zamanda hakiki yolun yolcusu olamayacak olan, samimi olmayan yabancılar hep vardır. Böyle bir yolda yabancılar hep şikâyetçi olacaklar ve sonunda tükenmişliği getireceklerdir. Ama diğer taraftan şikâyet ederlerken Yaratan'a samimi olarak yürüyenlerin de yürüyüşlerine ket vuracaklar, onlara engel oluşturacaklardır. Bu durum manevi yürüyüşün en zorlu durumlarından biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu nedenle bunu en güzel tarif edecek olan birden bire kumun havaya kalktığı ve insana soluk alma zorluğu yaşattığı “çöl fırtınası”dır. O nedenle yakınma yani şikâyet manevi yolcunun soluğunu kesen hatta bazılarının tükenip kalmasına neden olan en büyük çöl tehlikelerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. İnsanın Yaratan'dan gelip O'nu ifşa etme ile vazifelendirildiği bu “kutsal hayat haccı” yolculuğu esnasında “acılar yolundan” kopup denizi aşması yani dönüşüme evet demesi ve dağı aşması yani değişime girmesi onu “mana yolculuğuna” taşımış olmaktadır. İşte artık deniz ve dağ sonrası kişi bütün inanç edinimi ile Yaratan'a yürüyen olarak artık tamamen “mana yolundadır.” Ve bu yola çıkan yabancıların “yakınmaları” hakiki ve samimi mana yolcuları için daima “yakarışla”

ifade bulmakta ve yabancılar tükenmişliğe, samimi olanlar ise yani mecazi manada “İsra-el” yani Yaratan’a yürüyenler ise vaade yürümektedirler. Esasında vaat ne insanların hayali, mitlerin sonucu dünya algısında cennettir, ne de başka bir biçimde madde ile tarif edilebilecek bir yerdir. Varılan yer doğrudan Yaratan düşüncenin, hiç-varlığın tamamen kendisidir.

Fakat yol uzun, oldukça meşakkatlidir ve bu nedenle tükenmişlik ve sebat yani dayanma iç içedir. İşte bu zaman içerisinde bir başka zorlukta özellikle “yakınmaları” bir türlü “yakarışa” çeviremeyenler için Yaratan’ın “sevgi ve ihsanını” bir türlü görememek veyahut anlık algılarla algılayıp bir müddet sonra unutmaktır. Atalarımızın bir tabiri vardır; “insan nisyana maluldür” derler yani “insan unuttur” demektedirler. Bu hakikaten çok doğrudur.

HATALARI TEKRARLAMA

Çöl yolculuğuna ilk çıktığı anda en büyük şikayetlerin başında susuzluk gelmekteydi ve bu konuda İsra-el hiç vakit kaybetmeden şikayet etmeye, yakınmaya,

söylenmeye başlamıştı (Çıkış 17:1-7). Yani şimdi incelediğimiz bölümde bahsedilen olaydan, yazılara göre “kırk yıl önce” yani Kutsal Yazılar’ın anlatımı ile uzun bir zaman önce aynen böyle olmuştu ve o dönemde Yaratan’ın o muhteşem işleyen sistemi içerisinde bu büyük mesele o zaman çözülmüş ve İsrail susuzluğunu gidermişti.

Ama bu bölüme geldiğimizde görüyoruz ki, İsrail hala başladığı yere geri gelmiş yani bir ilerleme gösterememiş bir vaziyette ve yine karşımıza çıkan tabloda bir susuzluk yakınmasından bahsedilmektedir.

Şimdi burada esasında anlatılmaya çalışılan oldukça önemli bir konudur. Yani mana yoluna çıkmış bulunan insan deniz ve dağı aşmasına rağmen uzun çöl yolculuğu içinde çöl fırtınası ile ifade ettiğimiz “yakınma” belasının kendisine dönen binlerce olumsuz sonucu ile esasında manevi manada hiç de bir ilerleme kaydedememektedir. Bununla birlikte daha önce başından geçen tecrübelerinden de bir türlü dersler çıkaramamaktadır. Yaşadıkları tecrübelerden hayatına hakiki dersler yani edinimler, kendi dönüşüm ve değişimine katkıda bulunacak seviyeler edinemeyen kişiler eninde sonunda

aynı tecrübelerden yeniden tabi olacaklardır. Burada hatalarından öğrenemeyen İsrâ-el yani Yaratan'a yürüyen kişiler hakikaten hatalarını tekrarlayıp başladıkları yere geri dönmüş olmaktadır. İşte bu “çöl döngüsüdür.” Yani tekrar ve tekrar ve tekrar kişilerin kendi tükenmişliklerini hazırlamaları ve her ortamda geldikleri seviyeleri hatta zorlukları unutup buldukları seviyelerin bütün negatiflerini görerek ilerlemek yerine yerlerinde saymaları ve sonunda da bu döngü içinde kendilerini yitirmeleridir. İşte bu bölümde bu nedenle bize manevi manada daha da ötesi ve daha da kötüsü hatırlatılmaya çalışılmaktadır. Bu anlatılmaya çalışılan şey başladıkları yerde bile kalamayacakları orada yitip gidecekleri yani manevi manada esasında tamamen “acılar yoluna” terk edilecekleri gerçeğidir.

SEÇİMLERİMİZ

Esasında daha önce de “çöl fırtınası” olarak tarif ettiğimiz “yakınma” çölde “kum tepecikleri” oluşturmakta ve görüşü, yürüyüşü daha da zorlaştırmakta ve elbette kişinin bir manada enerjisini tamamen almaktadır. Esasında “Çölde Sayım” bölümü okunduğunda görüleceği gibi aslında İsrâ-el sürekli “yakınır” durumdadır ve bu

yakınmalar hakikaten sürekli kum tepeleri oluşturmaktadır.

Daha önce çalıştığımız “çöl bakışında” on iki habercinin onunun getirdiği olumsuz haberlere kulak asmamış olan kişi samimi “kutsal hayat hacısı” ve “mana yolcusu”dur. Ve bu on iki habercinin sadece ikisinin bahsettiği o muhteşem “son ıslah’a”, Yaratan’la tam bir bütünlük için Mesih’in o en üst seviyelere çıkararak yani “Baba ile ben biriz” dediği seviyelerdeki o “hazların hazına” ulaşma noktasına yürekte tabi olarak yoluna büyük bir azimle ve elbette aşkla, şevkle ve zevkle devam etme gayretindedir. Ve ilginçtir, çölde yani “uzun hayat yolunda” hakikaten Efendimiz Mesih İsa’nın mesellerinden birinde bahsettiği gibi “deliceler arasında başaklar” misali yaşanan günlük hayatta böylesi bir pozitif “çöl bakışına” sahip olmalarından ötürü bu “kutsal hayat hacıları” suçlanıp durmaktadırlar. Oysa bu kişiler yani hakiki İsrâ-el, Yaratan’a yürüyen samimi “mana yolcuları” gönüllerine vuran Yaratan’ın saran ışığını görmüşler ve bu ışık onların gönüllerinde Mesih’i uyandırmıştır. Böylelikle Yaratan’ın seçilmişleri olmayı seçmişlerdir.

Oysa diğer kesim yani büyük bir çoğunluğun “çöl

bakışına” inananlar ise “çöl fırtınasının” hızlanmasında “çöl döngüsü” içinde kalmayı seçmişlerdir. Hatta olumlu haberler getirenlerin ellerindeki somut delillere bile kulak asmaksızın “vaade” meyletmeyi, sağa meyletmeyi reddetmişler ve solun karanlıklarında yani kötü meylin “ben için alma arzularının” dehşetli dalgaları arasında kalmayı tercih etmişlerdir.

“Kişinin kendisi için alma arzusuna” yapışmasının yani günaha yapışmasının iki büyük dış belirtisi vardır; bunlardan biri kişinin her durumda daima negatifi öne çıkarıp kaosa sebep olan olmasıdır. Bir diğer ifadeyle böyle bir kişi kendisi her zaman olumsuzluğun sonucu olmaktadır. Ve böyle bir kişinin bulunduğu ortamda hep her şey “kısa vadeli görüşler içinde olumsuz” olmuş olacaktır. Ve dolayısı ile bu “yakınma” ile dışarıya vuracaktır. İkincisi ise bu tarz bir kişinin sürekli olarak “yakınma” durumuna bir hedef tahtası seçmesidir. Yani sürekli “suçlayıcı” olmasıdır. Ve dikkat ederseniz esasında bu kişiye “yukarıdan verilmemektedir.” Kişi bunu kendisi için seçmekte ve aşağıdan gayreti ile uyandırdığı “yakınma” ve “şikâyet” olmaktadır.

VE SONUÇLAR

Dünyada birçok sorun durumunda hep suçlanan genelde Yaratan'ın düşünce ve işlevidir. Oysa Yaratan yani kainatın bütün işlerliği, sistemi bize her şeyi bahşetmektedir. Bu kör doğanın sunumu değil doğayı aslında görür kılan ve bizim bu muhteşem düşünceyi ve işlevi kâinatın işleyişinden algıladığımız muhteşem Yaratıcı bütün dışlıların yerli yerinde çalışmasını sağlamaktadır. Yani bugün dünyamızda esasında hiç kimsenin aç gezmesi gibi bir durumu söz konusu olmamalıydı. Çünkü Yaratan'ın bütün ihsanı sürekli sağlayandır. Fakat insan “kendi doymak bilmez alma arzusunda” bu kaynakları, bu sağlanan ihsanı dengeli ve yerli yerinde ve paylaşmayı bilerek kullanma aczi içindedir. Esasında Yaratan'ı suçlamak kolay olmaktadır. Kötü meylin alışkanlık hasıl etmiş olmasından kolay olmaktadır. Ama esas kişinin kendi dönüşüm ve değişim sorumluluğunda adım atması zordur. İşte “mana yolu” bu adımdır. Bütün insanlık istese de istemese de bu sonuca gelecektir. Ortada suçlanacak olan Yaratan ve Ruh'unda ve Mesih'inde kurtuluş bahşeden yani insanı insan düzeyine doğru harekete geçiren ve kendi “sevgi ve ihsan vasfını” madde içinde yansıtan değil tam tersi “yalnız kendi için alma arzusunun doymak bilmez doruklarında” insanın ta kendisidir.

O zaman “öl yolculuğu” içinde madem yürüyüş Yaratan’adır, o zaman neden bu kadar zorluklar söz konusudur? Bu sorunun cevabı yukarıda ifade etmeye çalıştıklarımızın içinde mevcuttur. Sorun yani kaos içinde bir türlü ıslah yolunu seçmeme inadında bulunan insandadır. Ve insanın bir türlü kendi “kutsal hayat yolculuğundan” bir türlü öğrenememesidir. Ve insanlar öğrenmedikleri takdirde “acılar yolu” bir döngüdür. Bu döngü içinde kişiler hayatlarını “sanki bu sahneyi daha önce gördük” misali hep tekrar edip duracaklardır. Ve bir daha, bir daha, bir daha yaşayacaklardır. İsrâ-el de burada esasında bunu tecrübe etmekte ve onların öğrenememelerinde bizlere bir öğretiliş sunulmak istenmektedir.

Dikkat edilirse Aden Bahçesi’ne ilişkin anlatımda, Adem yani Yaratan düşüncenin insandaki yansıması ile Havva yani Yaratan’ın işlevinin insandaki yansıması, yılan yani kötüye eğilimin, “kişinin sırf kendi için doymak bilmez alma arzusu” arasında bir üçlü suçlama trafiğinden bahsedilmektedir. Yani bu trafikte hiçbirisi durup da “nerde hata yaptım, sorumluluğum ne?” şeklinde bir soruyu kendilerine sormamaktadırlar. Ve elbette bunun sonucunda da Yaratan onları sistem içindeki, madde

içindeki yerlerine yerleştirmektedir. Burada bize “çöl döngüsüne” tabi olmanın “kendi başımıza sürekli dert açma ve hatalarımızdan bir türlü” öğrenemeyişimizle alakası olduğu anlatılmaktadır. Bu nedenle Efendimiz İsa bize bir manada “öğretmenim, öğretmenim diyeceğinize öğrettiklerimizi hayatlarınıza alın” şeklinde çok net bir kurtuluş cümlesi kurmaktadır. Bu nedir? Bu şudur, yani eğer Mesih’te kurtuluşu bir din gibi gözlemlerseniz bir şeyi dönüştürüp değiştirmek yerine olduğunuz yerde bir takım geleneksel alışkıları yerine getirip durur ama diğer tarafta da “acılar yolunda” kendi hatalarınızı tekrarlayarak “tükenmişler” gurubunda yaşam sürdürürsünüz. Oysa mesela Efendimiz’in öğretilerinden biri olan “*evetiniz evet, hayırınız hayır olsun*” öğretisini bile hayatta uygulamak eski hatalarınızı tekrar etmemek anlamında olacağı için sizi “çöl döngüsünden” vaade taşımaya yetecektir. Yani tek bir cümle içindeki Efendimiz Mesih İsa’nın hayatı ile ispat ettiği öğreti bize kurtuluş olacaktır.

Çöl hayatında fırtınalardan ve döngülerden kurtuluş olacaktır ve dolayısı ile bizi vaade kavuşturan Yaratan’la Ruh’unda ve Mesih’inde bütünleştiren bir kurtuluş olacaktır. “Kutsal hayat haccımızın” esas sonucu olan “son ıslaha” bizi kavuşturan olacaktır. Aksi takdirde hatalarımızın tekrarı yine “yakınma” ve yine “suçlama”

olarak bize sonuç getirirken aynı hatalar bize bu kez daha da katmerleşmiş olarak geri dönecek ve sonunda bizim “ağlayış ve diş gıcirtısı” ile ifade ettiğimiz şekliyle dışarıda kalmamıza neden olacaktır. Bu dışarıda kalma “Yaratan’ı esas olmamız gerektiği seviyede ifşa edemememiz” demektir. Yani “sevgi ve ihsan olan” bizden yansımayacak demektir. Dolayısı ile bu vasıfları edinmemek bizim yaratılış gayemiz olan “Yaratan sureti” olamamamız anlamına gelmektedir. Bu da elbette ruhumuzun Mesih’le kucaklaşamaması, o seviyeye ulaşamaması ve dolayısı ile Yaratan’a kavuşamaması demektir. Dışarıda kalması yani hali hazırda bu seviyeye ulaşma mücadelesine devam etmesi demektir.

Çöl yolculuğuna çıkmış olmak esasında Yüce Yaratan’ın saran ışığı olan Kutsal Ruh’unun açtığı yüreklere kendi kelamının o muhteşem yükseklikleri olan Mesih’i tam olarak alıp tamamen dönüşüm ve değişim hayatına adım atmış olmak demektir. Artık bu durumda hem Yaratan’a yürüyüş söz konusudur hem de suret olma ayrıcalığına kavuşma söz konusudur. Ama metinde de gördüğümüz gibi böyle bir yürüyüşte yabancı olmak ve böyle bir yürüyüşte her yerin yerlisi olmak önemli bir fark meydana getirmektedir. Mesih İsa’yı, yaşam müjdesini, kurtuluşunu bir dini öğretişin belirgin sınırları içinde yani, belli

ilahiyatların kafalarda oluşturduğu kalıplarla almak ayrı bir durumdur, Mesih'i giyinmek, Mesih'te biçimlenmek apayrı bir durumdur. Birisi "çöl yürüyüşünde" yabancı olmaktır, bir diğeri çöl yürüyüşünde Yaratan'ın vaadine çağırdığı hakiki Yaratan'a yürüyen yani İsrail olmaktır. O zaman kurtuluş ve kurtarıcı ve ölüm ve diriliş ve yeni hayat ve günahların aflığı ve kanında aklanmak gibi terimler birer slogan olduğu müddetçe hakiki manada Yaratan'ın saran ışığının oluşturduğu kalp noktasından Mesih'in o muhteşem "dönüşüm ve değişim" kurtarışı, Yaratan sureti oluşturan kurtarışı girmeyecek demektir. Çünkü bu sözcükler bir dini, inancı reklam mahiyetinde algılanır hale getirilmiş sözcüklerdir oysa Efendimiz'in bahsettiği bir din ve inanç değil bir "hakiki manada hayatın değiştiği ve Yaratan'a, Yaratan'la yürünen, Mesih'te ifşa olunan sevgi ve ihsan prensiplerinin biz de hakiki ve samimi yaşam olduğu" tamamen bir yepyeni bir insan, insan hayat edinimi, inanç edinimidir. Böyle bir edinimde Yeşu ve Kaleb'in müjdesini idrak edebilmek ve aşkla, şevkle ve zevkle Yaratan'ın o muhteşem düşüncesinde yani Baba dediğimiz o özde ve Yaratan'ın o muhteşem işlevinde yani Kutsal Ruh'u dediğimiz o düşüncesinin işleyişinde ve oğul dediğimiz düşünce ve işlevin mükemmel mana sonucu olan o Mesih'inde yürümek demektir. O zaman "çöl döngüsü" yerine bize görünecek olan sadece "çölün sonu" olacaktır.

VIII. ÇÖL DUYUŞU (ölde Sayım 20)

Sonra kolunu kaldırıp değneğiyle kayaya iki kez vurdu.

Kayadan bol su fiŐkirdi, topluluk da hayvanları da içti.

Çölde Sayım 20:11

Daha önceki bölümlerde de esasında İsrail'in bir üst tutunarak devam etmesi gerektiğini gördük. Yani bu üst akıl hiçbir zaman Yaratan'ın saran ışığının dışına taşan ve hikmeti kendinden olan kişiler şeklinde algılanmamalıdır. Bu üst akıl esasında Yaratan'ın düşüncesini işlevinde tespit edebilen, ayırt etme gücünde kendini Yaratan'ı edinme formatında tutabilen kişilerdir. Bunların kehanetleri, özel yetenekleri olduğu için böyle bir önderlik etme durumunda değillerdir aslında. Bu kişiler Yaratan'a yönelişlerinde saran ışıkla buluşmalarında ışığın kendilerinde daha ziyadesiyle işlediği ve dolayısı ile kendine çektiği böylelikle "ruhları uyandıran" konumuna gelen kişilerdir. Ve elbette "oğulların ve kızların peygamberlik edeceği" bir statüde esasında saran ışığı yüreğe aldıkça ve Yaratan'ın Mesihini yani insan-ı kamil vasıflar olan "sevgi ve ihsanını yansıttıkça" insanların

ulaşma yolunda olması gerektiği bir seviyedir. Fakat böylesi bir seviyeye yükseldikçe sorumluluk yani aydınlanma ve dolayısı ile aydınlatma sorumluluğu daha da artmaktadır.

YAKINMA YA DA PAYLAşMA

Bunun anlatılma gayreti içinde bulunduğu birçok paragrafı esasında “Çölde Sayım” bölümünde görüyoruz. Mesela, İsrail güle oynaya çıktığı çöl yolculuğunda biraz zorluklarla karşılaştığında hemen yakınmaya başlamıştı. İşte bu durum onların sorunlarını daha da arttırdı ve işin ilginç böyle bir yakınma halinde önderleri ile karşılıklı bir müşareket içinde bulunup kaosun üzerine gitmek yerine ve ıslahı kaos içinde yakalamak yerine kendi kendilerine çözmeye kalktılar ve başaramadılar. Aynı kitapçığın 11. bölümüne baktığımızda ne zaman ki Musa işin içine dahil edildi işte o vakit sorun en azından o an için bir çözüm bulmuş oldu. Bu noktada olumsuz bir sonuç olarak yakınma yerine olumlu bir eğilim olarak manevi görüşü biraz daha olgun kişilerle paylaşma esasında çoğu zaman bizlere ummadığımız olumlu sonuçlar getirmektedir. Elbette rahatsız olunulan bir konunun dile getirilmesi yani net ve haklı bir şikayet herkes için olması lazım gelendir

ama sürekli yakınma yani bu bölümlerde “çöl fırtınası” ismini verdiğimiz bu durum hakikaten bir manevi hastalık durumudur. Ve yazıların ifadesi ile insana çözüm değil çözümsüzlük getirmektedir. Demek ki, “Mesih’le yürüdüğünü” söyleyen birçok kişilerin bir türlü esenliğe gelemeyişlerinde Efendimiz’in bahsettiği o “yeni yaşam” sevincini gönenemeyişinde hep bu nokta esas problem olarak karşımıza çıkmaktadır.

Şimdi bütün bu kısa izahtan çıkan sonuç şudur. İsrail olarak çöle çıkan her kişi esasında çok önemlidir. Ama ister istemez bu yolculukta yabancılar ve yerliler diyebileceğimiz ve bu yolculara mana rehberi olan kişi ve kişiler gibi belli düzeyler söz konusudur. Düzeyler farkındalık için esastır. Olması gerekir ve yakınlar özellikle yabancıların yani samimi mana yolcusu olmakta zorlananların gurubundan ateşlenmekte ve önce kendilerini yiyip bitirmekte sonra yerlilere sirayet etmekte ve sonra da en sonunda da rehberlere sirayet etmektedir. İşte böyle bir gelişim “kanserin bütün vücudu sarması gibidir.” Elbette her hangi bir olumlu gelişim içinde deliceler olacaktır. Efendimiz İsa Mesih’in dediği gibi “bırakın son ana kadar deliceler buğdayın arasında kalsın” misali elbette tükenmişler bu yolculuğa sebat edenlerin arasında kalmak durumundadırlar ve elbette esas üst akıl

olan Yaratan düşüncesi ve işlevini bir sonuç olarak aramıza getirecek olan bir oğul seviyesi olmak durumundadır. Yani bu rehberler seviyesidir. Esasında hepimizin yürüyüşü “oğul” seviyesindedir. Burada “oğul” seviyesini bir cinsiyet birimi olarak almak çok yanlıştır. “Oğul” denmesinin esas sebebi o günün algısı içinde oğulun mirasçılığıdır. Yani sonuç yani neticede ulaşılan, varılan, elimize kalan anlamında “oğul.”

HEPİMİZ İÇİN ESAS OLAN SEVİYE

Bu seviyede sorunlar “yakınma” ile değil “bizi uyandıran bir üst akıl” yani biraz daha saran ışığın gönül gözünü derinden açmış bulunan bir insan kardeşimizin öncülüğünde hep birlikte manevi manada üst dünyalara yürüyebilmektir. Böylesi bir üst dünyaya yürümek esasında Efendimiz’in dediği gibi “benden daha üst şeyler yapacaksınız” seviyesine kadar bir “gönül gözü açılmış bir mana üstadının dizinin dibinde” biraz pişmektir. Ve hep aklımızda Yaratan’ın düşüncesi ve işlevinde yani saran ışığı Ruh’unda Mesih düzeyi olmalıdır ve esas üstadımız ve efendimiz ve pirimiz Mesih İsa’dır (Esenliği üzerimizde olsun).

Yani evvel emirde herkesin Mesih dergahı dediğimiz o muhteşem Yaratan'ı edinme yolunda Mesih'in talebesi olması gerekmektedir ve “mana hocaları dediklerimiz dahi” bu prosedüre dahildir. Böyle olmasaydı Musa bu kadar büyük bir sorumluluk altında ezildiğini hissetmeyecek ve diğer “çöl yürüyüşüne katılan her kişi” gibi mana yolunda zorlanmayacaktı.

Fakat 11. bölümde olan durumdan çıkaracağımız önemli bir husus vardır. Burada bu hususların birincisi “çöl yürüyüşü esnasında” kişilerin ferdi yakınıklarının kişileri daima negatif sonuçlara getirmesi hususudur. Çünkü sistemin işleyişinin çarkları arasına “yakınma” ile müdahale mümkün olmadığı gibi bir üst akıl pratiği ile birlikte bir güç birliği esası söz konusudur. Bu nedenle toplu ibadet ve toplu “mana çalışması” çok daha etkin bir biçimde çöl yürüyüşü sorunlarını çözüm getirebilecek bir konumu oluşturmaktadır. Zaten Efendimiz Mesih İsa bu nedenle “nerede iki ya da üç kişi varsa ben onların arasındayım” demektedir. Yani üst akıl böyle bir birlikte “meşveret” edebilmenin yani karşılıklı danışabilmenin sonucunda ortaya çıkmakta ve “gazap durdurulabilmektedir.” Burada sistemin negatif cevabı gazabı irdelemektedir.

Halkın yakınmalarını yakarışla bütünleştirmeleri için demek ki, bir “mana yolu rehberi” ile samimi bir diyalog içinde olması esas olmalıdır. Bu da buradaki ikinci hususu gündeme getirmektedir. Ve esasında bir üçüncü husus ise burada diyalog içine çekilen mana rehberinin durumudur. Yani bu diyalog aynı zamanda “mana yolu rehberini de” belli bir sorumluluğun içine çekmektedir.

SURET OLMA KONUMU

Dolayısı ile çölde yürüyen tükenmiş ya da sebat eden grup ile rehberlik yapan önder arasında hepsi aynı kaderde vaade doğru çekilmektedirler. Bu yürüyüş bir manada Adem seviyesinden Mesih seviyesine yürüyüştür. Yani dıştan içe dönüş yürüyüşüdür. Peygamberlikler hep dıştan öğretim ve öğrenme konumundayken Mesih düzeyi artık “olma” konumudur. Bu konum “suret olma” konumudur. Harika bir konumdur. Çünkü orada Efendimiz’i giyinmek vardır. Efendimiz’le bütünleşmek ve Yaratan’a Ruh’u ile uyandırılmış gönüllerin aydınlığında Yaratan’a kavuşmak vardır. Ve Yaratan’a kavuşmak sonsuz hayattır.

Şimdi, bir mana yolu rehberi, bir mana yolu önderinin de o rehber arkasında huzurda duran her bir fert gibi elbette “çöl bakışı’nda” yaptığı gibi “çöl duyusu’nda” da hassas olması esastır. Yani hayat sistemin çarkları içinde “uyum talebesi” olmakla bağlantılıdır. Eğer uyum talebesi olunmazsa “Musa” için dahi böylesi muhteşem bir Yaratan düşüncenin işleyen sistemi içinde yani işlevinde Yaratan’dan Yaratan’a yükselişin olması mümkün olmayacaktır. “Sövene dilsiz, dövene elsiz olma” inanılmaz bir kaos içindeki ıslah sonucudur. Bu Yaratan sureti olma seviyesidir.

MANEVİ ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Çöl yolculuğunun başı da yakınmadır, sonu da yakınmadır tükenmişler için. “Negatiflik” adeta yaşam felsefesidir ve bu felsefede “suçlu hep başkasıdır.” İşte böyle semptomlar içinde yürürken “mana yolu rehberleri de” elbette sıkıntı içindedirler. Çünkü onları yürüten halktan ayırt eden sadece “Yaratan düşüncenin düzen prensibinin yansımasında” gönül gözünün biraz daha açık olmasıdır. Ama aynı cansız seviyeden, bitkiselliğe,

bitkisellikten hayvansallığa yürüyen insandır. Etkiye açıktır.

“Musa herkesin, her ailenin çadırının önünde ağladığını duydu. RAB buna çok öfkeleni ve Musa da üzöldü ve... Bütün bu halka ben mi gebe kaldım?...” (Çölde Sayım 11:10-15). Buradaki tecrübi anlatıma baktığımızda bir “mana rehberinin de” kolaylıkla çevresinin etkisi altında kalabileceğine güzel bir örnek görüyoruz. Kısacası mana rehberleri yani “ruhları uyandırma görevi” kendilerine manevi manada verilmiş olanlar aynı yolun yolcusu olarak eğer “çöl bakışını” ve “çöl duyuşunu” tamamen “yakınma” cihetinde alırlarsa işte o vakit kendileri de bütün olumsuz sonuçları üzerlerine çekmeye başlamış olacaklardır. Bu halk için iki kat daha kötü bir konumdur. Bazen insanlar “yakınmaları” ile iyi bir şeyler yaptıklarını ve rahatladıklarını düşünürler hatta “önemli ya da önemsiz” ayrımı gözetmeksizin her şeylerini yanlarındaki insan kardeşlerine ve onların maneviyatlarını düşünmeksizin ve elbette bununla birlikte “mana rehberlerine” aktarmak isterler ama dikkat edilirse “yakınma” zaten dengeleri bozan bir durumdur. Bir de böyle bir “manevi çevre kirliliğine yer verildiğinde” bu kez kendi mana kaynaklarını da kirleten insanın artık sığınabileceği başka kapı kalmamaktadır. Kaldı ki, dikkat

Edilirse kendi rehberliğini dahi insanın kendi yaptıkları, bakış açısı, duyusu ve elbette düşünüşü etkilemekte ve kötü ya da iyi sonuçları kendi kendisine çekmektedir.

EDİNİM KAYBI

Burada da gördüğümüz gibi Musa'nın isyan ettiği gözümüze çarpmaktadır. Musa'nın bu isyanı başka “mana rehberlerini” ortaya çıkarmış ve esasında Musa'nın böyle bir sorumluluk için kendisini “bulunmaz Hint kumaşı” misali gibi görmesi önlenmiştir. Bu şu demektir:

Aynı gemi içinde Yaratan'a yürüyenler olarak mana denizinin enginliğinde kazanılan bir takım edinimlerin kıymetini bilmemiz çok önemlidir. Çünkü aksi takdirde bu edinimlerle geldiğimiz seviye bizim için bir geri dönüş noktası da olabilir. Yani “mana rehberlerinin” de “yakınmaya” başlamaları “edinimlerinin kaybı” gibi bir sonuç ortaya çıkarmaktadır. Kısacası “çöl bakışı” olumlu olmak durumunda olduğu gibi “çöl duyusu” da olumlu olmak durumundadır. Çünkü nasıl olsa çölün esas hakimi her şeyin hakimidir ve bulunulan nokta zaten bulunmamız

gereken noktadır. O zaman bu noktada gözümüzü dört açıp kulağımızı iyi açmamız esasında bizi İbrahim konumunda kılacaktır. Çünkü İbrahim'e seslenişte "*bulduğun yerden dikkatlice bak*"denilmektedir. Ve ancak bu dikkatli bakış İbrahim'e geniş bir görüş açısı ve sahip olma vermiştir. "*Görebildiğin kadar her yer senin*" söylemi çok önemli bir söylemdir. Yani eğer İbrahim bu sesleniş bu sistemin çekişini iyi duyabilmiş ve iyi hissedebilmişse elbette o zaman o seslenişe kulak verecek ve öylelikle görebilecektir de ve görmesi de elbette onun tamamen "kendi için manevi manada yeni yaşam kazanımı" yani "sevgi ve ihsan kazanımı" olmuş olacak, Yaratan'ı edinmesinden sonsuzluğa ve en üst hazza ve esas varılacak olan noktaya varmasına vesile olacaktır.

SONA DOĞRU

Çöl yolculuğunda fırtınaların yani "yakınmaların" yoğunluğunda bir yürüyüş buradaki anlatıma göre insanları sadece başladıkları noktaya geri getirmiştir. Bu bizim için inanılmaz güzel bir ders ve örnektir. Evet, bizler de hatalarımızdan öğrenmeksizin ve hiçbir zaman bize öğretilen yanlış öğreti saplantılarından çıkamamaksızın esasında "çöl döngüsü" içinde debelenip durmaktayız. Peki, sonuç ne olacak? Sonuç "ne olacak bizim halimiz?" şeklinde bir soru cümlesi içine tıkılıp kalmamızı

getirecektir. Oysa Efendimiz Mesih İsa, kendi düzeyi olan o muhteşem ölüm ve diriliş sahnesinde zihinlere kazıdığı o öğretişinde bizi manevi manada yükselişin temellerine taşımak istemektedir. Yani her şeyden önce bütün hatalarımıza ve günahlarımıza ve günahlarımızın temelindeki “kendi benimiz için o doymak bilmez alma arzumuza” ölmemiz esası vardır. Fakat bu ölme dini bir ifade değil tamamen bir edimdir. Çünkü Yaratan’ın sevgi ve ihsanını bütün kâinata karşılıksız sunduğu bir ortamda dinler içine sıkışmış insanlar sadece kendilerine yakın dindaşlarına rıza gösterebilme gibi Yaratan’a ve Mesih’ine uymayan bir tavrı sergilemektedirler. Ve elbette herkes birbirini etkileyip bu kabukları daha da ağırlaştırmaktadırlar...

Şimdi burada Musa ve Harun ne denli etraflarındaki insanlardan etkilendiklerini çok net bir biçimde sergilemektedirler. Bu yazılara göre yapılması gereken en güzel şeyi yapmaktadırlar. Şikâyetler kendilerine ulaştığında her ikisi de buluşma çadırına koşmuşlar ve bütün kâinatın yegâne yönetimi olan Yaratan düşünceye Yaratan işlevlerinin yürekleri üzerindeki etkisinde secde etmişlerdir. Yerlere kapanıp dua etmişlerdir yani günümüzde Mesih’te olduğunu söyleyenlerin pek yapmadığı şekilde secde ile yakarmışlardır. Bu doğrudur

ve güzeldir ve olması gerekendir. Ama dikkat edelim, böyle bir güzel ruhta ve gerçekte tapınış ne yazık ki sonunda yine bir sonuç getirmiş olmakla birlikte bu kez “mana rehberleri de içinde olmak kaydı ile” birçoğuna olumsuz bir sonuç getirmiştir.

Çünkü böylesine uzun bir süre “yakınma” seanslarının sürekli olduğu bir ortamda, sadece olumsuzluk ve hoşnutsuzluk ve tatminsizlik ve kişinin kendi için doymak bilmez alma arzularının kabardığı bir ortamda “mana rehberlerinin” kendilerini çöl duyularından koruyabilmeleri mümkün değildir. Bu sadece rehberler için yani önderler, öğretmenler için geçerli bir kavram değildir. Çünkü Yaratan’a yürüyen her kişinin Mesih düzeyine yükselmesi esasında aslında her bir hakiki manada saran ışığa sahip kişi ışığın gönülde derinleşmesinde ve Mesih’te büyümesinde esasında bir başkasına ışık yansıtacak olandır. Bu bağlamda her bir Yaratan’a yürüyen kişi yani İsrail esasında dünyaya ışık sunan ve dünyanın ıslahı için mevcudiyeti olan kişidir. İşte burada Musa ve Harun’da bütün Yaratan’a yürüyenlerin kendilerini görmeleri gerekmektedir. Çöl duyusunda Yaratan’ın yönlendirişini duymak güçleşir.

“Yakınma” gürültüleri içinde kirlenen kulak artık işitir ama duymaz olmuştur. Burada Musa Yaratan’ın “*Değneği al... Kayaya buyruk ver...*” (20:7-8) şeklindeki emrini işitmiştir hiç kuşkusuz ama sorun uygulamadadır. O bu oldukça pratik yönlendirişi iki şekilde kendi algı ve anlayışına göre yorumlayarak uygulamaya kalkmıştır. Yani “sevgi ve ihsanın” doğrudan alınıp aktarılması yerine alınan “benliğin etkisi ve kendi için alma arzusunda şekillendirerek” sunması sonucunda Musa vaade doğru yürüyüşünü yani hedefi kaybetmiştir.

Bu hepimize olabilecek olan bir durumun bir ön bildirisidir. Bizler yaşam yolunda Yaratan’a doğru yürüyüşümüzde eğer “uyum talebesi olmayı” bir kenara atar ve doğamız gereği bütün kâinata ve sisteme dolayısı ile Yaratan’a paralel bir yaşamı hep kendi yorumlarımızla veya birilerinin yorumlarıyla sürekli “benliklere” teslim edersek sonuçlar hep bizim ışığı kaybetmemiz, dolayısı ile hedefi göremememiz şeklinde gelişecektir.

Musa buradaki örnekte sadece kendisinde var olan ışığın yönlendirilmesinde kayaya inanç edinimi ile seslenmek yerine önce halkı değerlendirmeye gitmiştir; “*ey siz başkaldıranlar ...ve sonra kolunu kaldırıp değneği iki kez vurdu*” (20:10-11). Burada yapılan günümüzün birçok dinlerinde var olan bir durumdur. Din önderlerinin söylemedikleri, istemedikleri birçok şey bugün din sistemlerinde maalesef yer almış olmaktadır. İşte bu aynı buradaki durum gibidir. Oysa Yaratan’ın teşvikinde kişi oldukça pratik bir biçimde kendisine verileni uygulaması esas olmalıdır. O zaman kâinatta “evetin evet, hayırın hayır” olduğu Mesahi bir pratik yani olması gereken ve doğallık içinde olması gereken olacaktır. Ama aksi takdirde burada olduğu gibi hem kişinin “kendi yorumu” hem bencilliği ile “ben bilirim ve yaparım” şeklinde yaklaşımı doğal bozacaktır. Ve sonuç elbette hedef kaybı, hedef kayması ve manevi ölümle varışın yani sonsuzluğun üst dünyalardaki o en üst hazları ortadan kaybolmuş olacaktır. Ve böyle bir çöl duyusu sonucunda Musa ve Harun dahil daha önceden hep negatif bakış açısı ile tükenmişleri oynayan her bir İsrâ-elli o muhteşem “yeni yaşam” bereketine ve ışığın gönüllerdeki o rengarenk ışık oyunları ile dolu yaşamına vasil olamamışlardır.

Buradaki bütün anlatımlar “mana rehberlerinin” eski

çağlardaki deneyimleri olmakla birlikte “manevi dünyamız” için bizim Mesih dergâhındaki hayatımız için Mesih talebesi olarak alacağımız birçok derslerle doludur. Önemli olan bütün bunları “Yeni doğuşumuz” olduğunu düşündüğümüz ve Mesih’in kurtuluşunda Mesih’i giyinerek mana yolunda yürüdüğümüz yaşamlarımıza aktarabilmemizdir.

Burada bir noktaya daha dikkat etmekte fayda vardır. Musa ve Harun kendilerine önderlik ettikleri halka “başkaldıranlar” yaftasını yakıştırırken kendileri “başkaldıran” durumuna düşmüşlerdir. Bu noktada esasında bize büyük bir uyarı vermektedir. Daha önce de dediğimiz gibi Efendimiz İsa Mesih’in öğretileri üzerinde birçokları her tür öğretiş bina ederek, olanı olmayanı içine dâhil ederek kendi sistemlerini kabul etmeyen her kişiyi hemen onların gönüllerinin nerelerde olduğunu, neleri sorguladığını dahi düşünmeden yargılayıp durmakta ve hatta cehennemin dibine bile gönderebilecek kadar ileri gitmektedirler. Ama uzun lafın kısası bu kadim tecrübeler ve öğretişler gözlerinin önünde adeta onlara bir ayna vazifesi yapmaktadır ve haykırmaktadır. Ama bunları anlamak için çöl bakışı değil “Mesih bakışı”, çöl duyusu değil “Mesih duyusu” gerekmektedir.

IX. YENİ BAŞLANGIÇ (*Çölde Sayım 21*)

*RAB Musa'ya, "Bir yılan yap ve onu bir
direğin üzerine koy. Isırılan herkes ona
bakınca yaşayacaktır" dedi.*

Çölde Sayım 21:8

Her ne kadar çocuklar "yaydan çıkan bir ok gibi olsalar da" her şeyden önce yine de annelerinden ve babalarından gelen genetik bir devamlılığın sonucudurlar. Elbette iki ayrı taraftan beslenen bir varlığa sahiptirler ama aynı şekilde her iki taraftan gelen bu varlık temellerinde yine de bambaşka bir fert olmuşlardır. Yani hem aynıdırlar hem ayrıdırlar. Hem kendi kendilerini tekrarlarlar hem de genetik olarak bir önceki nesil olan ailelerini tekrarlar dururlar.

Bu bölümde de bu durum oldukça net olarak önümüzde sergilenmektedir. Yani çöle çıkıldığı andan beri iki nesil

çölde yürümüş, bir nesil tükenmişliği, bir diğer nesil ise sebatla devamı örneklemiştir. Sebatla, sabırla, canla başla ama imanı edinerek yani Yaratan'ı vasıflarıyla birlikte alarak ilerleme Yaratan'a yürüyeni "yeni yaşamın" kapısına kadar getirmektedir.

Yeni yaşam birçoklarının düşündüğü gibi sadece Mesih'i kabul etmekle anlık bir kazanım değil bir süreçtir. Yani öncelikle "saran ışık olan" Kutsal Ruh'un gönül gözünü açması ve bu gözde "Yaratan sureti olma" durumunun net olarak görünmesi ve Adem'den Mesih'e yol çizgisinin algılanması esası vardır. Ve bu esas yakalandığında artık "Mesih'in kurtuluşu" dediğimiz "kendimize ölme ve Mesih'e dirilme" söz konusu olabilmektedir. Ve kadim yazılarda bu oldukça net olarak Musa önderliğinde çöl yürüyüşüne giriş ve vaat edilen topraklara varışla bağlantılı bir anlatımla bize anlatılmaya çalışılan bir hayattır. Bu hayatta dikkat edilirse "aydınlanmış olan mana önderi" kurtarıcılık rolünü bir üstten uyandıran olarak yerine getirmektedir. Ve "adımın atılması ile" kurtuluş hem başlamakta hem de henüz başlamamış sadece süreci başlamış olmaktadır. Görüldüğü gibi burada süreç oldukça zorlu, engebeli bir süreçtir. Çünkü iman adımı ile başlanılan "edinime" çıkıştır. Oysa bu hayat dediğimiz "çöl yürüyüşünde" Yaratan'a doğru yürüdükçe

“tükenmişlik ya da sebat etme” arasında “özgür irade” seçimi ile ama esasında “yukarıdan verilmiş” bir kısıtlı seçim içerisinde devam etme durumu söz konusu olacaktır. Vaat edilen yerde esasında hem sınırı bellidir, hem girilmekte hem hemen girilemeyecek nitelikte bir yerdir. Ve o bölgede hala çok arzular vardır. Alma arzuları yani kavimler yani Kenanlılar vardır. Buradaki tarihsel anlatım gibi olan tablo esasında içeriğinde bize bizi anlatan arzularımız, Yaratan’a yürüyüşümüz ve iman edinimini bize aktaran tabloların herkesin anlayacağı bir öyküsel anlatımla ifade edilmiş biçimindedir.

YENİ NESİL

Yeni nesil anlaşıldığı gibi esasında Kalev ve Yeşu’nun “gören gönül gözleriyle” geniş alanların farkında olanların neslidir. Onlar “altın çağ” diyebileceğimiz Mesih düzeyini bütün genişliği ile görebilmişlerdir. Görebilirlikleriyle çoğunluk içinde fark yaratanlar “dönüşüm ve değişim” yolunda hareket edebilenler bu hareketleriyle esasında vizyonlarını geniş tutabilmişler dolayısı ile gelmiş oldukları kaynağın “kadim” temellerinin farkındalığında “geleceği” net olarak algılayabilme ayrıcalığına kavuşmuşlardır. Ve yeni nesil gerçekten aradaki “arzular”

kabilelerini yani “kişinin yalnız kendi çıkarı için alması” için var olan arzular üzerine zafer elde edebilmişlerdir. Dikkat edilirse çöl içinden vaat edilen yerlere geçiş dediğimiz bu manevi seyahat hala çölde ve bir süreçle bir adaptasyon değişimi içinde yeni alana geçiş olarak karşımızdadır. Yani bir geçiş süreci vardır ki, bu süreç içinde de oldukça engeller vardır. Yani dikkat edilirse Mesih İsa’yı kurtarıcısı ve Efendisi olarak kabul eden kişi anlık bir kurtuluş algısı içindedir. Oysa kadim yazıların öğretisinde de Mesih İsa’nın öğretisinde de görüldüğü gibi bu esasında bir sürecin başlangıç noktasıdır. Ve belli bir manevi gayretin, saran ışıkla yapılacak olan samimi iç çalışmasının “kişiyi Mesih’e benzer yaparak” kurtuluşu gönendirdiği bir sürecin gerekliliği şarttır.

Yani “yeni yaşam” harikulade bir süreçle oturan, yerleşen bir durumdur. Yeni yaşam Efendimiz’in ifadelerinde buyurdıkları gibi “yeninin eski tulumlara konulamayacağı bir durumdur. Ve bunu oluşturmak bir direnç sonucundadır. Yani eskiden kurtulma yeniyi giyinme bir süreçtir. Bu sürecin bir ucu geçmiş bir diğer ucu gelecek ve aradaki ortam bir yenileşme direncidir. Işık bu dirençtedir. Bugünü yaşama kavramında olduğu gibi; dün bitmiş ve yarın henüz gelmemiştir. Ama anın değerlendirilmesinde hem geçmiş hem gelecek vardır

esasında.

Mesela yeni nesil kendi atalarının günaha düştüğü (14:45) yerde yani Horma kentinde Yaratan'a yürüyüşleri esnasında aynı hataya düşmemişler ve atalarının imansızlıklarını kendi hayatlarında imanı edinmeye çevirebilmişlerdir. Ataları Yaratan'ın isteminde olmayan bir şeyi sırf "kendi benlikleri" istiyor diye yapmışlar ve sonunda bütün negatiflikleri, bütün belaları üzerlerine çekmişlerdi. Oysa "yeni başlangıç nesli" aynı yerde Yaratan'ın istemi doğrultusunda davranmanın bereketini almıştı. Bu Yaratan'ı bütün sistem üstünde ve içinde tek hakim olarak algılayabilmenin bir sonucudur. Bu yeni başlangıçtır. Yani kişinin bütün varlık alemi gerçeği içinde esasında "hiç" olduğunu farketmesi ve bu hiçlik içinde "sevgi ve ihsan olanı" edinmesidir.

VE DAHASI

Eğer küçücük bir sevap yani Yaratan'a yürüyüşte kişinin "sırf kendi çıkarı için alma arzusunda" küçücük bir değişim, küçücük bir ıslah varsa bu direncin ışığında

başka ışıkların da arkadan geleceği kesindir. Çünkü “yeni yaşam” adım adım fethedilen karanlığın üzerinde adım adım aydınlığa Yaratan suretine doğru ilerleme demektir. Bu, Mesih’i giyindikçe “kendi benliğimin” yokluğu ve dolayısı ile Mesih’in içimde yaşaması ve benden ifşası demektir. Bu “aşktır.” Yaratan’la Ruh’unun açtığı yolda Mesih’i ile bütünleşmek demektir. Bu harikadır. Ve kişinin “benliğinin bütün arzularını” tek tek fethetmeye başladığı bir dönem ve bu dönemin ilerleyişi “yeni yaşamdır.”

Burada dikkat edilirse vaat edilen topraklar basitçe bir yürüyüşle varılan yerler değildir. İsrail yani Yaratan’a yürüyen “gönül ehli” esasında bu manevi yürüyüşünün her anında ancak nefsi ile gürleştiği sürece “Mesih”leşmektedir. Burada bütün din ehli için büyük bir ders vardır. Yani “ben Mesih’i aldım” demek ve buna inanmak yeterli değildir. Öyle öğretilmiş olsa da yeterli değildir. Gönül gözü daha çok ışık, daha çok ışık almalıdır. Ve aldığı önce kendi sevaplarıyla (dikkat bu dini manada sevap anlamında değil Yaratan’a benzeme yolunda Mesih’te olmayan bir hareketimizi ıslah etme anlamındadır) yani kendini ıslahla ve sonra tamamen “sevgi ve ihsan olanı” yansıtmakla devam etmelidir. Yani bu daha çok, daha çok zafer, daha çok daha çok “alma arzusunun” yenilmesi demektir. Hiç kuşkusuz iman

sadece duyma yerine, imanı edinmenin farkındalığında yeni nesil yani ikinci nesil atalarının başaramadığını başarmışlardır. En azından ilerleme başlamış, yeni yaşama girmişlerdir. Efendimiz Mesih İsa bu nedenle o en üst noktaya olan davetinde ve kurtuluşunda “sizde bol yaşam olsun diye geldim” demektedir. İşte “bol yaşam” kişinin alma arzuları üzerine zaferden zafere koşmasıdır. Ama kolay değildir. Bir anlık bir geçiş değildir. Adım adım ilerleyiştir. Zahmetlidir. Toprağa düşen tohum belli bir zamanla yeşillenir, toprağın karanlığını aşar ve dışarıya çıkar ve yükselişe geçer.

BİRAZ GEÇMİŞ BİRAZ GELECEK

Daha önce de dediğimiz gibi “yeni nesil” biraz geçmiş biraz gelecektir. Biraz dünya, biraz üst dünyadır. İlginç olan vaat edilen topraklara giriş ve yürüyüşte inişli çıkışlıdır. Yani biraz güney biraz kuzey ve yeniden güney şeklinde bir iniş ve çıkış vardır. Esasında bu bizim mana yaşamımızın bir göstergesidir.

Bazen Efendimiz’e tabi olduğunu düşünen bazı kişiler

aslında kurtuluşlarını “doktrin” olarak algılamaktadır ve elbette “yeni yaşama” bakışları da doktrin tarzındadır. Dolayısı ile edinimsizlikleri içinde düşe kalka ilerleme dahi gösteremedikleri için hep geldikler noktaya geri dönmektedirler. Oysa Yeşu ve Kalev’de gelecek şimdiden edinilmiş durumdadır. Yani bu dahi “yeni yaşamın” göstergesidir. Yeni yaşam akılda başlamış ama hiçbir zaman kalp olmamıştır. Oysa kalpte yani gönülde başlayıp aklın hislerle irtibatında yön kazanmalıydı. Akıl hissedişle bağlantılı devam eder durur, oysa gönül aklın ötesinde aşkına kavuşmanın derdinde o hedefe kenetli olarak aklı da hareketleri de yönlendirir durur.

Düşüş noktaları bizim ata yadigarı sol tarafımızı yani negatifliklerimizi harekete geçiren anlardır. Çöl fırtınası geri gelir ve söylenmeler başlar. Daha ne kadara kadar? Ne kadar tahammül edeceğiz? Dikkat edilirse ilk çöle çıkışta ve yolculuk boyu eski atalar nasıl şikayet ettilerse yeni nesil de aynı şekilde şikayete devam eder durur. Ne kadar ortam, çevre, insanlar değişirse değişsin sanki bir şeyler hep aynı kalmıştır. Ve bu aynılık yani bu negatif bakış, karşılığında negatifi çekmiştir. Aynı eski nesle olduğu gibi “günahın yani kişinin kendi çıkarları için sürekli doyumsuz alma arzusunun” ölüm sonucunu getirdiği bu nesilde de gözler önüne serilmiştir.

DOYUMSUZLUK VE ÖLÜM

Doyumsuz alma arzusu “yeni yaşam” için bir tehdittir. Çok nettir. Zaferler kazanılsa bile Pavlus’un “duruyorum zanneden dikkat etsin düşmesin” sözünde ifade ettiği gibi her zaman birkaç basamak tepetaklak geriye düşmek mümkündür. Ve bu Yaratan’a yürüyüşte, geçmişle gelecek arasında bağ kuramamanın, güvenememenin ve şüphe duymanın bir sonucudur ve sonuç elbette egonun kabarmasıdır. Bu da öldürür. Yani buradaki bütün bu yılanlar egonun ne denli güçlü olduğunun, insanın doyumsuz ve ölümcül alma arzularının ne denli saldırgan olduğudur. Bu ancak egonun farkındalığı ile yok olacak bir durumdur ve bronz yılanı bakmak “egonun ne olduğunu” yeniden görüp hatırlamaktır. Ve zehirli yılanların öldürücülüğünden korunma ancak böyle olacaktır. Ve Efendimiz İsa Mesih en büyük dersi çarmıh üzerindeki ölüm ve zaferli diriliş tablosunda sunmuştur. Yani Mesih’le Mesih’te diriliş ve Yaratan’ın tahtı yanında yer almak ancak aynısını yapmakla söz konusudur. Aksi takdirde ölüm oradadır. Benliğin kendi çıkarları için saldırmayı ölümcül ısırıklardır.

YILAN VE MISIR'IN SİMGESİ

Aslında yılanlar aynı zamanda Mısır'ın gücünün simgesidir. Tarihsel olarak da böyledir. Tarihi resimlere bakılırsa Firavun'un üzerinde bir kobra yılanı görmek mümkündür. Bu o dönem için hükümlerlik ve gücün sembolüdür. Demek ki, yılanlar burada sembolik ve mecazi bir anlatım için çok güzel bir örnek oluşturmaktadırlar. Esasında hepimiz sinirlendiğimizde kırıp dökmek isteriz, kızdığımızda öç almak isteriz ya da birilerinin başarılarında bizler kıskanır onların başarısızlıklarını isteriz. Bütün bunlar esasında hep bizim Mısır özlemimizdir. Yani anında “sırf kendimizi düşünmeye, benimiz için alma arzularımızla hareket etmeye başlarız ve bunu da yürekten isteriz.” İşte bütün bu düşünceler yilandır. Bronz yılanı bakmak bunun farkında olmaktır. Burada yılanların soktuğu ve öldürdüğü kişiler zayıf halka oldukları için “mana yolunda” kaybedenlerdir. Yani “acılar yolunun” zorluklarına, ağlayış ve diş gıcirtısına karışmış olanlardır. Kısacası bu kişiler atalarının tarafına sola meyletmiş olan kişilerdir. Sağa meyletmişler yani Yaratan'ı edinmeyi ve Mesih'ini giyinmeyi Ruh'ta ve gerçekte isteyenler ise hakikaten sabır ve sebatla “tunc yılanı” bakıp “yeni yaşam” yolu olan “vaat edilen” topraklarda devam edenlerdir.

YOL ŞAŞKINLIĞI

Çölde ilk nesilden gelen miras sadece yakınma değildir elbet. Hedefsiz ve gayesiz bir yol alışta buna dahildir. İsrail sırf bu nedenden ötürü yönünü kaybetmiş çölde zikzaklarla uzun yollar kat etmiştir. Vaat edilen topraklara girişte bu neslin de zikzaklar çizdiğini görüyoruz. Bu bölümde 21:10-20 arası anlatıma baktığımızda bu neslin bir müddet hiçbir yöne yönelemediklerine tanık oluyoruz. Ve bu bölümde en dikkatimizi çeken kelimenin “konakladı” kelimesi olduğunu görüyoruz. Yani kesik kesik bir yürüyüş. Bunu mana açısından ele aldığımızda Yaratan’a yürüyüşte insanların “yeni yaşamı” Mesih’i düzeyi yani Yaratan’ın “sevgi ve ihsan” vasıflarını hayatlarına net bir biçimde indirgeme gayreti içinde olmadıklarında duraklamalar yaşayacaklarına bir uyarı olarak görüyoruz.

Bir yerlere gidip esasında hiçbir yere gitmemek günümüz dünyasında herhalde en yaygın akımlardan biridir. Bu insanın bir anlamda “kâinatın o muhteşem işleyiş sistemi içinde” kendini bir anlamda durdurması demektir. Yani

kişi esasında kendisine mani olmaktadır. Çünkü tam yol ilerlerken “benin arzularına dizgin vururken” en ufak bir eski karanlık bir kalıntının ortaya çıkması “kolesterolün damarı tıkaması” misali birden bire işleyen sistemi durdurmaktadır. Burada aynen ilk nesilde olduğu gibi bu tıkayıcı bütün zaferlere rağmen yeniden gündeme gelen “yakınma yani şikâyet” halidir. Kısacası yakınma yakarışı getirmediği sürece yönsüzlüğün başlatıcısı olacaktır.

YÜREĞİN NAĞMELERİ

Eski nesil çöle adım attıklarında esasında Yaratan’a ilahiler söylüyorlardı. Fakat bu coşkuları özellikle yabancıların yani samimiyetsizlerin teşviksizliğinde ölüm ağıtlarına dönüştü. Ve bu durum neslin çölü aşamamasına neden olmuştur. Oysa yeni nesil aynı sallantılı durumları yaşadıkları halde “yeniden ilahiler” söyleyerek yüreğin hakiki sahibine dönmesiyle yakınma ve yönsüzlük durumundan yeniden yönlerini bulabilmişlerdir. Demek ki, Yaratan’ı edinme Yaratan’ın Ruh’unun saran ışığında, o aydınlıkta Mesih’inin kişiyi kendisinden kurtarmasına yönelmesi ve bu yönelişle “Baba ve ben biriz” noktasına ilerlemesidir. Burada kişinin gönül kiblesi esasında kendini Adem seviyesinde görüp oradan Mesih seviyesine

doğru yürüyebileceği ve bu iç yolculuğu en iyi şekilde yapabileceği her yerdir. Ama bu yönsüzlük değil bilakis Efendimiz İsa Mesih'in dediği gibi “ne o dağda ne bu dağda” ibadet edileceği bütün kainatı kapsayan bir esası bulmadır.

İMAN EDİNİMİ

Efendimiz İsa Mesih bu nedenle Nikodemus'a ifadelerinde “tunç yılan misali kendisinin de kaldırılmasının gerekliliğinden” bahsetmektedir. Tunç yılan ne kadar kişinin “benliğinin farkındalığı ve ölümden kurtuluşun gerekliliği ise” İsa Mesih'in dahi aynı yolda bedeninin kaldırılması yine aynı “nefse ve benliğe ölmekle edinilen hakiki mana dirilişine yani ölümden kurtuluşun gerekliliğidir.” Burada “içe yolculuğun” edinim yani keşif yolculuğu olduğu net bir biçimde vurgulanmaktadır. İsa Mesih'in yaralarında şifa bulmak dahi bizim Mesih'i seviyedeki adımlarda arzuları her bir terk edişin acılarında Yaratan'ın “sevgi ve ihsan” olduğunu hissetmemizle büyük bir alaka vardır. Bu edinimdir, bu manevi derinlikte “seyr-i sülükta” yani iç yolculukta Mesihleşmek yani Yaratan suretinde “insan-ı kamil'e” dolayısı ile Mesih'e dönüşmektir.

YENİ BAŞLANGIÇ YENİ YAŞAM

Yeni yaşam vaat edilen topraklardır. Çöl yaşamı “acılar yolundan” hareketle “mana yoluna” erişmede geçiş hattıdır. Denizin yarılması saran ışığın gönle girmesi, dağın üstüne çıkış ise saran ışığın gönle hakim olarak Mesih düzeyini gönle çağırmasıdır. Çöl ise artık bu acılar yolunun dönülmez akşamında mananın aydınlık ufuklarını keşif yolculuğudur. Bu yolun sonucu ise kişinin Ruh’un saran ışığında Mesih olması yani “yeni doğayı” edinmesi ve dolayısı ile Yaratan’ın suretine bürünmesiyle O’nu kendisinde aksettirmesidir. İşte böylesi güzel, böylesi dönüşüm ve değişim hareketliliğinde Yaratan’a döne döne rücu etmenin aydınlık hayatıdır yeni yaşam. Mum ışığı etrafındaki kelebeklerin dönüp durması ve sonra bu ışığın muhteşemliğinde kelebeklerin kendilerini ışıkla, ateşle bütünleştirmeleri gibi. Bu boş bir yanma değil aksine ateşten Musa’ya seslenen “Yaratan’ın suretsizliğinde”, yani o muhteşem Yaratan’ın varlığında Mesih’e bürünmüş olmaktır. O nokta “hak noktasıdır.” O nokta artık aşkın maşukuna kavuştuğu noktadır. İsa Mesih o noktayı “Ben sendeyim ve sen bendesin” şeklinde ifade etmektedir.

Peki, bu hayatın ilk adımı nedir? İlk adımı tövbedir, yani “ışığı ben için almayı durdurma noktasıdır.” Bu nokta “dönme”, Yaratan’a yönelme “dönüşüm” noktasıdır. Kim kime hakikaten döner bakarsa bir müddet sonra artık o kişiyi yansıtmaya başlar aynen öyle bu “dönüşüm” değişimi getirir. Ruh’unda ve Mesih’inde artık kişi Yaratan’ı edinme yolundadır. İnsanlık bu ilk adımda “eski yaşamı” terk kararında “tunç yılanı” bakmaktadır. Yani “ben çarmıh üstündedir.” Esasında “dönüşüm” kurbandır. Alma arzusunun sunulmasıdır. Bir manada “benin Yaratan’ı yansıtan bir benlik için öldürülmesidir.”

İkinci adım dönüşümün bir süreç olduğunun bilincinde olmaktır. Yani bütün bu çöl yolculuğu boyunca İsrail yani Yaratan’a yürüyenler zaman zaman insani sınırlarında hep aynı soruyu sormuşlardır: “Nereye kadar? Daha ne kadar?” Bu sorunun cevabı “erene kadar” şeklindedir. Yolun başı “nereden ne kadar?” şeklindeki bir soruyla pek sorgulanmaz oysa geliş ruhlarımızın Yaratan’dan dünyaya seyahatleri de oldukça uzun bir yol alışın sonucundadır ve varışa doğru hareketlilikte ama düşe kalka, ine çık, dura kalka da olsa mecburi bir ilerleyiş şarttır. Bu durum “acılarda şifa bulana” kadar yani tam Mesih olup ölene kadar devam edecektir ki, esaslı bir diriliş gerçekleşsin. Tohum toprağa iyice gömülmelidir ki,

filizlensin ve yukarıya yükselerek yeşillensin ve meyve versin.

Üçüncü adım ise, çöle girişte olduğu gibi yürüyüşte de her tükenme noktasında ilahi söylemektir. Yani Yaratan'ı yüceltmek O'ndan sonsuza dek haz almayı ve kâinat hakkında algılayamadığımız gizlerin bizlere birer birer açılmasına vesile olacaktır. Burada ilahi sözü simgeseldir tabi, bu sadece Yaratan'a ilahiler söylemek değil, yani Yaratan'a farkındalıkla, sevinçle, coşkuyla övgü sunan bir yüreğe sahip olmak demektir.

Dördüncü adım ise, tunç yılanın sürekli farkında olmak Mesih'in çarmıh üzerinde esas neyi öğretmek istediğini sürekli hatırlayarak esas anlamda ölümsüzlüğün “nefse ölümden” olduğunun bilincinde olmaktır. Bu “Yaratan'da Ruh'unda ve Mesih'inde bir olmak ve bu muhteşem birlikte hiç olmak” demektir. Dünyayı kazanmak kâr değildir. Esas canın kazanılması ise dünyanın “doymak bilmez alma arzularının terkinde” o Yüceler Yücesi Olan'a her şeyin esas nedenine tabi olunmasıdır. Bu tabi oluş Mesih'te Ruh'un işlevinde Yaratan düşünceye dönüşü getirmektedir. Kâinatta bu birleşme anının üstünde bir anın tarifi dahi yoktur. İşte bu gerçeğe ve merkeze

yürüyüş yansıması dünya üzerinde Ruh'un uyandırılışında
Mesih'in kurtuluşunda Yaratan'a "yeni yaşamdır."

X. SAHİP OLMA PROBLEMİ (*Çölde Sayım* 32)

*Eğer O'nun ardınca yürümekten vazgeçerseniz,
bütün bu halkı yine çölde bırakacak; siz de bu
halkın yok olmasına neden olacaksınız.*

Çölde Sayım 32:15

Bütün “çöl yürüyüşü” boyunca esasında en çok işittiğimiz şey kişilerin yani Yaratan’a yürüyenlerin özellikle yabancıların da yani imanda zayıf olanların da telkinleriyle kolaylıkla yakınmaya başlamalarıdır. Bu gerçekten o günde bir problemdi, esasında bugün de büyük problem olarak karşımıza çıkmaktadır. O zaman esas olan bu problemi iyi irdelemek ve bu problemi kökünden halletmek olmalıdır. Çünkü aksi takdirde bu problem bizle birlikte büyüyecek olan bir problem olmakla birlikte “yeni yaşamımızı”, yeni başlangıcımızı da helak edecek olan bir problemdir. Çünkü “çöl fırtınası” her ne kadar çöl içinde yaşanacak olan bir durumsa da bu aynı zamanda çölle bütünleşmiş bir gerçektir. Yani çölde kum fırtınası ihtimali her zaman olabilecek bir ihtimaldir. Bu fırtınayı

durdurabilmemiz ancak aldığımız tedbir ve daima kendimizi bir vahada yani Yaratan’la buluşma çadırında buluşmayla bağlantılıdır. Fakat böyle bir yakınma esasında sürekli olarak bulunduğumuz noktada elimizde olanların farkında olamamak ya da bize verilenlerin ne için, ne şartlarda ve ne şekilde kullanılabileceğini bir türlü algılayamamakla bağlantılıdır. Yani demek ki, insan olarak bir yanda yaşam sürdürmek için sahip olmamız gerekli olan şeyler varken diğer taraftan da sahip olduklarımızı bir türlü gönenememe problemimiz vardır. Bazen de bu problemde yakınmadan elimizde ne kadar çok şeye sahip olduğumuzu aslında görememe derdimiz vardır.

İsra-el bu çöl yürüyüşünde esasında bizler gibi Mesih İsa’da “yeni yaşama kavuştum” diyenlerin harikulade bir aynasıdır. İsra-el, Mısır’da yani kendi benliklerinin bir başka deyişle Firavun’un köleliğinde olduklarında sahip olduklarını çölde sahip olduklarına değiştirmeye kalkacak kadar farkındalıklarını yitirme durumuna inebilmişlerdir. Oysa çöl yürüyüşünün bütün zorluklarına rağmen bir firavuna köle olmaktansa “Kâinatın Efendisi’nin” o muhteşem önderliği altında olmak çok daha büyük bir özgürlük ve zenginliktir. Ama insan olarak sorunların bitmesi zaten mümkün değildir. Kaos yoksa ilerleme yoktur. Duvarlar yoksa ışığın çarpma alanı olmadığı için

ışıma, aydınlanma da yoktur.

O zaman esas olan bir gerçek vardır, bazen “sahip olma bir problemdir.” Ne kadar sahip olduğumuzu görememek, bir türlü tatmin olamamak, yeterliliğin ne olduğunu tespit edememek de problemdir. Bazen birçok şeye sahip olmadığını düşünen insanlar gerçekten de haklıdırlar. İstisnalar elbette kaideyi bozacak değildir. Bugün Afrika çöllerinde, Asya'nın bağrında hatta medeni olarak gördüğümüz birçok ülkenin kenar mahallelerinde gerçekten de birçok şeyden mahrum hakiki yokluk içinde insan kardeşlerimiz vardır. Ama bütün bunlar da diğer insanların paylaşmayı bilmemeleri ve hep sahip olduklarının yetersizliğinden yakınmaları çok ama çok büyük payı vardır. Yani insan insanı bir anlamda ateşe atmış olmaktadır. Yine karşımıza “insanın o doymak bilmez kendi için alma olgusu” çıkmakta ve insanı insanı ezmeye yönlendirip durmaktadır.

TARİHİ SORUN

Bu sorun oldukça “kadim zamanların” sorunudur. Vaat edilen topraklarda olduğunu söyleyen insan yani Yaratan’ın saran ışığında Mesih’i düzeyin o kurtuluşuna nail olmuş insan dahi şimdi vaat edilen topraklarda “kendi için alma arzuları üzerinde” savaşımını sürdürüp durmaktadır. Bu nedenle Efendimiz İsa Mesih “*Bende meyve vermeyen*” derken yani Kendisi gibi tamamen “Baba ile bütünleşme” formatını bir türlü edinemeyen ve Mesihleşme yolunda ilerlemeyen talebelerini uyarıp durmaktadır. Çünkü “*Bende kalırsanız meyve verirsiniz*” ifadesinde Mesih gibi “vermek almaktan hayırlıdır” ilkesinde devamlılık olgusunda olma esası hayat prensibimiz olmalıdır. O zaman o noktada kişinin kendini kurtarma derdi, kendini tatmin derdi yoktur. Aksine başkalarına umut ışığıdır. Işıktır.

Çölde yürüyüşün vaat edilen topraklar kısmına girme durumundaki ikinci nesli yani yeni nesil esasında o sınırı bir o tarafa bir bu tarafa geçip durmakta ve bir yandan da bu yeni duruma adapte olma çabaları içindedir.

Elimizdeki metinde Rubenliler ve Gadlılar’ın çok sayıda

hayvanları için bir yer tespit ettiklerini okuyoruz. Elbette ki burada bu konuyu maddi olarak algılasak “yeni yaşam” içinde mal, mülk sahibi olmak Yaratan’ın sistemi içinde genelde bir sorun olarak algılanacak değildir. Çünkü insan zaten bir “kahya” gibi “hükmetmek ve çoğalmak” için vardır. Gereklilik olarak sonsuzluk birimi içinde mevcudiyeti olan insan bu gerekli olduğu noktada en iyi şekilde hükmeden ve çoğalan olmak durumundadır. Ama girişte dediğimiz gibi “sahip olma” aynı zamanda “ben için alma ile bağlantı” kurma eğilimini teşvik eden bir durumdur. Ve aynı zamanda “doyumsuzluğu” da su yüzüne çıkarabilecek olan bir durumdur. Bu noktada yürek eğer saran ışık ile hakikaten aydınlanmaz ve Mesih’te Yaratan’ın “sevgi ve ihsan” vasfı doğamız olma yolunda ilerlemezse ki, bu çoğu zaman “mana yolunda azimle yürümeyi gerektirir” ve “manevi bir derinlik ister”, işte o zaman zorluklar kapıdadır. Bu zorluklardan bir tanesi artık Yaratan’a yürüyüşte “iç yolculuğun dikkati dışa maddeye yöneldiği için” ağırlaşma, vizyon kaybıdır. Bir diğeri ise “maddeye kayan bakış açısında mananın etkisizliğiyle tatminsizliğin” gündeme gelmesidir.

ARZULAR NERDEYSE EV ORDADIR

Daha önce demiştik ki, çöl yürüyüşünde olan birinci nesil maalesef buldukları ortamı kendi evleri, sahip oldukları yer olarak algılamak istedikçe hep sorunlar yaşadılar. Oysa esas ev Yaratan'dan çıkma noktamızdır. Yani “sonsuzluk” dediğimiz şu an için kabımızın algı sınırları ötesindeki “hiç” konumu. Yani ışık ötesi ışınlar kapasitemiz dışında olduğu için onları ilimle bildiğimiz halde göremiyoruz ve sanki “hiç” sanki “yok” addediyoruz. Ve hakikaten de bulunduğumuz noktada bizim için bu tarz ışıklar “hiç” ya da “yoktur.” O zaman Yaratan'a yürüyenler yani “mana yolunda olanlar”, bir başka deyişle firavun diyarını “kendi benliklerinin idaresini” terk edip bu dünyada Yaratan'a yürümeye kalkanlar için esasında ev “ruhlarının çıktığı o esas noktaya dönüşleridir.” Ev, Efendimiz Mesih İsa'nın kurtarışı ile Mesih'te biçimlenmemizle “Baba'nın ve İsa Mesih'in” birliği misali bizim de bir olduğumuz o noktadadır. O nokta “sonsuzluk” birimidir. O nokta çok mecaz ifadelerle “taht ve taht yanındaki kuzu” ve elbette bizim o kuzu ile olan kurtuluşumuzda irdelenmektedir. Bu bir temsili anlatım olmakla birlikte sonsuzluk birimi içinde esasında “suretle ifade edilemeyecek” bir suret olma durumudur. Yani kişi Yaratan suretini tam aksettirdiği an esasında “evin yolunu bulmaktadır.”

Şimdi buradaki metine göre Rubenliler ve Gadlılar mallarının çokluğuna göre bir yere yerleşmektedirler. Yaratan'ın hakikaten yaşamları içinde aydınlattığı noktalarda yerleşmek yerine tamamen “kendi benlikleri için alma” noktasında böylesi bir hareketle kendilerine mekân edinmişlerdir. Daha önce de “çöl yürüyüşünde” bu tür insanlar hep buldukları noktada bir ev arayışı ve beklentisi içinde olmuşlar ve bu durum onlara hep bilinmez bir huzursuzluk ve dolayısı ile bir yakınma durumu getirmişti. Esasında vaat edilen topraklar içinde de ilerlerken bazı “Yaratan'a yürüyenler” bu kez kendilerine durumları ve koşulları itibariyle ilahi aydınlatma ve yönlendirişle tahsis edilmiş alanlar yerine kendi “benliklerinin doğrultusunda” kendilerine bir ev noktası arayışına gitmişlerdir.

Burada “uygun bir yer olduğunu gördüler” ifadesi sorunu dile getiren bir ifadedir. Esasında “görme” farklı farklı anlamlarda algılanmaya oldukça müsait bir kelimedir. Gönül gözüyle görmek esasında Yaratan'ın vasıflarını yansıtan olarak “muktedir olmaktadır.” Ama “kendi sınırlılığı ve alma arzusu içinde “görmek” ise esasında kendini “kısıtlama yani “muktedir olamama” görüşüdür. Bu nasıl olacaktır. Bu vasıfların yürek içinde sürekli tutulmasıyla “kendiliğinden içten gelişecek olandır.”

Bunun esasında dışarıya naklen anlatılabilecek, ilan edilebilecek, reklam yapılabilir bir hali yoktur. Bu “kâl halinin yani kelimelerin hâl haline dönüşmesi yani suskunluğunda” kendiliğinden daha doğrusu saran ışık Kutsal Ruh’un işleyişinde gelişen bir haleti ruhaniyedir. Bu görüş incedir, mülayimdir, Yaratan’ın o ince tatlı sesidir. Efendimiz İsa Mesih’in haleti ruhaniyesini giyinmektir. O kendini bilme halidir. Ama bu metinde olduğu gibi “onlar kendileri için iyi olanı gördüler.” Bakın maddi manada çıkarıcılık ve faydacılık karışımında bir görüş var. Evet, eğer İsrail olmasalardı yani normal bir tüccar haletinde malları için elbette kişi iyi olanı arayacaktır hak, hukuk çerçevesinde ama burada normal bir durumdan ziyade bize anlatılan mana yolu olduğuna göre o zaman “manada yürüyen” kişinin burada kendi arzularının depreşmesinde, kendi sahip olduklarının çokluğunda kafa karışıklığı söz konusudur. Nerede olduğunu unutması söz konusudur, kim olduğunu fark edememesi söz konusudur.

Adem kıssasında da farkındaysanız olan aynı durumdur (3:6), “...kadın (yani burada insan düşüncesinin işlevi dışı taraf) ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğu gördü...” Durum aynıdır. Kim gördü, kadın. Yani daha manalandırma mahiyetinde kişinin işlevi kişinin düşüncesinden, hangi düşünceden? Sınırlı kısıtlı düşüncesinden etkilendi ve ne

oldu? Olmaması gereken oldu. Bütün bunlar oldukça önemli hayat adımlarının ne şekilde atılması gerektiği üzerine bize çok önemli dersler vermek için oradadırlar.

Lut kıssasında da Lut için yine aynı durum söz konusuydu. Ürdün tarafının Mısır gibi bereketli olduğunu görerek o tarafı seçti Lut (13:10). Yani “o da Adem kıssasında olduğu gibi sadece kendi çıkarı için alma arzusunda “gördü.” Ve birden kendisini “Sodom” bölgesinde buldu. Gönül gözünü Avram’ın yürüyüşünü fark edemedi bile ve helak olma yoluna yönelmiş oldu.

O zaman şu gerçek gözümüzün önünde olmalıdır. Sahip olduklarımız bize ya çok yetersizdir ya da çok fazla olma durumunda da bize farklı bir “görüş açısı” verir. Çöl yürüyüşü esasında vaat edilen topraklara girdiğinde dahi hala bizi etkileyen bir yürüyüştür. Çünkü insan-ı kamil olup Yaratan suretini tam yansıtana dek yani tam anlamıyla Mesih İsa’yı giyene dek, kurtuluşu gönene dek bu sorundan kurtuluş mümkün değildir. Çünkü vaat edilen toprakların bir kısmı dünya bir kısmı ise Mesih’le yükseliş ve sonrasındır.

Efendimiz İsa Mesih bu nedenle “esas hazinemizin göklerde olması” gerekliliğinden bahsetmektedir. Çünkü yeryüzünde yatırımımızın sabitliği esasında sabitlik değildir. Çöl yolculuğunun geçici ikametgâhıdır. Bu nedenle esas ikametgâha gönlün bizi hazırlamasına fırsat vermemiz esas olandır.

SAHİP OLMA GÜNAHI

Efendimiz İsa Mesih talebelerine ve dolayısı ile bize öğrettiği o meşhur duasında Yüce Yaratan’a, Yaratan düşünceye yakarırken “Göklerdeki Babamız” demektedir. Dikkat edilirse Musa’nın önderliğinde çölün aşılmasında da sürekli olarak “benlik” yenilmesi söz konusu olduğu için “ben” yoktur “biz” vardır. Ve vaat edilen toprakların fethinde de savaşım esasında “biz” mücadelesidir “ben” değil. Tabii bunu bütün varlığımızın arzularının Yaratan’a yürüyüşü olarak da düşünürsek sadece “Pazar günü ibadet eden ben” ya da “ondalık veren” ben değil ama “her şeyimin Yaratan yoluna baş koyması” esastır. Burada ise

görüldüğü gibi birçok şeye sahip olan “Ruben ve Gadlılar” için öncelikle kendi yerleşimleri, kendi benlikleri ve refahları öncelik taşımaktadır. Bu adeta bir taşıta bindiğimizde birçoğumuzun yaptığı “kendimize yer bulup oturma arzumuz” gibi bir durumdur. Yorgun olmadığımız, hasta olmadığımız halde bunu yaptığımızda ve büyük bir iştahla bunu yaptığımızda dahi burada anlatılmak istenileni bir anlamda gerçekleştirmiş olmaktadır.

O zaman “sahip olma problemi” öncelikle kendisini “kendi kişisel yaşam standardımıza yoğunlaşma” olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu görüldüğü gibi Efendimiz’in kendi mübarek varlığını başkaları yani bizler uğruna feda etmiş olma prensibini ortadan kaldırmaktadır. Yani Yüce Yaraticımız’ın o muhteşem “sevgi ve ihsan prensibi” kendisini bu noktada iptal ettirmiş olmaktadır. Yaratan’la eşit forma giriş, O’nu edinme dolayısı ile Mesih İsa’da hakiki ve samimi günahlardan kurtuluş gönenilmemiş olmaktadır. Bu maalesef özellikle çok gelişmiş ülkelerin kiliseleri için de maalesef geçerli olmaya başlamıştır hatta hakikaten samimi yürekleri olan birçok samimi inananı da dolaylı olarak ve farkında olmaksızın etkilemektedir.

İkinci nokta, Yaratan'a saran ışığın aydınlattığı yolda Mesih'leşerek yürüyen, insan-ı kamil beden olan yani Mesih bedeni olan topluluğun adanmışlığı için bir teşviksizlik olma durumudur. Yaratan'ın vaat ettiği o manevi diyarlara doğru yani sonsuzluğa, en üst hazza doğru Yaratan'a doğru yürüyen bazı kişilere sahip olmadan ötürü bir noktada oturup kalanlar evet büyük bir cesaret kırıcılık rolü oynamaktadırlar. Gönül gözü ile mana yolunda ilerleyen birçok insan zaman zaman Mısır özlemi içinde ve hatta çöl fırtınaları yani yakınmalar içinde "bak bu zenginler, birçok şeye sahip olanlar hiç böyle manevi şeylerin peşinde değiller ve rahatlar" deyip yönlerinden yüz çevirmeye kalkmaktadırlar. Esasında bu hep birlikte yürünülen ve hatta bu şekilde sahip oldukları yüzünden duranların bile eninde sonunda yürüyecekleri, yürümek zorunda oldukları yoldur. Efendimiz'in o muhteşem kurtuluşunda Yaratan'la bütünleşmede "her diz çökecek, her dil diyecektir." Çünkü O'nda başlayan yolculuğun sonu eninde sonunda O'ndadır. Birçok zaman biz "kendimizden" sorumluyuz deriz ama esasında bizim yaptığımız her hareket bütün kâinatı etkileme durumundadır. O zaman yalnızca kendimizden sorumlu olmadığımızın bilincinde sahip olma problemini iyi algılamak ve bir kâhyalık hizmetinde Ruh'a ve Mesih'e tabi olarak Yaratan'a esas evimize, esas mekânımıza doğru yol almalıyız.

Üçüncü nokta, bu tarz davranışları olanların esasında hep arka planlarında bir kök “ben için alma, günah yattığı gerçeği” çoğu zaman nettir. Çölde Sayım 13. bölümde Rubenliler ve Gadlılar için geçmişleri konusunda kayıtlar vardır. Bu kavimlerin bir nesil öncesinden gelen imansızlığı, şüpheciliği esasında kök günahlılığı yani “ben için alma arzusu üzerinde bencil” bir gelişimi bize göstermektedir.

Aslında çoğu zaman kaoslara anlam vermemiz zordur. Ama zorlu zamanlar hep bizi uyanık tutan zamanlardır. Çoğu zaman rahata erdiğimizde sahip olduklarımızla ya daha fazla yakınmayla meşgul oluruz ya da sahip olduklarımızın rehabetinde manevi yürüyüşümüzü kaybeder ve maddeye takılır otururuz. Ve biz kendimiz için bereketleneceğimizi düşündüğümüz noktalar için kararlar veririz. Bir müddette bu kararların bereketinden istifade ederiz ta ki, sınırlılık unsuru yolumuzu tam olarak kesene kadar. Oysa Yaratan’ın vaadi arkasında sükûnetle devamlılık esas kâinatın meyline tabi bir meyli yakalamış olmaktır. Yani “uyum talebesi” olarak bir yaşam sürmek ve dolayısı ile ruhumuzu Mesih ile birlikte kurtarışında Yaratan’a yükseltmek. İşte esas olan budur.

DÜŞÜNCEYİ YENİDEN ŞEKİLLENDİRME

Bu metinde güzel olan şey yeni yaşama kararlı bir başlangıç yapan samimi kişilerin yani Yaratan'a yürüyen "mana yolunun" hakiki talebelerinin birinci nesle benzememiş olmalarıdır. Daha önceki çalışmalarımızda gördüğümüz gibi elbette bu kişiler yani "yeni nesil" bir taraflarından soylarının etkisi altındadırlar ama öbür taraftan da kendi varlıklarında yukarıdan uyandırılmayla uyandırılmaya gönüllerini açmış durumdadırlar. Çünkü yeni nesil tükenmişlerden değil, sona kadar sebat edenlerdendir. Bu da saran ışığın yüreklerinde çalışmasında "sevgi ve ihsanı" sadece duyup iman etmelerinde değil içlerine almalarında yani edinmelerindedir. İşte Efendimiz'i kurtarıcı ve efendimiz olarak yüreğimize almamız ve O'nun yaraları ile şifa bulmamız bu vasıfları edinmemizle olan bir durumdur. Bu durumdaki kişi vaat edilen toprakların fethindeki İsrail gibidir. Yani bu manevi duruma yürüyüş esnasında bütün o topraklarda yani arzulara oturan kavimler yani "ben için alma" durumlarını tek tek yenme ve oralara Yaratan'ın sevgi ve ihsanını edinimle yerleşme esası vardır. Bu tarihi bir devlet oluşumu gibi falan algılanmamalıdır. En azından bizim yorumumuzda burada

bütün bu kavimler, bütün bu milletler bizim içimizdeki “doymak bilmez arzuların temsilidir.” Ve dikkat edilirse burada bu yeni nesle dahil olan yani “yeni yaşama” kararlı olarak adım atmış Rubenliler ve Gadlılar günlük hayatlarında bir önceki büyüklerinin yaptığı hatayı yapmış oldukları halde Musa’nın uyandırması sonucu hemen ıslah olmayı tercih etmişler ve sahip oldukları şeylere ağıllar yapmışlar ama “mana yolundaki” mücadeleleri için savaşa devam etmeyi seçmişlerdir. İşte bu noktada bizim hayatımız yani Mesih’le yaşamamız hem de bugünkü günde bu çağda o karmaşık toplum hayatımız içinde “birçok benlerin sadece kendilerini düşündüğü” ortamlarda yaşamamız için büyük bir örnek, bir ışık, bir rehber vardır. Demek istediğim, düşmüşsek, yanlışlık yapmışsak, manevi manada ilerleyişten “acılar yoluna” düşmüş ya da maddenin esiri olmuşsak hemen Rubenliler, Gadlılar gibi kendimizi toparlamamız esas olmalıdır. Onları Musa’nın uyandırışı etkin kılmışken bizim için bu saran ışık Kutsal Ruh’un varlığımızdaki işlevi ve Efendimiz ve Kurtarıcımız Mesih’in önderliğidir. Ve birçok şeye sahip olanlar olarak bu kavimler doğrudan bütün İsrail için bereket olmayı tercih etmişlerdir.

Musa, onların Yaratan’ı edinme yolundaki kararlılıklarına şöyle cevap vermektedir: *“Ama söylediklerinizi*

yapmazsanız, RAB'be karşı günah işlemiş olursunuz, günahınızın cezasını çekeceğinizi bilmelisiniz”(23). Bu zaten hepimiz için geçerlidir. İşlerimizin, tavırlarımızın, konuşmalarımızın hep geri dönüşümü vardır. Her şey bir sonuç olarak eninde sonunda bizi bulacaktır. Yani bir “bumerang” söz konusudur. Bir başka şekilde Yaratan’a yürüyen kişi aşkla, zevkle ve şevkle başladığı bu kainatın en önemli yürüyüşünü aynı şekilde aşkla, zevkle ve şevkle bütün zorluklara rağmen tükenmeden ama sabır ve sebatla sürdürmelidir. Çünkü gaye zaten sonsuzlukta “gereklik” sonucu görünür olmanın getirdiği sorumluluğu tam ve hakkıyla yerine getirmektir. Musa, böylesi bir farkındalığın sonucu öneriyi kabul etmiştir. Evet, sürülerin bir ağılda tutulması ve sürü sahiplerinin ise bütün camia ile, beden ile yani bir “uyum talebesi” olarak devamı esastır. İşte mana yolunda zenginlik esas anlamı ile budur. Elbette dünya işlerinde hakkıyla, sevgi ve ihsanla başarılı olmak harikulade bir “hükmetme ve çoğalma” buyruğunu yerine getirmedi. Ama zenginliği bütün kainata Yaratan’ın sevgi ve ihsanında ve çoğaltarak bütün kainata takdim de esaslı bir biçimde Yaratan’a yürümektir. Böylelikle Yaratan’a maddi manada da yoksul bir durumda yürüyenler için büyük bir bereket hasıl olacak ve Elçilerin İşleri’nde dediği gibi; “aralarında yoksul olan” kalmayacaktır. Bu öncelikle ve elbette manevi manada olacak ve sonra da maddeye intikal edecektir. Ve özellikle metinde 33. ayet ve sonrasına bakarsak “yeni nesile” dahil

olan bu iki kavmin vaatlerini yerine getirmelerinde bereketlendiklerini görüyoruz. Ve daha sonra Yeşu 22:28’de bu durumu gelecek nesillere hatırlatmak için bir “anma taşı” diktiklerine de tanık oluyoruz. Esasında bu taşın dikilme sebebi bu kavimlerin daha önce kendi rızaları için seçtikleri yer konusunda İsrail arasında neredeyse kavga çıkmasıdır. Yani herkes yerine yerleştikten sonra bile daha önce çok önceleri bu iki soyun yapmış oldukları ağıllar yani o günkü “alma arzuları” başlarına bela olmuş ve neredeyse Yaratan’a yürüyen bütünü birbirine düşürmüştür. İşte ancak böyle bir taşın o gün olanları hatırlatması bu bölünmeye bir mani oluşturmuştur. Kısacası kendi “görülerimize” göre maneviyat esasında “maddedeki günahlarımız” gibidir. Eninde sonunda gelir ve bizi bulur.

Kısacası burada Yaratan’ın “sevgi ve ihsan” vasfını edinmek hakikaten Ruh’ta ve gerçekte ibadetle birlikte samimi bir “kâinat uyumu” getirmekte ve bir insan için beklentisinin üstünde Yaratan’dan haz almasına ve O’nu yüceltmesine sebep olmaktadır. Bütün bu öğretiler Yaratan’la eşit formda olmanın yani O’nun Mesih’ini giyinmenin, sevgi ve ihsan vasıflarında Mesih’i düzeye erişmenin ve Ruh’un aydınlığında sonsuza yürümenin ne olduğunu açıkça göstermektedir.

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan [indirebilirsiniz](#).

Rev. Dr. Turgay Üçal yazar olarak beğendiniz mi?
[Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)